

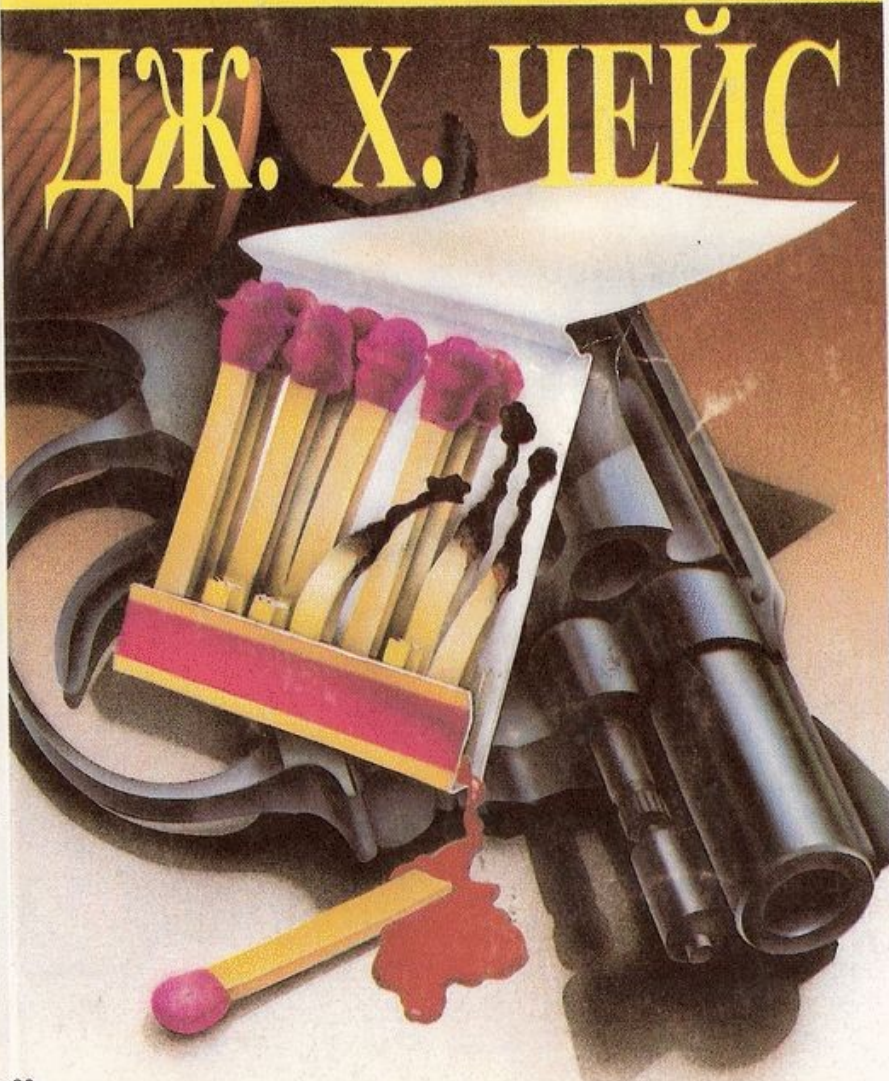
ВИНОВНИТЕ СЕ СТРАХУВАТ

Тази книга е от поредицата бестселъри "Crime & Mystery". Най-добрите и най-гърсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Ако някой някога е писал по-хубаво от Чандлър, това е Чейс - но не винаги, а само когато поиска. Този път е искал. И е успял да изненада дори себе си. *Newsweek*

ДЖ. Х. ЧЕЙС

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА

Джеймс Хадли Чейс

Виновните се страхуват

ГЛАВА ПЪРВА

I

Първата гледка, спряла вниманието ми, когато излязох от гарата на Сан Рафаел, беше една руса кукла в бикини със сламена шапка колкото чадър и с огромни тъмни очила. Кожата ѝ – от нея твърде голяма част бе достъпна за око – наподобяваше златист атлас, а формите ѝ бяха достойни за пресъздаване от ръката на велик ваятел. Тъкмо седнаше зад волана на голям кадилак. Правеше го, без да бърза, така че мъжете наоколо да имат достатъчно време, за да приковат възхитени погледи в нея.

Моите очи също не пропуснаха този празник.

Настанила се удобно в колата, красавицата огледа захласнатата тълпа с високо извити в дъги вежди и потегли. Мен удостои с презрителен поглед.

Момчето с червена шапка, което се занимаваше с багажа ми, ме смушка с лакът.

– Ако такива карат очите ти да изскочат, братко, ще бъдеш много зле, когато се окажеш на плажа – и добави поучително: – Да повикам ли такси?

– Има ли ги тук много като нея? – запитах, леко замаян. – Ако някое момиче в нашия град изложи на показ толкова много от себе си, сигурно един ден ще осъмне в пандиза.

– У нас е просто въшкаво от тях. Това е Сан Рафаел. Тук всичко е на показ, но не си прави илюзии. Въпреки че демонстрират толкова много плът, тези парчета почти нищо не дават. Единственото нещо, което ги трогва, е парата. Та ще трябва ли такси?

Отговорих му утвърдително и изтрих потта от челото си.

Беше единадесет и тридесет и слънцето вече изгаряше всичко. Човешкият поток от гарата течеше към чакащите таксита, частни коли и файтони. Сан Рафаел е известен курорт и се надявах, че Джек е съобразил да ми запази стая.

Момчето натовари багажа в спрялото пред нас такси, дадох му бакшиш и червената шапка изчезна сред множеството.

– Хотел „Аделфи“ – казах на шофьора, настаних се в колата и отново избърсах потта си.

Човекът зад кормилото поведе истинска битка с навалицата от коли

и след две-три минути излезе на магистралата, насочена към морето – импозантен булевард с блестящи магазини, палми и полицаи в тропическа униформа. Личаха всички белези на скъпия курорт. Луксозни кадилаци и клипъри образуваха дълги редици от двете страни на пътя.

Докато пълзяхме в потока, седях наведен напред и се вглеждах през прозореца в жените навън. Повечето бяха в плажни костюми; някои в леки панталони и жакети, други с къси халати и шорти, трети направо по бански.

Шофьорът видя в обратното огледало изписания по лицето ми интерес, наклони се и плю през прозорчето.

– Прилича на месарски магазин в събота вечер, нали? – чух коментара му.

– Тъкмо се чудех какво ми напомня всичко това – отвърнах и се отпуснах назад. – Ама че градче сте си устроили!

– Така ли мислите? Не бих платил и грош за него. За да живеете тук, трябва да сте милионер, иначе ще си прережете гърлото. Тук на всеки квадратен метър се падат много повече милионери, отколкото където и да било по света. Знаете ли това?

Отговорих, че този факт не ми е бил известен, и си помислих дали съм взел достатъчно пари със себе си. Не си въобразявах, че мога да получа на заем от Джек.

Отклонихме се леко от посоката на морето, изкачихме слаб наклон и навлязохме в по-спокойна улица, оградена от двете страни с портокалови дървета. След малко таксито спря. Огледах хотела. В него нямаше нищо луксозно. Беше такъв, какъвто очаквах да избере Джек – допусках, че поне храната му е добра – той имаше талант да открива хотели, където сервираат прилично.

Момче в униформа се завтече през вратата и пое багажа ми. Платих един долар за превоза и се изкачих по стълбите в хола. Беше доста голям, осеян с плетени столове и вехнещи палми в големи метални саксии. Макар и не блестящ, беше поне чист.

Администраторът – плешив дебеланко с копринена вратовръзка, подпираща двойната му гуша – показа зъбите си в любезна усмивка и ми подаде писалка.

– Имате ли резервация, сър?

– Надявам се. Името ми е Лю Брендън. Уведоми ли ви мистър Шепи, че пристигам?

– Точно така, мистър Брендън. Запазих ви стая, съседна на неговата. – Натисна бутона до себе си и момчето в униформата се появи. –

Съпроводи мистър Брендън до стая 245 – и отново зъбите му лъснаха. – Мистър Шепи заема 247. Вярвам, че престоят у нас ще ви достави удоволствие, мистър Брендън. Всичко, което бихме могли да сторим за вас... всяка най-малка дреболия...

– Благодаря ви. Мистър Шепи горе ли е?

– Не. Излезе преди около половин час – и този път усмивката му беше малко свенлива – с една млада дама. Предполагам, че са отишли на плажа.

Никак не се изненадах. Джек не блестеше с особено трудолюбие, а жените бяха неговата слабост.

– Когато се върне, предайте му, че съм пристигнал. Ще бъда в стаята си.

– Разбира се, мистър Брендън.

Натикахме се с момчето и багажа в архаичния асансьор и се довлякохме до втория етаж.

Стая 245 беше малко по-голяма от клетка за зайци и гореща като фурна. Леглото не изглеждаше достатъчно голямо, за да побере дребен човек, ако се изтегне напълно, душът капеше, прозорецът не предлагаше никаква гледка. Единствената ми надежда беше, че всичко това няма да струва скъпо – не виждах друго предимство.

Момчето извърши обичайната проверка на щорите и ключа за осветлението, учуди се от изправността им и изчезна.

Повиках обслужващия етажа и поръчах бутилка „Ват'69“ с малко лед. После се съблякох и застанах под душа. Почувствах се чудесно, но щом се върнах в стаята, отново се облях в пот. Опънах солидна глътка уиски и тъкмо се канех да взема повторно душ, някой започна да чука на вратата ми.

Увих около кръста си хавлия и отворих.

На прага стоеше едър мъж с обветрено, червендалесто лице, покрито с лунички. Носът му стоеше на място така, сякаш някога е бил залепен там с лейкопласт. Всичко във фигурата на този човек издаваше полиция. Грамадните му лапи ме избутаха назад в стаята, а вратата тресна зад него.

– Ти ли си Брендън? – Гласът му гърмеше така, сякаш стоварвах чакъл от самосвал.

– Точно така. Какво обичате?

– Сержант Кенди от отдела за убийства – показва ми той полицейската си значка. – Познаваш ли Джек Шепи?

Малко е да се каже, че ме полазиха тръпки.

Не за първи път Шепи имаше неприятности с полицията. Преди шест месеца той насини окоето на един от цивилните сътрудници и си спечели десет дни арест. Три месеца преди това беше ступал патрулиращ полицай и плати двадесет и пет долара глоба. С една дума, Джек много мразеше ченгетата.

– Да, познавам го. Да няма неприятности?

– Може и така да се каже. – Кенди извади пакетче с дъвка, отвори го и напъха доста парчета в отвора под носа си. – Можеш ли да го идентифицираш?

Това наистина опъна нервите ми.

– Да не е ранен при катастрофа?

– Мъртъв е – изрече с безразличие Кенди. – Побързай да сложиш нещо върху себе си, хайде! Колата чака долу. Лейтенантът те иска там, на мястото.

– Мъртъв?! – втрещих се в голямото червендалесто лице. – Какво се е случило?

Сержантът повдигна тежките си рамене.

– Лейтенантът ще ти обясни. Хайде, мърдай! Той мрази да чака.

Измъкнах набързо риза и панталон, прекарах гребена през косата си и седнах на кревата да обуя чорапите и обувките.

Ръцете ми леко трепереха.

С Джек се разбирахме. Обичахме силните преживявания. Той изгаряше като в огън през всяка минута на живота си – вземаше си от него много повече в сравнение с мен. Невъзможно беше да е престанал да диша.

Облякох се, налях си нова порция уиски – чувствах, че не мога без това.

– Ще пийнеш ли с мен? – погледнах Кенди.

Поколеба се за миг, облиза дебелиите си устни, опита се да откаже, но не успя.

– Е, какво пък? Всъщност не съм на служба в момента... Налях му доза, достатъчна да повали кон заедно с каруцата, а той я изля в гърлото си, като че беше чиста водича.

– Да вървим – подкани ме, като изду бузи и се удари по гърдите, за да притъпи парливото усещане от горящата го течност. – Лейтенантът не обича да го задържат.

Слязохме с асансьора. В хола администраторът ме изгледа с облепени очи. Прислужникът също се бе ококорил. Сигурно ме смятаха за арестуван.

Двама възрастни джентълмени в бели пуловери се обтягаха на плетените столове до вратата. Те също ни зяпаха.

– Проклет да съм, ако това приятелче не е полицай – каза единият, когато минавахме покрай тях.

Вън ни чакаше полицейска кола. Кенди се настани зад кормилото, а аз – до него. Понесохме се бързо през странични малки улички, за да избегнем голямото движение по магистралата.

– Къде е намерен? – попитах полицаия.

– На Бей Бийч¹ – отвърна Кенди. Тежката му челюст работеше усърдно върху дъвката. – В кабините за преобличане. Надзирателя го е намерил в една от тях.

– Причината за смъртта? Сърдечен пристъп или нещо подобно? – поставих въпроса, който ме тревожеше от първия миг, след като чух, че е мъртъв.

Сержантът наду сирената, тъй като един кадилак се опита да му пресече пътя. Изсвириха гуми и кадилакът почти спря. Кенди профуча край него, мятайки свиреп поглед към шофьора.

– Бил е убит – каза след малко той.

Бях като гръмнат, стисках до болка ръце между коленете си, ударът беше неочакван и тежък. Не можех да промълвя нищо. Забих невидещ поглед пред себе си и чувах само как Кенди тананика някаква неразбрана мелодия под носа си.

За по-малко от пет минути стигнахме плажа. Колата се плъзна по крайбрежното шосе и спряхме на паркинга пред редицата боядисани в бяло и червено кабинни. Бяха засенчени от палми, а наоколо се виждаха пъстри плажни чадъри. Четири полицейски коли бяха дошли преди нас. Тълпяха се хора. Видях спортния буйк, който двамата с Джек купихме на старо и все още изплащахме. Приближихме и Кенди посочи с глава:

– Онзи дребничкият, е лейтенант Ренкин.

Полицаят ни видя и се отправи към нас. Беше с една глава по-нисък от Кенди, облечен в сив летен костюм и шапка с широка увиснала периферия, грижливо накривена надясно. Човек на около четиридесет и пет години, с гладко и безизразно лице, ледено сиви очи и тънки устни. Косата му, току-що подстригана, беше започнала да побелява по слепоочията. Личеше, че е спретнат, подвижен и твърд като ковано желязо.

– Това е Лю Брендън, лейтенант – доложи сержантът.

Ренкин се втренчи в мен. Очите му ме пронизаха като прожектори.

---

1. Един от плажовете на Сан Рафаел.

Бръкна в джоба си и бутна в ръцете ми някакъв лист.

– Вие ли изпратихте това?

Погледнах хартията. Беше моята телеграма до Джек, с която го уведомявах за пристигането си.

– Да.

– Бил е ваш приятел?

– Работихме заедно. Беше мой партньор.

Полицаят продължаваше да се визира напрегнато в мен. Задържа поглед върху лицето ми, после поглади челюстта си и разпореди:

– Първо го вижте, после ще поговорим.

Стегнах се вътрешно и го последвах през горещия пясък в кабината.

II

Двама души с говежди израз на лицата поръсваха с прах прозорците, за да търсят отпечатъци от пръсти. Слаб възрастен човек с черна чанта до краката си седеше край малка масичка и попълваше жълтеникав лист хартия.

Видях всичко това между другото, очите ми бързо намериха мястото, където до малък диван-пейка бе паднал Джек. Лежеше превит, леко изгърбен, сякаш в последния момент се е опитвал да избегне нещо зад себе си. Беше гол, само по плувки. В ямката под черепа над врата му зееше дълбока синкавочервена рана.

Кожата около отвора бе грозно разкъсана. Върху мъртвото му, обгорено от слънцето лице беше изписана уплаха.

– Той ли е? – запита тихо Ренкин, фиксираше ледените си очи в мен.

– Да.

– Добре – и се обърна към възрастния човек до масичката. – Свършват ли скоро, докторе?

– Почти. Майсторска работа. Професионална. Бих казал, че употребеното оръжие е обикновен шиш за лед. Убиецът е знаел добре къде да удари. Улучил е мястото непосредствено под издатината на тилната кост. Оръжието е забито с голяма сила. Смъртта е настъпила мигновено. Мисля, че е убит преди около час.

– Щом свършите, можете да вдигнете трупа – изсумтя Ренкин и се обърна към мен. – Да излезем оттук.

Озовахме се отново под горещите слънчеви лъчи. Примижал срещу

ослепяващата светлина, лейтенантът махна с ръка към Кенди.

– Отивам в хотела с Брeндън. Погрижете се да откриете нещичко. Докторът твърди, че оръжието е шиш за лед. След малко пристига Хъгсън с няколко души. Дай им наставления да потърсят шиша. Съществува известна вероятност убиецът да го е захвърлил наоколо но не вярвам много в нея. – Погледна златния часовник върху вътрешната страна на китката си и добави: – Ще се видим в службата в 14,30.

Ренкин ми даде знак и тръгна по пътя. Вряза се в тълпата така, като че ли тя не съществуваше. Множеството голи хора пъргава му отваряха път, а мене ме зяпаха с почуда.

Когато пресичахме паркинга, му казах:

– Спортният буйк ей там е мой и на Шепи, лейтенант. Той го ползуваше по време на престоя си тук.

Полицаят спря за миг, погледна през рамо колата и кимна на един от своите хора.

– Кажете на сержант Кенди, че онази кола там е на Шепи. Да се провери за отпечатъци и да се изследва основно. Щом приключите, някой от вас да я докара пред хотел „Аделфи“. – После се обърна към мен. – Това удовлетворява ли ви?

– Моите благодарности.

Настанихме се на задната седалка в полицейската кола.

– Хотел „Аделфи“ – нареди той на шофьора. – Мини по най-заобиколни път и карай бавно. Искам да поговорим малко.

Човекът зад волана докосна с ръка козирката си, включи на скорост и се вляхме в потока от коли.

Ренкин се отпусна удобно в ъгъла, извади пура, свали металната й обвивка, отрязва върха ѝ и я пхна между дребните си бели зъби. Извади кибрит, запали я, всмука дълбоко дим, задържа го и след това го пропусна бавно през ноздрите си.

– Хайде сега да се разберем. Кой сте вие, кой е Шепи и за какво се е случило всичко това? Опишете ми картинката подробно и бавно.

Запалих цигара, помислих за миг и започнах. Съобщих му, че Шепи и аз през последните пет години оглавяваме преуспяваща частна детективска кантора в Сан Франциско.

– За три седмици бях по работа в Ню Йорк – продължих, – а Шепи остана в агенцията. Телеграфира ми да замина за Сан Рафаел колкото се може по-бързо. Предстояла ни голяма работа за много пари. Приключих набързо ангажиментите си. Долетях до Лос Анжелос, взех влака и ето ме тук от днес преди обед, по-точно от 11,30. Пристигнах в хотела,

където Шепи ми беше запазил стая. Не го намерих там, казаха ми, че излязъл. Тъкмо приключвах с душа си, когато сержант Кенди ме взе. Това е, което знам.

– И не ви е съобщил каква е работата, с която се залавя?

– Джек не беше голям любител на писмата – поклатих глава. – Предполагам, че е предпочел за по-кратко и по-бързо да ми разкаже всичко, когато се срещнем.

За малко полицаят потъна в размисъл.

– У вас ли е разрешителното ви?

Подадох му портфейла си, където бе и позволителното ми за работа като частен детектив. Прегледа съдържанието на портфейла с вещина и бързо ми го върна.

– Нямате ли представа кой го е наел и за какво?

– Абсолютно никаква.

– Ако научите, ще ми съобщите, нали? – От засенчения ъгъл на колата просветна острият му поглед.

– Вероятно. Но засега нищо не знам.

– Допускате ли да е водил бележки по случая, да е записвал някакви предположения? – Полицаят прекара ръка през лицето си и присви очи.

– Съмнявам се. Не обичаше писмената работа. Обикновено разследвахме заедно, а с писането се занимавах аз.

– Каква беше тая работа в Ню Йорк? Нали агенцията ви е във Фриско²? – и предъвка пурата в устата си.

– Ставаше дума за клиент, когото бях обслужвал и по-рано. Беше се преместил в Ню Йорк и ме помоли отново за услуга.

– Може би Шепи също е уважавал старите си клиенти. Не допускате ли да е приел поръчката на някой от тях?

– Възможно е, но не зная нито един от нашите клиенти да се е преместил тук.

– Мислите ли, че е бил убит заради нещо, на което се е натъкнал?

Изведнъж си спомних думите на администратора, че Джек е напуснал хотела с жена. Поколебах се за миг.

– Не знам. В хотела ми казаха за някаква жена. Потърсила го и излезли заедно. Падаше си по жените. Това беше най-голямата му слабост. Зарязваше работата си, ако срещнеше интересна жена. Случаят може да е бил тъкмо такъв и някой съпруг да не е одобрил поведението на

---

2. Фриско – съкратено название на Сан Франциско.

половинката си. Това е само предположение, но в миналото той е забърквал страшни каши при подобни случаи.

– Имал ли е връзки с омъжени жени? – Върху лицето на Ренкин се появи гримаса.

– Важното беше жената да е хубава, Другото не го интересуваше. Не го обвинявам. Беше най-добрият ми приятел наистина, но щом се заловеше за някоя фуста, често ме е огорчавал в работата.

– Не е много обичайно явление съпруг да изкаже несъгласие с поведението на жена си чрез употреба на шиш за лед. Това е работа на професионален убиец – поклати глава неуверено лейтенантът.

– В случая самият съпруг може да е някой от професионалистите. Нямате ли регистриран такъв, който да си служи с шиш за лед?

– Не ми е известно, но имайте предвид, че се намираме в много богат град. Пълно е с всякакви типове и мнозина от тях са крайно опасни. Никой досега не е бил набождан с такова оръжие, но все пак някога нещо трябва да стане за първи път. – Той изтърси пепелта от пурата си и продължи: – Можете ли да научите каква е била новата му поръчка? Това е особено важно. Трябва да разберем има ли връзка между убийството и възложената му работа.

– Ако не е оставил никакви бележки в стаята си, не виждам какво може да се направи по въпроса. – В тона ми звучеше пълно безверие.

Най-напред се налагаше да изясня всичко за клиента на Джек, преди Ренкин да узнае, че съм в състояние да направя това. Трудно можех да се надявам на успех, но съществуваше известна вероятност Ела, нашата секретарка, да има никакви бегли данни.

– Е, добре, натисни сега педала! – наведе се напред Ренкин към шофьора.

След по-малко от пет минути спряхме пред хотел „Аделфи“.

Прекосихме хола, запътени към администратора, чиято тлъста гуша се тресеше, а очите му бяха изпъкнали от трудно потисканото вълнение.

Двамата възрастни джентълмени в бели пуловери сега бяха със съпругите си, излезли сякаш от страниците на викториански роман. Седяха неподвижни, зяпнали в нас, наострили уши.

– Да поговорим някъде, където тези стари гарвани не биха могли да ни слушат – повиши глас Ренкин така, че и те да могат да го чуят.

– Разбира се, лейтенант... – засуети се объркано администраторът и ни покани в малка стаичка зад бюрото си. – Да не би нещо да не е в ред?

– Не, тук всичко е в ред – успокои го полицаят. – Как се казвате?

Администраторът се обърка още повече.

- Едуин Бруър.
- Кога излезе Шепи от хотела?
- Трябва да беше около 10,30.
- С жена?
- Да. Тя се приближи към мен, но докато разменим две думи, мистър Шепи излезе от асансьора.
- Каза ли си името?
- Не. Мистър Шепи се държеше с нея доста интимно.
- В какъв смисъл?
- Ами... доближи се до нея и каза: „Ало, кукличке!“, обви ръка около кръста ѝ, пошушна ѝ нещо.
- А тя?
- Усмихна се, но май не ѝ стана много приятно. Не беше от ония, които обичат това.
- А каква беше?
- У нея личеше достойнство. Трудно ми е да го изразя, но не беше от тези, с които човек може да си позволи това и онова.
- И все пак той си позволи?
- Това няма никакво значение – намесих се аз. – На Джек не му пукаше от никого. Би опипал и жената на епископа, ако е в настроение.
- Ренкин се понамръщи.
- Можете ли да я опишете?
- Бруър потри нервно длани.
- Много привлекателна: брунетка, с хубава фигура. Носеше големи слънчеви очила и огромна шапка, та не можех да видя добре лицето ѝ. Беше облечена с моряшки панталон и бяла блуза.
- Възраст?
- Някъде над двадесетте, не съм сигурен, може би двадесет и пет.
- Можете ли да я идентифицирате, ако я видите отново?
- О, да. Сигурен съм, че мога.
- Ренкин смачка остатъка от пурата си в пепелника.
- Ако не е с голяма шапка и тъмни очила и е облечена в бяла рокля, ще я познаете ли?
- Бруър размисли за миг, после отправи овчи поглед.
- Ами... вероятно няма да мога.
- Бихте идентифицирали облеклото, но не и жената?
- Е... да.
- Това няма да ни помогне много, нали? Добре, не се безпокойте. След като Шепи я поздрави, какво се случи?

– Каза й, че след два часа трябва да се върне в хотела и би било добре да тръгват. Излязоха заедно. Видях ги да заминават с неговата кола.

– Тя остави колата си тук, така ли?

– Не видях кола. Беше дошла пеш, струва ми се.

– Дайте ми ключа от стаята му.

– Да повикам ли Грейвс? Той е нашият детектив.

– Не – тръсна глава полицаят. – Не желая след мен да се мъкне хотелски детектив и да ми омърля някоя ценна улика.

Бруър излезе и отиде до таблото с ключовете. Ние го последвахме. Четиримата възрастни хора ни следяха напрегнато.

– Трябва да е взел ключа със себе си – поклати глава Бруър. – Ето ви резервния.

И си позволи да попита:

– Случило ли се е нещо с мистър Шепи?

Четиримата в хола се понадигнах и се наведоха леко напред. Откога слухтяха да чуят нещо.

– Родил бебче – отвърна Ренкин. – Такова нещо се случва за първи път в човешката история, струва ми се, но не съм сигурен, затова, моля, не ме цитирайте.

Спряхме пред асансьора. Четиримата зяпаха зад нас с побъркани погледи.

Докато натискаше бутона, полицаят изруга гневно под нос:

– Мразя старите хора, плъзнали из хотелите.

– Вие самият също ще остарееете – вметнах аз. – Тези хора не изпитват кой знае какво удоволствие да се завират в хотели.

– Сантиментално детективче! – изви презрително устни лейтенантът, а после добави: – Струва ми се, че видях каквото ми трябва на плажа.

– Пазачът на кабините даде ли ви някакви данни за момичето? – попитах, докато пропълзяхме край първия етаж.

– Да. Същото описание. Всяка кабина има две стаички. Тя е ползвала едната, а той другата. Намерихме там нейните панталони, блуза, шапка и очила. Неговите дрехи бяха в другата стаичка.

– Момичето е оставило облеклото си в кабината? – възкликнах учуден.

– Нали тъкмо това ви казвам. Този факт може да означава две неща: първо – искала е да изчезне от местопребъплението и е решила да остане по бански – кой ли в този въшкав град не се разхожда полугол; второ

– може да е отишла да плува и убиецът на Шепи да е ликвидирал и нея. Моите момчета в момента обръщат плажа наопаки заради трупа и. Лично аз смятам, че тя чисто и просто е изчезнала от сцената.

– Никой ли не я е видял да напуска кабината? – попитах, когато асансьорът спря на втория етаж.

– Не, но продължаваме да разпитваме.

Минахме по коридора до стая 247.

– Всичко по това момиче е било дегизация – продължи Ренкин, докато пхаше ключа в бравата. – Тук хората не гледат лицата, а формите. – Той завъртя ключа и отвори.

Влязохме и огледахме стаята. Беше малко по-голяма от моята, но също толкова гореща и задушна.

– О, многострадални свети Петре! – възкликна полицаят.

Малкото душно пространство изглеждаше така, сякаш беше минал циклон. Всички чекмеджета зееха отворени. Багажът на Джек се търкаляше по пода. Ръчната му чанта лежеше разкъсана и наоколо бяха разхвърляни листовے хартия. Леглото беше в безпорядък, дюшекът разпран – цялата му вътрешност беше изтърсена навън. Възглавниците също се търкаляха разкъсани сред купища перушина.

– Действали са светкавично – заключи лейтенантът. – Сега вече и да търсим, нищо няма да намерим. Ще повикам момчетата. Възможно е да попаднат на някакви отпечатъци, въпреки, че съм готов да се обзаложа за обратното.

После затвори вратата и я заключи.

ГЛАВА ВТОРА

I

Лежах в леглото и чувах тремавите стъпки и приглушения говор в съседната стая, където хората на Ренкин търсеха улики.

Чувствах се потиснат и самотен. Въпреки грешките си Джек беше човек, с когото се работеше добре. Срещнахме се преди пет години. Тогава бях специален криминален следовател към областната прокуратура, а Джек – криминален репортер на „Сан Франциско Трибюн“. Сприятелихме се. Една вечер, седнали край бутилка уиски, решихме, че сме доста уморени да изпълняваме нарежданията на разни дръвници и да бъдем разтакавани тук и там от тях, докато те си седят зад бюрата и изпитват върховна радост да ни правят на маймуни.

Макар и пийнали, усещаме несигурността да се откажем от редовните заплати заради рискования частен бизнес. Не притежавахме достатъчно капитал – аз имах петстотин долара повече от Шепи, но пък двамата бяхме натрупали опит и мислехме, че ще можем да се оправим.

В града ни работеха няколко детективски агенции. Познавахме ги и нито една на представляваше нещо изключително. Когато бяхме преполовили бутилката, решението ни „да изгорим мостовете“ бе вече твърдо.

Тогава запретнахме ръкави с поглед напред. Щастието ни се усмихна в самото начало. След една година имахме значителни доходи и нещата ни вървяха отлично.

А ето че сега се чудех как ще работя без партньор, как ще намеря нов съдружник. Разполагах вече с достатъчно пари в банката, за да изплатя дължимото на съпругата на Джек. Тя беше червенокоса глупачка, докарвала го неведнъж до лудост. Бях съвсем сигурен, че веднага ще изтегли неговия дял.

Блъсках си главата с тези проблеми, като не преставах да мисля и за края на Шепи. Смятах, че смъртта му не е свързана с работата, която е вършил тук. По-вероятно ми се виждаше да се е заловил с момичето на някой от местните бандити и той да го е убил. Изостреният като миша опашка шиш за лед, както се бе изразил Ренкин, беше оръжие на професионален убиец. И той го бе използвал твърде ловко. Би трябвало обаче да открия най-напред клиента на Джек. Той ми бе съобщил, че новата работа обещава луди пари. И сигурно е било така, защото в

противен случай Шепи не би изоставил заради нея делата у дома. Клиентът явно е от състоятелните. Този факт не беше от кой знае каква полза, понеже повечето от хората в Сан Рафаел бяха богати. Трябваше да установя със сигурност, че нашият клиент не е свързан по какъвто и да е начин с убийството. Едва след това щях да съобщя името му на Ренкин. Нищо не уврежда така много репутацията на детективското бюро, както да се злепостави довереникът пред закона – такава новина се разпространява по-бързо от всяка друга.

Трябваше на всяка цена да телефонирам на Ела, но не чрез централата на хотела. Ренкин сигурно беше поставил вече свой човек там.

Погледнах часовника си. Беше 12,45. Чувствах глад. От предишната нощ не бях хапвал нищо. Реших да се нахраня сега, докато момчетата отгатък стената са заети достатъчно, за да се интересуват от мен. Надигнах се от леглото. Тъкмо слагах връзката си и вратата се отвори. Беше Ренкин.

– Пфу! Тук е горещо като в пещ!

– Да. Току-що се приготвих за обяд. Нужен ли съм ви?

Стоеше облегнат на вратата. Търкаляше угаснала пура между зъбите си.

– Отгатък нищо – посочи той с палец към съседната стая. – Стоици отпечатъци от пръсти. Най-вероятно не означават нищо. Тук не са се засилили много да почистват стаите. Май имаме следи най-малко на тридесет обитатели. Не намерихме никакви бележки на Шепи. Нищо, което да говори за кого е работил.

– Обзалагам се, се че приятелчето, докарало стаята до такъв хаос, също не е намерило нищо. Джек никога не си водеше бележки.

– Все още ли не знаете кой е клиентът? – Погледът на лейтенанта се заби изпитателно в мен.

– Нямам представа.

– Номерът с протекцията на клиента, Брандън, не важи, когато работата опре до убийство. По-добре побързайте с името. Не ме баламосвайте, че не можете да го откриете.

– Дори не се и опитвам, лейтенант. Тъй като Джек не е оставил никакъв рапорт, всъщност аз съм баламосаният.

– Дайте ми вашия служебен адрес. Все пак имате там секретарка или нещо друго?

Казах му адреса и добавих:

– Имаме машинописка. Току-що навърши седемнадесет. Толкова е неопитна, че едва ли заслужава заплатата си. На нея не съобщаваме

нищо служебно.

Полицаят не ме погледна. Сякаш ми вярваше.

– Когато откриете кой е клиентът, елате да ме видите. Ако не се обадите през следващите двадесет и четири часа, аз ще дойда.

Обърна се, затвори вратата след себе си. Заплахата остана да виси във въздуха като облак отровен газ.

Реших да зарежа храната. Стана ми ясно, че Ренкин ще се обади на полицията в Сан Франциско и ще изпрати човек да говори с Ела, преди да съм успял да се свържа с нея.

Спуснах се с асансьора и излязох. Едва на следващата пряка намерих аптека с телефонна кабина. Влязох и набрах номера на нашата кантора.

На Ренкин бях казал само половината от истината за Ела. Наистина тя бе точно на седемнадесет години, но никак не бе глупачка. Имаше съобразителен ум, остър като бръснач.

Истинско удоволствие бе да чуя младежкия и свеж глас.

– Тук е агенция „Стар“. Добър ден.

– Обажда се Лю – забързах се аз. – От Сан Рафаел. Джек Беше тук служебно и ми телеграфира да дойда. Имам новина, Ела. Той е мъртъв. Някой го намушкал.

Чух я да поема остро дъх. Знаех, че харесваше Джек. По силата на навика той се завъртя около нея още когато тя дойде при нас. Убедих го да не се залавя с момиче на нейната възраст. Прие съвета ми. Въпреки всичко успя да размъти ума и. Ела беше почти влюбена в него.

– Джек... мъртъв?! – Гласът и трепереше.

– Да. Слушай сега, Ела, това е много важно. Полицията иска да узнае какво е разследвал и кой е клиентът. Джек не успя да ми го съобщи. Казал ли е нещо на теб?

– Не. Спомена само за възложена работа в Сан Рафаел, а също за намерението си да извика и вас. Нищо повече.

Чухах как се задавя в сълзи. Стана ми мъчно за това дете, ала сега не бе време да изпадам в сантименталност.

– Как му бе дадена поръчката? С писмо или по телефона?

– По телефона. Обади се мъж.

– Каза ли името си?

– Не. Попитах го, но той поиска да го свържа с някой от шефовете.

Бутнах шапката на тила си и издух бузи. Вече едва не припадах от жегата, а на всичко отгоре получената информация ме пращаше в задънена улица. Изведнъж в ума ми блесна слаба надежда. Спомних си

навика на Джек да рисува и драска, докато разговаря по телефона. Рисуваше или голи тела – доста талантливо, – или записваше думи от водения разговор. Дай му молив и телефон, и веднага започваше да шаря.

– Иди в неговата стая, Ела, и огледай папката върху бюрото му. Има малка вероятност да е записал името на клиента или нещо друго. Знаеш как си драскаше.

– Да ще погледна.

Чаках и капки пот се стичаха по гърба ми. В кабината бе така топло, че трябваше да откrehна вратата. Тъкмо в този момент видях „брояча“ си, облегат на бара. Копойската физиономия си личеше. Прекалено усърдно се взираше в чашката кафе пред себе си и внимаваше да не изтърве някой поглед към мен. Проклинах наивността си да не допусна, че Ренкин ще ми залепи опашка. Не бих могъл да заблудя този тип какъв разговор съм водил.

Гласът на Ела звънна по телефона:

– На един лист има драскулки и само едно име: Лий Крийди, написано с печатни букви.

– Добре, Ела. То може да означава и много, и нищо. Веднага унищожи този лист хартия. Накъсай го на дребни парченца и го хвърли в тоалетната, а после пусни много вода. Всеки момент могат да те посетят от полицията.

Почаках още три минути и отново чух гласа и:

– Направих, каквото наредихте.

– Чудесно, момиче! Слушай сега. Казах на полицаите, че си малко слабоумна и поради това не споделяме нищо с теб. Прави се точно на такава. Кажй им, че Шепи е имал телефонен разговор, а след това е заминал за Сан Рафаел. Не знаеш за какво и кой го е повикал. Ясно?

– Да.

– Не допускай да те изплашат. Сигурно ще проявят грубост и ще те заплашват, но ти не се безпокой. Дръж на своята история. Не са в състояние да докажат нищо и скоро ще те оставят на мира.

– Добре, Лю.

– Само още една молба. Много ми е неудобно да те карам ти да направиш това, Ела, но в момента аз не мога да го сторя отгук. Ще уведомиш ли жената на Джек? Кажй и, че ще и пиша тази вечер. Ще се погрижа и за погребението.

– Няма ли да се връщате скоро?

– Не. Трябва да открия кой и защо уби Джек. Ще и се обадиш ли, Ела?

– Разбира се – и изведнъж сниши гласа си: – Тъкмо двама души влизат. Приличат ми на полицаи... – и линията прекъсна.

Изтрих потта от лицето си, напуснах кабината, насочих се към полицая и застанах на бара близо до него. Той ми отправи леден поглед и ми обърна гръб. Поръчах сандвич и кафе. Моят копой довърши чашата си, запали цигара и с подчертано безразличие напусна аптеката. Седна в паркирания отвън черен линкълн и замина.

II

Върнах се в хотела малко след 13,30 и отидох направо горе. Когато минавах покрай стаята на Шепи, реших да надникна. Вратата и без това беше отворена. Едър човек с провиснал костюм стоеше до прозореца с ръце на кръста, загледал навън. Обърна се и заби в мен остър, враждебен поглед. Заприлича ми на бивш полицаи. Предположих, че е хотелският детектив.

– Какво, прибраха катуна и заминаха, а? – запитах и влязох без покана.

– Какво търсите тук? – избоботи той със стържещ бас.

– Аз съм Брендън, от съседната стая. Вие Грейвс ли сте?

Напрегнатият му израз се смекчи малко и той кимна.

Стаята бе вече поразтребена. Перушината беше прибрана, въпреки че тук-там все още се търкаляха пера. Чекмеджетата бяха затворени, пълнежът на дюшека напъхан обратно, листовите – прибрани. Багажът на Джек стоеше струпан в един от ъглите: два овехтели куфара, шлифер, шапка и ракета за тенис в калъф. Малка купчина вещи. И нищо не напомняше човека с неговата външност, сила и жизненост.

– Приключиха тук, а?

Грейвс кимна отново.

– Ще трябва да изпратя вещите му у дома. Кой може да ми помогне?

– Джо, прислужникът на етажата, ако му наредите.

– Добре. Елате в моята стая. Имам бутилка уиски.

Пълното му лице светна. Не би ме изненадал, ако ми каже, че няма много приятели.

– Навярно ще мога да отделя няколко минути.

Влязохме в моята стая. Грейвс седна на дървения стол, а аз – на леглото. Поръчания лед се бе стопил отдавна. Не позвъних за нов.

Налях в чашата му три пръста, а в своята – един. Наблюдавах го как подушва течността. Кръгло затлъстяло лице, сред мустаците – бели косъмчета. Погледът му бе твърд, подозиращ и уморен. Навярно не е много радостно да си детектив в такъв скапан хотел.

– Знаят ли кой го е убил? – попита той, след като дръпна прилична глътка.

– И да знаят, не са ми казали. Видяхте ле момичето, с което е излязъл?

– Видях я – кимна и извади пакетче „Лъки Страйк“, предложи ми и сам запали. – Ченгетата тук се сработват само с детективите от големите хотели, а на дребните риби като мен на обръщат внимание. Окей, да си правят каквото щат. Ако това градско конте Ренкин беше поговорил с мен, можех да му кажа нещичко, ама не, ще говори с Бруър. И знаеш ли защо? Защото Бруър може да си позволи да връзва копринена вратовръзка, само затова.

– Какво би му казал ти?

– Нали поиска от Бруър описание на момичето? По това можеш да го разбереш що за полицай е. Какво ще види Бруър у нея? Само дрехите и. Наблюдавах я внимателно. Така се беше натруфила, че да не бъде разпозната. Преди всичко разбрах, че е руса. Или имаше перука, или бе боядисала косата си. Не зная кое от двете, но съм убеден, че е руса.

– Защо си така сигурен?

– Аз вярвам на на очите си – засмя се горчиво Грейвс. – Ръцете и бяха голи. Косъмчетата по тях бяха руси. Имаше кожа и черти на руса жена.

Не ми взе кой знае колко акъла със своите заключения. Косъмчетата по ръката могат да станат светли и от слънцето. Не му го казах, за да не го обезкуражавам.

– Трениран съм да забелязвам издаващите човека дребни навици – продължи той. – Тя престоя в хола около пет минути. През цялото време сякаш свиреше на пиано с дясната ръка върху бедрото си – и Грейвс се изправи да ми демонстрира движенията и. – Плъзгаше пръсти по крака си, ей така, непрекъснато. Здравно внедрен навик. Не бе номер. Вършеше го несъзнателно.

Отпих една глътка, докато обмислях новата информация.

– Полицията ще си отвори доста работа да търси такова момиче – казах накрая.

– Да – засмя се иронично той, – но преди всичко трябва да знаят този факт. Той може да има голямо значение.

– Наистина е така. А какво мислиш за професията и?

– Трудно е да се каже – повдигна тежките си рамене Грейвс. – Може да е от ония в киното. Не зная точно: манекен, певица, актриса. Облеклото и беше елегантно и стилно.

Грейвс запали нова цигара и разтърси глава.

– Няма да ме изслушат даже ако си направя труда да ида до полицията. Няма време за незначителни хора като мен. Да вървят по дяволите!

– А приятелчето, тършувало из стаята на Шепи, как се е добрало до там?

– Използван е ключът на Шепи. След като се е справил с жертвата си, убиецът е взел ключа и е побързал да дойде тук. Влязъл е и е обърнал стаята наопаки. Чувствал се е сигурен, понеже прислугата ни е недостатъчна и по това време от предобеда горе няма никой.

Беше време да го уведомя, че повече или по-малко сме колеги. Извадих служебната си карта и му я подадох.

– Не разпитвам само за развлечения – добавих.

Той огледа картата, намръщи се, поотри дебелия си нос и ми я върна.

– Партньор ли ти беше?

– Да.

Винаги съм желал да започна самостоятелна работа. Печели се много повече. Как я карахте двамата?

– Нямах право да се оплаквам, докато не се случи това. Сега не мога да започна отново, преди да съм открил убиеца.

Грейвс ме зяпна учудено.

– Та това е работа на полицията. Какво можеш да направиш сам?

– Ще изглеждам чудесно, нали, ако се завърна във Фриско така, сякаш нищо не се е случило. Що за реклама на агенцията ни ще направя, ако не сторя нищо за откриването на убиеца? Освен това Джек беше най-добрият ми приятел и не мога да оставя нещата така.

– Тогава внимавай – и лицето на Грейвс стана много сериозно. – Ренкин не е така лош. Обикновен полицай е, но капитан Кетчън е опасен. И ако на този свят той мрази някого повече от хотелските детективи, това са тъкмо частните. Само да усети, че се вреш из негова територия, чакат те неприятности.

Довърших чашата с уиски и изтрих потта си – температурата в стаята се бе покачила вероятно над 40 градуса.

– Какви неприятности имаш предвид?

– Веднъж от Лос Анжелос дойде частен да проучи някакво самоубийство. Вдовицата на починалия бе убедена че се касае за убийство, затова нае този човек да поразрови наоколо. Кетчън го предупреди да не се бърка, но онзи упорстваше. Един прекрасен ден полицейска кола така ударила неговата, че я разби. Закараха го в болницата със счупен шиен прешлен. Щом излезе оттам, осъдиха го на шест седмици затвор за кормуване в пияно състояние. Човекът се закле пред съда, че полицаите са излели върху него половин бутилка уиски, но никой не му повярва.

– Този Кетчън изглежда много мил бабаит. Благодаря за сведенията. Ще гледам да се държа по-далеч от него.

Грейвс довърши чашата си и я остави със съжаление.

– Е, струва ми се, време е да си обирам крушите. По това време трябва да бъда в хола. Задължен съм да следя старите джентълмени да не вкарат контрабанда в стаята си по някоя от ония, тукашните. Не че се е случвало такова нещо досега, но управата все се опасява. Благодаря за почерпката. Щом имаш нужда от помощ, винаги ще направя каквото мога.

Благодарих. Тъкмо отваряше вратата, когато неочаквано попитах:

– Говори ли ти нещо името Лий Крийди?

Грейвс се закова облещен на мястото си, затръшна вратата и се облегна на нея.

– Та това е най-богатият и най-важният човек в града?

Успях да прикрия възбудата си.

– Колко богат и важен?

– Само като начало – сто милиона долара. Собственик е на паракордонната компания „Грийн Стар“, на цяла флотилия от танкери, кръстосващи между Фриско и Панама. Притежава „Еър Лифт Корпорейшън“ – въздухоплавателна компания, обслужваща линията до Маями. Владее три вестника и фабрика за автомобилни части с десет хиляди работници. Собственик е на част от казиното, на нашия шампион по бокс в лека категория, на част от хотел „Риц Плаца“ и на част от „Мъскитиър К्लъб“, единствения изключителен нощен клуб в тоя пършив град. Като казвам „изключителен“, не значи само най-скъп. За да прекрачиш прага му, е необходимо да имаш петцифрен месечен приход, а може би и предварително направена кръвна проба. Крийди по всяка вероятност владее още нещичко. Но и от казаното можеш да добиеш обща представа.

– Тук ли живее?

– Има си място извън града, при Тор Бей, на около пет мили оттук,

все по брега. Имение от петнадесет акра земя и малка колибка с около двадесет и пет спални, плувен басейн, побиращ и самолетносач, шест тенискорта, зоологическа градина с лъвове и тигри и четиридесет души прислуга, всички готови да се търгят по задник, за да му угодят. Към това трябва да се добави и малкото пристанище, достатъчно по размери, за да приютява четирихилядитонната му яхта.

– Женен ли е

– О, разбира се – и Грейвс направи гримаса – Помниш ли Бриджит Бленд, кинозвездата? Тя е жена му.

Смътно си спомних, че някога съм я гледал на екрана. Дали не е същата, която предизвика сензация на кинофестивала в Кан преди четири години? Бе спечелила панаирджийска слава – влязла на кон в хола на хотел „Маджестик“, хвърлила юздата в ръцете на смаяния администратор и се качила в петстайния си апартамент. В киното се задържа около две години и изчезна. Ако не я бърках с някоя друга, ползуваше се с репутация на дива и отегчителна жена.

Грейвс ме гледаше въпросително:

– Какво общо имаш с Крийди?

– Нищо. Името изплува изведнъж в съзнанието ми. Чух някой да го споменава. Чудех се кой ли ще е.

Детективът ме изглежда замислено, после внезапно отвори вратата и излезе. Запалих цигара и се проснах на кревата.

Джек беше казал, че новият случай обещава луди пари. Ако клиентът му е бил Лий Крийди, то наистина... Но защо пък човек с положението на Крийди ще наема невзрачен детектив от триста мили далеч? Със своята позиция и банкова сметка той би могъл да потърси услугите и на „Пинкертън“, и на която и да било друга реномирана агенция за разследвания.

Прекарах пръсти през влажната си коса. Човек като Крийди ще да е заобиколен от секретари, бабаити телохранители, лакеи и цяла гмеж то йес-сър хора, чиято грижа ще е да държат такива като мен на страна. Няма да е леко да го доближи човек, за да го попита той ли е наел Джек Шепи и защо.

Сръбнах глътка уиски за кураж, а после вдигнах телефона.

– Дайте ми Грейвс – замолих телефонистката.

След кратка пауза Грейвс се обади.

– Налага ми се да проведа разговор. Чисто ли е около телефонистката?

Не му бе необходима шифрограма, та да разбере за какво става

дума.

– Не се тревожи. Едно ченге повися тук известно време, но си отиде.

Поблагодарих му и отново завъртях телефона. Помолих момичето от телефонни услуги да ме свърже с Лий Крийди. След малко чух мъжки глас

– Тук е резиденцията на мистър Крийди.

Този, който говореше, сякаш имаше сливи в устата или пък в миналото сливиците му са били простреляни.

– Свържете ме с мистър Крийди! – наредих отривисто.

– Ако бъдете добър да ми съобщите името си, сър – гласът прозвуча хладно, – ще ви свържа със секретаря на мистър Крийди.

– Името ми е Лю Брендън. Не ми трябва секретарят, а лично мистър Крийди.

Не допусках, че номерът ще мине. И не мина.

– Ако почакате така, сър, ще ви свържа със секретаря.

Досадата в гласа му звучеше обидно – като шамар през лицето.

Чуха се няколко щраквания, а след това рязък глас, достатъчно остър да среже цял хляб, отсече:

– Слуша Хамършълт. Кой говори?

– Лю Брендън. Търся мистър Крийди

– Почакайте така, моля.

Като се ослушах внимателно, чух тежко дишане и шум от прелистване на страници. Сигурно Хамършълт преглеждаше книга с адреси. Хитро момче. Не започва с грубости, преди да да разбере с кого говори.

– Мистър Брендън? – В тона вече се прокрадваше известна агресивност. – Каква е вашата професия?

– Мистър Крийди ще ви каже, ако пожелае вие да знаете това. Свържете ма по-бързо и не ми губете времето.

Гласът ми прозвуча грубо и заплашително. Това не подейства особено, но все пак тонът му стана по-приличен.

– Не е възможно да говорите с мистър Крийди – каза той помирително. – Ако ми изложите исканията си, аз ще му кажа и той би могъл да ви потърси.

– Знаех, че приближава безплодният край на разговора. Беше безполезно да ставам груб, затова реших да изиграя и последния си, не особено силен коз.

– Кажете му, че съм по-старшият съдружник в агенция „Стар“ от Сан Франциско. Очаква ме, за да му докладвам.

– Очаква ви? – В гласа на секретаря прозвуча изненада и недоверие.
– Добре, мистър Брендън, ще му предам и ще ви потърсим. Телефонният номер моля?

Дадох му номера на хотела и той затвори.

Натиснах угарката в пепелника, допих чашата и затворих очи. Ще трябва да чакам час, дори повече. А може би изобщо вече няма да ги чуя. Не виждах какво друго мога да сторя. Отпуснах се и след малко задряхах.

Острият звън на телефона се вряза болезнено в съзнанието ми. Събудих се тъй изплашен, че едва на паднах от леглото. Грабнах слушалката и хвърлих поглед към часовника. Бях спал само петнадесет минути.

– Мистър Брендън? – Познах гласа на Хамършълт.

– Да.

– Мистър Крийди ще ви приеме днес следобед в 15,00.

Не вярвах на ушите си.

– В 15,00?

– Да. Моля ви да бъдете съвсем точен. За този следобед имаме уговорени няколко срещи. Ще ви бъдат отделени само няколко минути.

– Предостатъчни са ми – казах и затворих.

За известно време останах легнал, с поглед в тавана. Крийди трябва да е клиентът на Джек! Как иначе можех да си обясня защо човек с неговото положение ще си прави труд да ме приема? Погледнах часовника отново. Имах на разположение по-малко от час.

Извадих от куфара най-добрия си костюм.

ГЛАВА ТРЕТА

I

Имението на Лий Крийди бе разположено в самия край на дълъг една миля полуостров – тесен провлак, вдаващ се в морето точно по средата на залива Тор Бей. От булевард „Бей“ се откриваше живописен изглед към него.

Преди да завия по частното шосе, минаващо по цялата дължина на полуострова, намалих скоростта.

Резиденцията представляваше масивна постройка – триетажно здание с огромни прозорци и тераси. Синият му покрив блестеше на слънцето. Стените се закриваха от пълзящи растения и цветя. Задната част на сградата бе надвесена над морето върху висока стръмна скала. Оттам се откриваше величествен изглед към двете страни на залива

Карах нашия буйк. Намерих го оставен от полицията пред хотела. Дълбока драскотина минаваше по едната и един от тасовете бе смачкан. Не знаех дали полицаите са виновни за това, или пък Джек се бе ударил някъде по пътя от Фриско насам. По-вероятно беше вината да е на Джек. Никога не е бил достатъчно дисциплиниран шофьор и не се е съобразявал с правилника. Бях доволен, че имах подръка колата. Щях да направя икономия поне от парите за таксата. Животът в Сан Рафаел беше много скъп и се налагаше да пестя всеки цент

Завих от булевард „Бей“ по пътя за полуострова. След около стотина метра достигнах голям надпис, който съобщаваше, че само посетителите на имението Тор могат да продължат. Четвърт миля по-нататък шосето бе препречено от бариера, а до нея стърчеше къщичката на пазачите.

Двама души, облечени в бели ризи и бричове с бял кант, обути в черни лъскави ботуши, очакваха приближаващата кола. И двамата имаха мутри на бивши полицаи. На кръста на всеки от тях висеше голям колт, калибър 45.

– Имам среща с мистър Крийди – уведомих ги.

Единият се доближи. Полицейският му поглед се плъзна по колата и от рязкото му кимване се досетих, че не одобрява моя буйк, а следователно и мен.

– Името?

Казах. Втренчи се в списъка, който държеше, махна към другия и онзи вдигна бариерата.

– Право напред. На пресечката завийте наляво и паркирайте да знак №6.

Кимнах и подкарах под погледите им, впити в мен, за да ме запомнят и познаят, ако е необходимо, при повторна среща.

На около половин миля достигнах масивна дъбова порта, обкована с големи гвоздеи, висока към четири и половина метра. Зееше отворена. След нея гумите стъпиха върху постлан с дребен чакъл път. Пресякох малка горичка. По-нататък очите ми потънаха в зеленината на величествени градини – акри с равно подстригана трева и цветя, декари с рози, изящни фонтани. Градинари китайци се бяха заловили за една огромна леха. Садяха бегонии, без да бързат, както обикновено правят китайците. Вършеха чудесна работа. Всяко стръкче отстоеше на еднакво разстояние от другите и на същата височина с останалите – идеална симетрия, неподдаваща се на никои други градинари по света.

На пресечката завих вляво според наставленията. Достигнах широка павирана ивица, разделена с бели линии на петдесет места за паркиране. Някои от тях бяха обозначени с дъбови табелки, върху които блестяха позлатени букви. Оставих колата на паркинг №6, излязох и хвърлих бегъл поглед върху табелките. Под №1 пишеше: мистър Крийди; №7 – мисис Крийди; №23 – мистър Хамършълт. Имаше още много имена, но те не означаваха нищо за мен.

– Наперена работа, а? – чух глас зад себе си. – Важни господа, ще се пукнат от надуване.

Огледах се. Нисичък набит човек в бяла униформа на пазач и с островърха шапка, бутната на тила, ми се хилеше дружелюбно. Лицето му бе зачервено и потно, а като ме доближи, лъхна на уиски.

– Светът е съставен от всякакъв сорт хора – отвърнах.

– Дяволски прав си! Цялата тази шашарма все пак е загуба на хубава пара – посочи той табелките. – Като че ли много ги е грижа кой къде ще паркира. – Малките му живи очи ме опипаха от горе до долу. – Ти, приятелче, кого търсиш?

– Стария, Крийди.

– Ама наистина ли? – изду той бузи. – По-добре ти, отколкото аз. Дойде ми вече до гуша. Днес ми е последният ден тук. И ето, не съм ли радостен? – Той се наклони малко напред и ме потупа леко по гърдите. – Защо парите отиват винаги у мухльовците? Вземи този тип Крийди. Него никога нищо не го радва. Обущата му никога не са достатъчно

лъснати, колата му никога не е точно колкото трябва почистена, розите му не са достатъчно големи, храната му никога не е затоплена или изстудена по вкуса му. Никога не е щастлив, никога не е доволен. Винаги се оплаква, крещи или ругае – може да подлуди човек. Ех, да имах една хилядна от неговите пари, щях да бъда щастлив като цар, а той?

Хвърлих крадешком поглед към часовника си. Оставаха четири минути до 15,00.

– Такъв е светът – казах – и той е едно от неговите творения. Бих искал да продължим на тази тема, но съм длъжен да се срещна с него точно в 15,00, а ми казаха, че не обича да чака.

– Така е, но не се зальгвай, че като си точен, ще те приеме баш на определената минута. Виждал съм тук хора да чакат по три-четири часа, докато ги приеме. Е, добре дошъл! Лично аз бих предпочел да се срещна с холерата, отколкото с него – и ми посочи с ръка. – Ей по тези стълби, а после наляво.

Поех, но изведнъж ме осени идея. И се обърнах.

– Ангажиран ли си тази вечер?

– Празнувам. Работих при този дърт глупак цели двадесет месеца. Полага ми се здраво напиване, за да успокоя мъката си. Защо?

– Аз също имам празник. Ако не си се обвързал с някого, можем да празнуваме заедно.

– Посръбваш ли? – усмихна се той.

– При особени случаи. Като тоя.

– Добре, защо не? Моето момиче не обича да пия. Планирах напиване в самота, но щом ми се предлага компания, още по-добре. Къде и кога?

– Да кажем в 18,00. Знаеш ли някое хубаво местенце?

– Колибата на Сам. Всеки може да ти каже къде е. Името ми е Фултън. Малкото име – Тим. Как е твоето?

– Лю Брендън. До скоро виждане

– Чиста работа!

Извърнах се, взех стъпалата по три наведнъж, завих наляво, прекоших една осеяна с орнаменти тераса и се изправих пред главния вход. Когато дръпнах веригата на звънеца, имах само една минута на разположение

Вратата се отвори веднага. Висок стар човек с униформа на холивудски иконом, застанал малко встрани от входа, ме покани с лек поклон в хола с размери на гараж за шест елдорадо-севил кадилака.

– Мистър Брендън?

– Напълно сте прав.

– Ако обичате, последвайте ме, моля.

Преминахме на открито. През залято от слънцето патиио достигнахме френска врата, а след това по дълъг коридор се озовахме в голяма стая. Бе мебелирана с петнадесетина кресла и постлана с дебел и мек килим – стори ми се, че стъпвам по сняг. На стената висяха две картини на Пикасо. По креслата седяха шестима бизнесмени с израз на досада по лицата, стиснали папки в ръце. Когато извърнаха погледи към мен, в тях се четеше сковано безразличие, предсказващо, че са чакали толкова много, та чак са загубили не само усещането си за време, но и способността да чувстват изобщо.

– Мистър Крийди ще ви види след малко – покани ме икономът да седна и си отиде така безшумно и неусетно, сякаш не ходеше, а се носеше върху меки колела.

Отпуснах се в едно от креслата, нагласих шапката върху коленете си и се втренчих в тавана. След като огледаха и задоволиха любопитството си, останалите посетители изпаднаха отново във вцепенението, от което бяха излезли за миг.

В 15,03 вратата в дъното на стаята се отвори. Млад висок, слаб човек с вид на важен сановник, подстриган ниско, в сив панталон, черно сако и черна връзка, застана на прага.

Лъх на оживление премина по шестимата в креслата. Те стиснаха още по-здраво папките в ръце и заеха пози на хрътки, подушили дивеч.

Студените, лишени от човешка топлинка очи на младия човек огледаха всички наред и се спряха върху мен.

– Мистър Брендън?

– Точно така.

– Мистър Крийди ще ви приеме веднага.

Изправих се и в същия миг сред чакащите се издигна глас:

– Ще ме извините, мистър Хамършълт, но чакам от 12,00. Казахте, че аз ще бъда следващият.

Хамършълт му отправи безстрастен поглед.

– Така ли съм казал? Мистър Крийди мисли иначе, а сега той ще бъде зает да 16,00 – и се обърна към мен: – Оттук, моля.

Поведе ме през малък коридор в неголям хол, оттам през две тапицирани със сукно врати и спряхме пред трета, масивна, изработена от тежък полиран махагон. Секретарят почука, отвори и пъкна глава.

– Брендън е тук, сър – отстрани се и ми кимна да вляза.

II

Обстановката ми напомни прочутия кабинет на Мусолини – бях го виждал на филм. Помещението бе дълго около двадесет метра. Поставено в дъното на стаята между два огромни прозореца с прекрасен изглед към морето и дясната страна на Тор Бей, се издигаше бюро – достатъчно голямо, за да се играе билиард на него. Иначе кабинетът бе почти гол с изключение на няколко кресла, два средновековни метални бойни костюма, и две тежки, мрачни маслени картини, които можеха да бъдат оригинален Рембранд, но не бях сигурен.

Зад бюрото седеше много дребен и слаб човек. Очила с рогови рамки блестяха високо на челото му. С изключение на кичура сиви коси около ушите черепът му беше гол, костелив и твърд. Кожата на лицето беше опъната, чертите – дребни, а устата – много малка и хлътна. Едва след като срещнах силния му смразяващ поглед, разбрах, че съм изправен пред властелин. Огледа ме от главата до петите. Изпитах чувство, че се намирам под сноп рентгенови лъчи, отброяващи прешлените на гръбначния ми стълб. Докато преминавах дължината на кабинета, острият очи не ме изпусаха, подобно на два прожектора, уловили мишена. Когато се изправих пред бюрото, открих, че леко съм се изпотил.

Облегнах се назад, той ме гледаше така, както се гледа муха, попаднала в супата. Това продължи цяла вечност. Накрая чух изненадващо мекия му женствен глас:

– Какво искате?

До този момент според неговите пресмятания аз би трябвало да бъда съвсем омекнал и да съм готов да залазя по корем, удрайки чело в пода. Е, добре, приемам, че бях малко замаян, но никак не бях това, което очакваше той.

– Името ми е Брендън, от агенция „Стар“, детективска компания в Сан Франциско. Преди четири дни сте наели моя съдружник.

Дребното тясно лице беше безизразно като задница на автобус.

– Какво ви дава основание да допускате, че съм направил подобно нещо?

От този въпрос разбрах, че не е много сигурен в позицията си и иска да опипа почвата, преди да е свалил калъфите на тежката артилерия.

– Ние регистрираме всеки един от нашите клиенти, мистър Крийди – започнах малко неуверено. – Преди да напусне кантората, Шепи е отбелязал, че е бил нает от вас.

– Кой е този Шепи?

– Моят партньор, човек, когото вие наехте, мистър Крийди.

Той облегна лакти върху бюрото и опря върховете на пръстите си един в друг. Върху така образуваната дъга постави издадената си напред костелива брадичка.

– Всяка седмица наемам около двадесет-тридесет най-различни лица, за да извършват някакви незначителни за мен дела. Не си спомням обаче нито един, който да се нарича Шепи. Откъде идвате вие? Какво искате?

– Тази сутрин Шепи е бил убит – не мигнах пред острия му пронизващ поглед. – Може би ще пожелаете аз да довърша възложената му работа?

Дребното човече пред мен почукваше леко с пръсти брадичката си.

– И каква е била тази работа?

Усетих края, към който той водеше разговора. Налагаше се по-рано или по-късно да стигнем дотук, но продължавах да се надявам, че ще успея да снема чрез блъф булото, зад което се криеше.

– Предполагам, че вие знаете повече от мен по въпроса.

Крийди се изпъна назад върху облегалото на креслото и около пет секунди барабани с пръсти по ръба на бюрото. Лицето му запази все същата безизразна маска, но бях сигурен, че умът му пресмята най-различни варианти. Накрая протегна ръка и натисна близкия бутон.

Вратата вдясно от бюрото се отвори и се появи Хамършълт, като че ли е чакал зад нея, за да бъде повикан.

– Херц! – произнесе Крийди, без дори да го погледне.

– Веднага, сър – и Хамършълт изчезна.

Крийди продължаваше да барабани. Очите му бяха приведени надолу.

Останахме така в тишина не повече от една минута. След това на вратата се почука и в стаята влезе нисък набит човек. Дясното му ухо бе превито и напъхано като тапа в ушния канал. Вероятно в миналото някой го е ударил с тухла или с ковашки чук – юмрук не би бил в състояние да стори това. Носът му беше разплескан широко по цялото лице. Очите му бяха малки и бляскаха с такава дива светлина, каквато можете да видите в очите на разгневен орангутан. Черна рошава коса никнеше дори и от врата му. Носеше бежови панталони и бяло спортно сако. Около шията си бе завързал фантастично шарена връзка. Приближи се до бюрото мълком и бързо. Стъпките му бяха леки като на котка.

Крийди посочи с брадичка към мен.

– Огледай този човек, Херц. Искам да го запомниш. Възможно е един ден да пожелаеш да се погрижиш за него. Малко вероятно е, но той може да се окаже по-голям глупак, отколкото изглежда. А сега убеди се си, че като го видиш повторно, ще го познаеш.

Херц се извърна и се втренчи в мен. Малките му жестоки очи обходоха цялото ми лице и в същото време неговите разплескани черти оставаха безизразни.

– Запомних го, господарю – чух тихия му пресипнал глас.

Крийди махна с ръка и полуживотното напусна съвсем безшумно стаята.

В настаналата кратка тишина запитях:

– Какво бихте му възложили? Да ме направи на кайма?

Милионерът свали очилата си, извади бяла копринена кърпичка и започна да изтрива стъклата им, без да сHEME втренчения си поглед в мен.

– Не обичам частните детективи. Мисля, че са незначителни, подли хора. Всеки момент могат да се превърнат в изнудвачи. Не съм наемал вашия мистър Шепи, нито пък някога ми се е появявала подобна идея. Бих ви посъветвал да изчезвате незабавно от този град. Личности с мое-то положение биват отегчавани често от хора като вас. Нека не изваждам Херц на сцената – ще ви спестя време и вълнения. Той е извънредно необикновен характер. Живее под впечатление, че ми дължи нещо. Мога да му кажа, че еди-кой си ми досажда, а той приема това като поръчение – веднага се заема да убеди въпросната личност да не ми досажда повече. Никога не съм го питал какви са методите му, но не зная случай да се е провалял. Това е положението, мистър Брендън. Не познавам вашия мистър Шепи. Не съм го наемал. Не искам да имам никаква работа и с вас. Сега можете да си вървите, освен ако имате да кажете нещо действително от изключително значение.

Усмехнах се. Бях преодолял смущението си от рещия му в човека поглед, от големия кабинет и атмосферата на страхопочитание. Сега бях далеч по-разгневен, отколкото когато и да било през живота си, а това бе много.

– Да, имам да ви кажа нещичко – опрях двете си ръце върху бюрото и забих гневен поглед в лицето му. – Първо, мистър Крийди, очаквах да бъдете малко по-умен, отколкото сте. Не бях сигурен, че сте наемали Шепи, но сега вече съм сигурен. Случи се така, че Шепи взе та написа вашето име върху папката на бюрото си – ето единствената следа, от която започнах. Допуснах възможността някой да е споменал името ви и

докато Шепи е говорил с този „някой“, да е записал вашето име, както обикновено и несъзнателно правеше. Сега вече знам друго. Когато ви позвъних по телефона, бях убеден, че няма да ме приеме. Човек с вашите пари не би дал интервю на някакъв нищожен детектив, ако не иска да го наеме или пък крие в главата си нещо, което го държи буден нощем. Обстоятелството, че ме приехте преди шестима важни бизнесмени, единият от които чака от три часа, ми подсказва, че това нещо в главата ви не само не ви дава да спите, но и друга нервите ви по най-неприятен начин. Не можахте да изтърпите и три минути: побързахте да узнаете каква част от истината ми е известна. Щом като разбрахте колко малко знам, повикахте своята дресирана горила, за да я размахате пред лицето ми. Надявахте се да изпадна в ужас, да избягам незабавно, да се върна в хотела, да опаковам багажа си и да напусна тоя град, защото под краката ми пари. Не е много интелигентно, мистър Крийди. Отсега нататък би било добре да знаете, че някои хора не се плашат така лесно. Случило се е аз да бъда един от тях.

Той седеше облегат назад с безизразно лице. Пръстите му продължаваха автоматично заниманието си с къпичката и очилата.

– Това ли е всичко? – прекъсна ме.

– Не съвсем. Сега съм сигурен, че вие сте наели Шепи. Докато е работил за вас, той е разкрил нещо, неудобно за някого, и е намерил смъртта си. Разбирам, че вие държите нишката, която би могла да доведе полицията до убиеца, но не желаете да се забърквате в това престъпление. Ако бъдете намесен, ще бъде необходимо да излагате своите доводи за наемането на Шепи. От собствен опит зная, че когато милионер наема детектив, който работи на триста мили, става въпрос за толкова воняща история, която местните детективски бюра в никакъв случай не трябва да узнаят. И тъй, Шепи е мъртъв. Беше мой много добър приятел. Ако полицията не може да открие убиеца, тогава аз би трябвало да мога. Във всички случаи, с мистър Херц или без него, с мистър Крийди или без мистър Крийди, аз съм задължен да опитам.

Поизпънах се, ударих бюрото и завърших:

– Това е всичко! Няма нужда да викате своя лакей. В състояние съм да намеря сам пътя.

Обърнах се и поех през дългия кабинет. След мен долетя мекият женствен глас:

– Да не кажете после, че не съм ви предупредил, мистър Брендън!

Не се обърнах, достигнах вратата, отворих и се намерих в малкото предверие, където ме чакаше икономът. Докато той ме извеждаше,

последните думи на милионера се блъскаха в стените на черепа ми като топка за пинг-понг.

III

След четиридесет минути стигнах хотела. Първо, не бързах и, второ, движението следобед беше страшно. Сега бях сигурен, че Крийди бе наел Шепи, но все още не бях сигурен дали е бил убит заради нещо, което е разкрил докато е работил за милионера, или заради възможна връзка с момичето на някой от гангстерите. Ругаех наум слабостта му към жените. Тя правеше задачата по откриването на убиеца му далеч по-трудна. Бях доволен от себе си за идеята да се почерпим с Том Фултън. Разочарованият наемник често е склонен да издаде някаква важна информация, а аз се нуждаех от това.

Пред хотела видях паркирана полицейска кола. Излязох от буика. Вратата на полицейската се отвори и се появи Кенди. Челюстта му работеше все така усърдно върху дъвката.

– Капитан Кетчън иска да говори с теб – запъти се той към мен. – Хайде, да вървим!

– Да допуснем, че аз не горя от желание да говоря с него – усмигнах се.

– Да, вървим! – повтори Кенди. – Мога да те взема и насила. Не прави глупости.

– Каза ли ти какво иска от мен? – запитах, преди да влезем в колата.

– Този тъп въпрос е най-красноречивото доказателство, че си чужденец в нашия град – нагласи огромното си туловище на задната седалка той.

Зад волана седеше униформен полицаи. Обърна се и ме изгледа. Седнах до Кенди и колата се понесе, сякаш бяхме вдигнати под тревога.

– Искаш да кажеш, че капитанът не обяснява на подчинените си защо иска нещо, а само го иска?

– Сега вече говориш свястно. Ако не искаш да излезеш от главната квартира като инвалид за цял живот, ще трябва да внимаваш за всяка своя стъпка. Говори само когато ти е наредено да говориш, отговаряй на всички въпроси бързо и точно и изобщо дръж се, като че ли се намиращ в църква.

– Това идва да ми внуши, че капитанът има тежък характер, така ли?

– Струва ми се, това е точният израз – усмихна се горчиво сержантът. – Капитан Кетчън, бих казал, е с малко по-буен характер, нали Джо?

Джо, шофьорът, плю през прозореца, преди да отговори:

– Не повече от мечка, на която са запалили огън под задника.

– Джо си приказва ей така по всяко време с изключение на случаите, когато капитанът е наблизо – изсмя се Кенди. – Тогава той не отронва и думичка, така ли е, Джо?

– Така е, защото обичам хляба си – плю отново Джо. – Освен това в устата ми са останали само осем здрави зъба.

– Виждаш ли? Майтапчия – запали цигара Кенди. – И така, бъди бдителен. Не допускай да сглупиш.

– Намерихте ли вече убиеца? – запитах.

– Още не, но това ще стане един ден. През последните десет години имаме пет убийства и все още не сме открили нито един убиец. Все някога ще трябва да счупим този рекорд. Струва ми се, сега му е времето. Как мислиш ти Джо?

– Зависи – отзова се предпазливо шофьорът. – Не е като да нямаме хора, имаме ги. Добри, умни и сръчни детективи. Улавят веднага нишката, щом я видят, но пусти късмет. Не бих заложил заплатата си, че ще намерят убиеца, но и то може да ни се случи, не е невъзможно.

– Ето на – усмихна ми се Кенди, но усмивката не достигна очите му. – Както казва Джо, той не би заложил заплатата си, но бихме могли да открием нещичко.

– Така ли мисли капитан Кетчън?

– Никой и никога досега не е запитвал капитан Кетчън какво мисли. Много е чувствителен в това отношение, та да седне да споделя мислите си с някого. Никога не бих го попитал, ако съм на твое място.

Изминахме бързо още половин миля.

– А намерихте ли шиша за лед? – запитах.

– Не – поклати глава сержантът. – Лейтенантът вярва, че убиецът го е взел със себе си. Може и да е прав, но аз не бих заложил заплатата на Джо за това. Трябва да е заровен някъде. По тези плажове пясък колкото щеш.

– Не сте открили и труп на момиче?

– Не, а и не очаквам такова нещо. Потършувахме, понеже все пак съществуваше малка вероятност и тя да е била ликвидирана. Лейтенантът обаче мисли, че се е измъкнала от сцената малко преди твоят приятел да бъде намушкан.

– Възможно е тя да го е убила?

– Острието бе забито с голяма сила – изду бузи Кенди. – Не вярвам жена да е свършила тази работа.

– Жените не винаги са толкова слабички. Ако острието е било добре изострено и ако е набрала достатъчно яд, няма да и бъде толкова трудно.

– Не залагай заплатата си на това – и Кенди запрати цигарата си навън.

– Колата спря пред полицейската главна квартира. Излязохме и се изкачихме по стълбите. През двукрила врата тръгнахме по каменен коридор, напоен с характерната за всички полицейски помещения миризма.

– Внимавай в картинката – напомни отново Кенди. – Казвам ти го по-скоро за свое добро, отколкото за твое. Капитанът се разярява лесно, а тогава целият ад се посипва и върху нашите глави.

Спряхме пред една врата. Той почука и зачака. Глас, музикален като рев на бик, изтрещя отвътре:

– К'во искаш ти там бе?

Сержантът ми отправи повехнала усмивка и присви рамене. Отвори вратата и влязохме в малък неугледен кабинет, изпълнен с дим от пури.

– Лю Брендън, сър!

Човек като планина седеше зад очукано бюро. Навлизаше вече в години, но все още беше в силата си, а и не беше много затлъстял. Изтъняващ посивял перчем бе загладен над ниското му чело, сякаш го бе облизала крава. Лицето му беше масивно, подпухнало и брутално. Косматите му едри ръце лежаха върху бюрото. Хвърли ми кръвожаден поглед, докато Кенди затваряше така внимателно вратата, като че ли бе направена от яйчени черупки, а след това мълчаливо се доближи зад мен и се облегна на стената.

– Брендън? – Кетчън простена и гневно смачка остатъка от пурата си. – Ха, копой! Детективче, нали? – Потриваше лицето си и продължаваше да се вторачва в мен. – Само като си помисли човек, че гадни твари като теб могат да пълзят из нашите улици! – Наклони се напред и присви малките си очи. – Кога смяташ да се пръждосваш оттук, детективче?

– Не зная – отговорих меко. – Може би в срок от една седмица.

– Така ли? И какво, по дяволите, смяташ да правиш цяла седмица в нашия град?

– Да разглеждам забележителности, да плувам, да намеря някое

момиче и изобщо да почина малко.

– Ами? Не си намислил да навираш зурлата си в това убийство, така ли?

– Ще проследя с интерес прогреса на лейтенант Ренкин. Сигурен съм, че ще свърши добра работа и без моята помощ.

Кетчън се отпусна назад и столът изпращя.

– Много хубаво от твоя страна, копейче – и след като ме измери с презрителен поглед около двадесет секунди, продължи: – Не обичам червеи по своите места и ако срещна такъв, смачквам го с ботуша си.

– Мога да си представя това, капитане.

– Не се самоизмамвай, детективче, че можеш да ме изиграеш. Започни само да се месиш в случая и ще има да се чудиш какво те е сполетяло – и гласът му премина в мучене. – Разбра ли?

– Да, капитане.

Зъбите му блеснаха в широка ръмжаща усмивка.

Значи не си вонящ бръмбар ти, детективче, а? Не казвай после, че не си предупреден. Пази си мутрата незацапана, дръж се настрана от мен и може би ще оцелееш. Ако някога стъпиш отново в този кабинет, не ще забравиш преживяното тук. Запомни едно. Направи само една грешна стъпка, и с теб е свършено. Разполагаме с методи да омокотяваме вонящите бръмбари, детективче.

Малките му очи блесяха злобно.

– Е, сега ти бяха дадени наставления и запомни, че няма да ти бъдат повтаряни. Един грешен ход, и си вътре, а влезеш ли вътре, детективче, момчетата ще те обработят хубавичко, преди да те изритат в килията – и се обърна към Кенди: – Изхвърли този жълт вонящ бръмбар и го пушай. Повръща ми се, като погледна към него – добави с глухо ръмжено представителят на закона.

Кенди се сепна и отвори вратата. Кетчън насочи огромния си пръст към мен.

– Дръж муцуната си по-далеч от този случай, иначе?

Направих стъпка към вратата, спрях и се обърнах.

– Може ли един въпрос, капитане?

Той прокара език по дебелиите си, сякаш направени от каучук устни.

– Какъв въпрос?

– Телефонира ли ви Крийди и нареди ли ви да разговаряте така с мен?

Очите му се превърнаха в малки цепки, а тежките му лапи – в юмруци.

– Какво искаш да кажеш?

– Мистър Крийди нае Шепи да работи за него. Докато вършеше това, Шепи беше убит. Мистър Крийди е силно заинтересуван да остане скрит фактът, че е наел Шепи. Исква да избегне призоваването като свидетел в съда, където би трябвало да излага причините за наемането му. И така, той самият проведе с мен малък разговор. Същевременно ми представи един главорез, наричан Херц, с цел да ме подлуди от страх. Много съм любопитен да узная дали милионерът е започнал да губи вяра в своята горила и поради това е помолил вас да позасилите заплахата, та да си обезпечи по-добър ефект.

Чух как въздухът секна в гърлото на Кенди.

Лицето на Кетчън придоби цвета на зряла синя слива. Надигна се от стола си. Застанал прав, изглеждаше много по-едър – напомняше страшните призраци от фантастичните филми. Излезе иззад бюрото и започна бавно да ме доближава.

Чаках, без да мръдна, с очи, фиксирани в неговите.

– Така, все пак има мъничко живот в тебе, детективче – думите се процеждаха с мъка през стиснатите му зъби. – Е, добре, имам нещо, което да помниш завинаги.

Отворената му ръка се издигна и експлодира върху бузата ми. В миг видях връхлитащата ме длан и в момента, когато поех удара, се отместих, та по този начин намалих част от тежестта му. Въпреки това бе достатъчно силен да замае главата ми и да ме залюлее.

Кетчън изчака, докато се съвзема, а после завря тъмното си, преливащо от кръв лице в моето и изсъска с тих злокобен шепот:

– Хайде, детективче! Удари ме!

Едва преодолях изкушението да нанеса един тежък в челюстта му – твърде често дангалаци с неговото телосложение не могат да понасят удар в челюстта, – но съзнавах ясно, че той желае тъкмо това. Ако само посегнех да го ударя, щях да се окажа в една от килиите заедно с трима-четирима от най-кадърните му биячи за компания.

Не трепнах дори. Ударената ми страна гореше като въглен. Стояхме така, измерващи се един друг с поглед. Изведнъж той направи стъпка назад и изрева към Кенди:

– Изкарай тоя глупак вън, докато не съм го убил!

Сержантът грабна ръката ми, завъртя ме като пумпал и ме избута навън. В коридора се отдръпна от мен със зачервено от гняв и страх лице.

– Казах ти, не ти ли казах, проклети глупако? Сега вече Бог да ти е

на помощ. Махай се по дяволите оттук!

Докоснах бузата си.

– Така много ми се иска да срещна тая маймуна в някоя тъмна алея. Е, хайде сбогом, сержанте. Щастлив съм поне, че не ми се налага да работя за него.

Закрачих по коридора, през двукрилата врата и после на улицата. Беше много приятно да видя слънцето все още да блести в небето, мъжете и жените, връщащи се от плажа, все още да имат вид на човешки същества и все още да се държат като такива.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Колибата на Сам се намираше в покрайнините на Сан Рафаел, там, където блестящият булевард свършва. Беше голяма дървена барака, надвесена над морето, построена върху стоманеното скеле на изоставен кей.

Пред постройката имаше паркинг, на който заварих около тридесет коли, но сред тях нито един блестящ кадилак или клипър. Пазачът – пълничък възстар човек – ми се усмихна приветливо и ме уведоми, че паркирането е безплатно.

Преминах по дължината на тесен вълнолом и влязох в помещението. Барът заемаше една дълга стена. Имаше и плот за закуски, екипиран с дванадесет електрически скари. В момента върху тях цвърчаха дванадесет тлъсти пилета. Десетина души се подпираха край бара с напитки и пиеха бира.

Зад отворената двукрила врата в дъното се виждаше веранда с парапет, засенчена от страната на късното следобедно слънце със зелен брезент. Там имаше подредени маси и повечето от посетителите заемаха тъкмо тях. Тъй като възнамерявах да проведа сериозен разговор с Фултън, реших да останем вътре, далеч от множеството. Отидох до терасата, огледах се и потърсих Фултън. Като не го видях, избрах една ъглова маса до голям отворен прозорец и седнах.

Веднага дотърча келнер, изчисти покривката и наведе очаквателно глава. Поръчах бутилка „Блек Лейбъл“, малко лед и две чаши.

Няколко минути след 18,00 Тим Фултън се появи. Бе облечен в размъкнати сиви панталони и широко разгърдена синя риза. Сакото си бе прехвърлил през рамо. Огледа салона, видя ме и се усмихна приятелски. Доближи маса с фиксиран върху бутилката поглед.

– Ало, ти си вече тук, приятелю, и при това си развял байрака. Не можа ли да ме дочакаш?

– Бутилката още не е отворена. Сядай! Как е самочувствието, когато човек е свободен?

– Ти нищо не знаеш – изду гърди той. – Не си преживял моите патила. Наистина, трябва да ида да ми проверят главата, как можах да издържа толкова време при него – и почука леко бутилката с нокът. –

Имаш ли намерение да я отваряш, или ще си седим ей така и ще и се възхищаваме?

Налях му и добавих парче лед, след което налях и на себе си. Допяхме чаши, както боксьорите докосват ръкавици преди началото, кимнахме си приветливо и отпихме.

След разговора ми с Крийди, а после и с Кетчън, леденото уиски ми дойде съвсем на място. Запалихме цигари, настанихме се още по-удобно в плетените столове и се усмихнахме един другиму.

– Хубаво, а? – разля се в усмивка Фултън. – Ако има нещо, което да обичам най-много на този свят, то е да седна там, където мога да се вслушам в морето, и да си сръбвам добро уиски. Не мога да си представя човек да желае нещо по-прекрасно. Е, има моменти, когато и жената може да заеме образа на това нещо, но когато човек иска да се отмори, не търси жена. И ще ти кажа защо. Жените бърборят непрекъснато, а уискито – никога. Тая твоя идея бе блестяща, драги!

– И още една умна идея. След като обърнем по няколко чашки, не ще е зле да опитаме и от ония пилета, ей там на шишовете.

– Ами така де! Тия птици са най-вкусните по тази ивица от океана. Да не допуснеш грешка! Е, добре, можеш да идеш у Алфредо, у Карлтън, в Синята зала или да попаднеш дори в „Мъскийтиър Клъб“. На тези места също сервират пилета. Поднасят ти ги с петима келнери, закичени с орхидеи, и то със сребърни вилици. А сметката?! Може да ти извади дясното око! Тук просто ти ги подават, но, братко, хубави са! И при това съвсем евтино! – Той довърши чашата си и я остави на масата с въздишка. – Идвам тук два пъти седмично. Понякога вода момичето си, понякога сам. Умирам си от смях, като помисля за всички тия богаташки глупци, дето плащат десет пъти повече от мен, а получават нещо кофти. Най-големият майтап е, че никой от тях не смее да си позволи да дойде тук, защото снобските му приятели ще си въобразят, че икономисва. А да икономисваш в този град е най-големият смъртен грях.

Налях му нова чаша и долях своята, та да остане с впечатление, че пия наравно с него.

– Но, и винаги има едно но – продължи той, поклащайки глава, – заведението започва да запада. Допреди една година тук идваха само момчета и момичета, настроени другарски, добри и прилични. Сега вече и гангстерите знаят това място. Те също обичат да си натъпчат тумбака, както и аз. Градът ни има ново увеселително заведение – кораб-игрален дом, закотвен в залива. Такива комарджийници привличат гангстерите, както вмирирано месо мухите. Нашият Сам е разтревожен. Миналата

седмица си поприказвахме. Вижда как почтените посетители започват да странят от заведението му, а съмнителни типове заемат техните места. Той не е в състояние да ги привлече обратно, защото хората не искат да се смесват с гангстери. Миналия месец стана голям бой и се размахваха ножове. Положението беше овладяно бързо от Сам, но такива неща плашат посетителите и те започват да отбягват заведението. Страхува се да не се повтори още веднъж подобен бой. Тогава ресторантът му ще придобие трайна слава на бандитско гнездо.

Съгласих се с него и хвърлих бегъл поглед към изправените до бара мъже. Бяха едри дангалаци, облечени крещящо. Очите им имаха дебнеш израз на хора, които не дават и пет пари за начина, по който придобиват парите си, докато могат да го правят.

– Мошеници – осведоми ме Фултън, проследил погледа ми. – Не са опасни, щом са трезви. Бабаитите, причинители на главоболия, се появяват чак когато се стъмни. – Той запали друга цигара и бутна пакетчето към мен. – Е, как мина със стария господар? Мил тип, нали?

– Да. Особено огромният му кабинет и очите му, също като два опипващи прожектора. Не бих бил много очарован да работя за него.

– Ти го каза, братле! Намерил съм си сега една сладка служба: да разкарвам една стара лейди по магазините, да нося пазарската и чанта и изобщо да правя живота и по-лесен. Едно малко, старо, мило същество след Крийди ще дойде като балсам за раните ми.

– Тъкмо става дума за мили, стари хора – изместих темата. – Кой е този Херц?

Фултън направи гримаса на отвращение.

– Какво искаш? Да ми развалиш хубавата вечер ли? Да не си се натъкнал и на него?

– Той се грижи за здравето на хората. Крийди го наема чат-пат за телохранител.

– Защо му е на Крийди телохранител?

– Тия надуты богаташи имат понякога налудничави идеи. Въобразяват си, че някой може да ги застреля или намушка. Купи си телохранител, и хората почват да те смятат за много важен. Перчене! Също както табелките из паркинга му. Придават си важност до смърт. Но съм сигурен, че не искаш да получиш грешна представа за Крийди. Той не е като останалите богати серсеми. Опасен е колкото всички гангстери, които се навъдиха тук. Фактически той управлява този град. Негова е идеята да се закотви хазартен кораб в залива. Искал да привлече повече туристи, така е, но не дава и пет пари, че по този начин привлича и повече

гангстери. Притежава половината от кораба и прибира половината от печалбата му.

– А Херц е това, което изглежда, нали?

– Разбира се – кимна Фултън. – Крийди не се нуждае от въздух под налягане. Когато той си наема горила, това трябва да е истинска горила. Херц е такъв, та и нещо повече. Хвърля ме в ужас. Предполагам, че има вампир на тавана си.

Ако това беше истина, нямаше какво толкова да се избира между Кетчън и Херц.

– Прочете ли във вестниците за убития тази сутрин на Бей Бийч?

– Видях нещо подобно във вечерния вестник. Защо?

– Той беше мой партньор. Допускам, че през последните няколко дни е посещавал Крийди. Не бих се учудил, ако си го виждал.

Фултън прояви интерес.

– Идвал е да види дъртия? Ами може и да съм го виждал. Повечето време от тази седмица бях на портата. Как изглеждаше?

Дадох му подробно описание на Джек. Имаше огненочервена коса и бях сигурен, че ако Фултън го е видял, не би го забравил. Излязох прав.

– Ами да , спомням си го. Едър човек с червена коса. Точно така. Логън го пропусна. Аз бях на бариерата, затова не видях името му.

– Би ли се заклел, че си го видял? Това е много важно. Възможно е да се наложи да се заклеваш, и то в съда.

Фултън довърши чашата си.

– Естествено, бих се заклел. Идва последната сряда. Едро, червенокосо момче, подстригано ниско, облечен в сив костюм. Караше открит буик.

Това беше достатъчно. Колата бе важно потвърждение. Наистина бях прав. Джек е ходил при Крийди. Сега ми предстоеше да открия защо, а то нямаше да е лесно.

– Казваш убит, а? – изгледа ме с любопитство Фултън.

– Да. В полицията са на мнение, че се е заловил с момичето на някой гангстер и той го е убил. Твърде вероятно. Увличаше се доста по жени.

– Е, и какво друго? Трябваше да отидеш при полицаите по този повод.

– Ходих. Тоя капитан Кетчън е голям звяр, нали? Белзен³ е

---

3. Концентрационен лагер в нацистка Германия.

зарегистрирал велика загуба, че не го е имал за шеф.

– Прав си. Понякога посещава Крийди – около четири пъти в годината. Предполагам, че ходи да си получава частната заплата от него. Би се учудил на големия брой кабарета и публични домове. Те съществуват само защото Кетчън си обръща главата на другата страна, все едно че не ги вижда.

– Какво общо имат кабаретата и публичните домове с Крийди?

– Та нали той е господарят на града. Може пряко да не обира каймака от тези свърталища, но прибира рентата, а Кетчън пък своя пай.

– Женен е, нали?

– Кой, Крийди ли? Доколкото ми е известно, женил се е четири пъти, но може да са били и повече. Настоящата му жена е Бриджит Бленд, ескинозвода. Виждал ли си я?

– Струва ми се, веднъж. Ако си спомням добре, беше известна красавица.

– И все още е, но не може да издържа конкуренцията на заварената си дъщеря. Тя е страхотна! Не съм виждал парче като нея.

– И тя ли живее с тях?

– Сега не. Преди живееше, но другата не можеше да я понася. На всички приеми, устройвани от дъртия, Марго, това е дъщерята, винаги грабваше цялото внимание, а другата оставаше на сухо. Това не и харесваше. Започна често да прави кавги. Накрая Марго събра багажа си и се изнесе. Има свой апартамент на булевард „Франклин“. Доколкото зная, тя липсва твърде много на стария. На мен също ми липсваше. Бе единственият светъл лъч в това въшкаво място. Бриджит ме дразнеше, също като Крийди. Винаги нещастна, винаги хленчи, цели нощи стои без сън, а после спи по цял ден.

Научавах много неща. Нощта беше на наше разположение и нямаше никакъв смисъл да бързам. Насочих разговора към предстоящото световно първенство по бокс. Оставих Фултън да излага разпалено доводите си защо шампионът няма да загуби. По-късно преминахме към спортовете с топка, а накрая навлязохме и в старата вечна тема – жените.

Някъде около 21,00 привършихме бутилката с уиски. Слънцето се бе потопило отдавна в морето, но широката гама от цветовете на залеза гаснеше бавно и тъмнината настъпи незабелязано.

Магнах към келнера.

– Две пилета с гарнитура – наредих.

Той кимна и се отдалечи.

Двамата с Фултън вече бяхме понаправили главите – както се случва обикновено след първата бърза чаша, последвана от други, макар и по-бавно.

Хвърлих поглед през отворения прозорец към светлините на Сан Рафаел. Оттук градът изглеждаше прекрасен.

– Мисис Крийди добре ли я кара с мистър Крийди?

– Никой не може да я кара с него – присви рамене Фултън. – Както и да е, но той е толкова зает с печелене на пари, че няма време да се занимава с жени. Тя пък намира радостите си по други места.

– Имаш ли нещо по-специално предвид?

– Ами сегашният и фаворит е голяма къдрокоса бучка от месо и кокали, която зове себе си Жак Трисби, по произход канадец.

Внезапно подсъзнателно долових някой да се отправя към нашата маса. За миг допуснах, че е келнерът с поръчката. Тъй като по това време гледах през прозореца, заслушан в думите на събеседника си, рефлексите ми се бяха позабавили малко. Уискито също бе замъглило леко ума ми. Изведнъж долових как дъхът на Фултън секна по начин, характерен за човек, изпаднал внезапно в животински страх.

Огледах се. Херц бе застанал до масата ни, впил поглед в мен. Зад него, наредени в полукръг, блокираха пътя за бягство четирима дангалаци с мрачни лица, яки като бикове. Изражението в малките диви очи на Херц предизвика ледени тръпки по гръбнака ми.

II

Шумът в големия салон притихна изведнъж. Всички глави се обърнаха към нас. Бях в крайно тежко положение. Гърбът на стола ми се намираше само на една педя от стената. Между мен и Херц бе единствено масата, а тя не беше никаква съществена преграда. Фултън бе разположен по-добре – вдясно от мен, без стена зад себе си.

Никой от присъстващите в залата не се съмняваше, че предстоят неприятности. Мнозина вече се отправяха благоразумно към вратата.

– Помниш ли ме? – чух пресипналия глас на Херц. – Не обичам шпионите, не обичам и мухльовците.

С ъгъла на окоото си видях едър негър в бяла риза и бяла престилка да изскача бързо зад бара. По телосложение приличаше на Джо Луис. Върху широкото му сплескано лице играеше едва доловима усмивка. Прекоси бързо помещението, разблъска четиримата и се изправи

встриани от Херц за време, по-кратко, отколкото очаквах.

Стиснах ръба на масата и се изпънах.

Негърът се обърна учтиво към Херц.

– Не желяем бъркотии тук, господарю. Ако вие и вашите приятели имате да обсъждате някакви дела, уреждайте ги вън.

Херц изви глава към негъра. В очите блеснаха малки червени искри, които придадоха вид на полудял. Видях как раменете му се снишиха леко, после юмрукът му изсвистя и се стовари върху лицето на негъра. Прозвуча издумкване като удар върху тимпан. Негърът се люшна и падна на пода по ръце и колене.

Всичко това стана светкавично. Поставих цялата тежест на тялото си върху масата и я блъснах с всички сила върху Херц. За момент той загуби равновесие. Ръбът на масата го улучи в таза и той залитна назад, като се блъсна в двама от своите хора. Сега вече ми се отвори малко пространство за действие. Сkochих, грабнах стола и го завъртях пред себе си като коса. Така разчистих още пространство за маневриране.

Фултън също се бе надигнал със стол в ръка. Стовари го върху главата на най-близкия от бабаитите на Херц и го простря на пода.

Двама от хората на Сам, единият с ръжен в ръка, се стрелнаха на сам. Останах в ръка само с една дъска от облегащата – оръжие, равняващо се на клечка за зъби срещу животно като него. Той се олюля, но ръмжейки, се насочи напред. Дясната му ръка се изнесе светкавично нагоре. Да бях направил стъпка назад, пак би ме достигнал. Тъкмо обратното, подскочих напред и юмрукът ми се стовари по средата на лицето му. Беше хубав прав, който отметна главата му. В последвалия ми скок настрана настрана налетях върху един от хората на Сам. Той ми нанесе удар с гърба на ръката си и ме отметна върху Херц, който връхлиташе отново. Успях ловко да хвана китката му с две ръце, извъртях се мигновено гърбом и докарах мишницата му върху рамото си. Дръпнах силно, като се наведох. Той прелетя през главата ми и се стовари със страшен трясък на пода. Дървената сграда потрепера от удара.

Завъртях се, търсейки Фултън. Бе се облегал на стената, притиснал кърпа към лицето си. Коленете му се подгъваха.

Изтичах до него и го хванах за ръка.

– Бързо, навън! – изкрещях му.

Един от гангстерите на Херц ме налетя. Наведох се под бутилката, насочена към главата ми, и отпратих десен прав в ребрата му, като същевременно му подложих крак. Не дочаках да го видя как се търкаля. Грабнах Фултън и го повлякох през салона към изхода.

Навън също не бяхме кой знае колко защитени. Предстоеше ни да извървим тесния, ярко осветен вълнолом, от двете страни на който се плискаше морето. Накрая беше също ярко осветеният паркинг.

Фултън бе ударен лошо и можеше всеки момент да припадне. В следващите секунди щяхме да бъдем последвани от Херц и бандата му.

– Бягай! – зашепна Фултън. – Не мога да продължа. Махай се, дока то не са те хванали!

Взех ръката му, обвих я около врата си и го помъкнах. Бързи стъпки зад мен ми подсказаха, че не ще стигна много далеч. Отстраних Фултън и се обърнах. Херц ме настигаеше.

– Тичай! – викнах на Фултън. – Аз ще се справя с тази маймуна. – Бутнах го и той се понесе клатушкайки се.

Херц ме достигна. Движеше се с бързината на професионален боксьор. Извъртях се с лице към него, като заставах така, че идващата отгоре светлина да е насочена в очите му. Внимавах за юмруците му. Изглеждаше обхванат бяс. Това беше в моя полза. Човек, изпаднал в ярост, не е така опасен, както онзи, запазил разума си в битката. Врълхлетя ме като разярен бик. С десен прав отметнах главата му назад. Същевременно отбягнах негов десен, който, ако ме беше намерил, щеше да отнесе главата ми. Контрирах с още един удар в шията му. Левият му юмрук описа дъга и ме разтресе, сякаш ковашки чук ме бе улучил. Отстъпих бързо гърбом при следващата му атака, като го блъснах. Така отбягнах смазващия му удар, който видях да се зарежда още от глезените на краката му. Отстъпих една крачка и метнах бърз поглед по вълнолома. Фултън бе изчезнал. Реших, че е време да бягам и аз.

Не би трябвало обаче да откъсвам очите си от Херц нито за стотна от секундата. Притежаваше větината на боксьорите от леките категории да нанася бързи удари. Докато за миг бях отклонил поглед, пропуснах да видя ръката му, насочена в кука. По долната ми челюст се стовари тежък удар. Преди него обаче бях започнал друга крачка назад и това отне част от тежестта на крошето. То бе достатъчно силно да ме постави на колене, но не дотам тежко, та да замъгли съзнанието ми. Когато това животно полетя отново върху мен, спуснах се напред, обхванах дебелиите му бедра, изправих се и го хвърлих назад. Тялото му мина над главата ми и се плъзна с лице надолу сред летвите на парапета. Преди да се съвземе, тичах вече към паркинга. Достигнал го, чух глас:

– Хей, Брендън, насам!

Насочих се към колата си. Фултън ми махаше от предната седалка. Зад себе си чувах тежките стъпки на Херц. Моторът на колата бе

запален. Достатъчно ми бе само да седна зад волана. Включих на скорост и натиснах газ. Когато колата подскочи напред, Херц бе на около двадесетина метра от нас. Разбитото му лице представляваше озъбена животинска муцуна, преливаща от бяс. Прелетях през портала на сантиметри от страничните греди и с висока скорост изскочих на булеварда. Все със същата скорост завих по първата улица вдясно. Натиснал здраво педала, достигнах края и и завих още веднъж. Едва тогава понамах скоростта.

– Тежко ли си ранен? – обърнах се към спътника си.

– Ще го преживея – усмихна се той.

– Къде е най-близката болница? Ще те откарам там.

– Третата пряка наляво, след това право, на около половин миля.

Натиснах отново газта и след пет минути спрях пред входа за спешна помощ на болницата.

– Сега мога да се оправя сам – и Фултън излезе от колата. – Голям умник излязох, да си отварям толкова много устата. Трябваше да стоя настрана от теб.

– Съжалявам. Не съм и помислял, че можем да налетим на такава компания. Можеш да подадеш оплакване срещу Херц. Имаше толкова много свидетели.

– Нищо няма да излезе. Пак аз ще бъда виновен и ще си навлека повече неприятности. Ще си събирам багажа и ще се махам от този град. Наситих му се.

И се отдалечи, като стъпваше несигурно.

Проследих го, докато изчезна зад вратата на болницата, после подкарах и не след дълго бях в хотела.

III

Едва след като се намерих в спокойната обстановка на хотелската стая, след като взех душ и промих всичките си натъртвания и охлузвания, се досетих, че съм пропуснал вечерята си и съм гладен. Позвъних да ми донесат няколко сандвича и студена бира. Проснах се на леглото и се замислих върху случилото се. Съзнавах, че напъхвам главата си в гнездо на оси, и пресмятах колко време ще остана жив, ако продължавам така. Рано или късно щях отново да се натъкна на Херц. Тогава надали бих се отървал само с охлузвания по шията и подутина под дясното око. Спомних си за Тим Фултън и гримаса сгърчи лицето ми. Дори

ако успееш да избягна Херц, на пътя ми стоеше като скала Кетчън. При най-малкото съмнение, че продължавам своите издирвания, би ми измислил някакво обвинение и тогава с мен е свършено. При тази ситуация не си въобразявах пребиваването ми тук да бъде като забавен пикник.

Ако исках да вървя успешно и без заплахи напред трябваше да намеря нечия протекция. Не виждах обаче как мога да си я осигуря. Имаше ли в този град някой по-могъщ от Крийди и кой можеше да възпре беззаконията на Кетчън? Не изглеждаше това да съм аз. Ако съществуваше такъв човек и можех да го спечеля на своя страна, това би било разрешение на проблемите.

Оставих този въпрос и реших да си дам сметка какво съм открил досега. Знаех вече, че Крийди е наел Джек. Парите на Крийди бяха основен двигател за всичко в този град. Той беше женен и жена му се забавляваше с човек на име Жак Трисби. Милionерът имаше дъщеря, Марго, към която бе силно привързан. Тя обитаваше апартамент на булевард „Франклин“.

Взех телефонната книга и открих, че апартаментът и се намира в блок, наричан „Франклин Армз“. В този момент на вратата се почука и келнерът внесе импровизираната вечеря. Той се взря любопитно в подутото ми око, но не направи никакъв коментар. Това бе извънредно любезно от негова страна. Самият аз в този момент никак не бях в настроение да се отварям на приказка с келнери. Щом напусна стаята, изгълтах вечерята си.

Забелязах, че някой беше внесъл вещите на Джек и ги бе струпал в един от ъглите. При вида им си спомних за обещанието да напиша писмо на съпругата му. Запалих цигара и върху лист от хотелските бланки за писма и съобщих каквото знаех. Привърших към 22,30. Бях и предложил прилична сума за компенсация срещу дела на съпруга и. Никога не ме е обичала и бях сигурен в недоволството и без оглед на предложеното от мен. Затворих писмото и го оставих на нощното си шкафче, за да го изпратя на следващия ден сутринта.

Изведнъж ми хрумна да отворя куфара на Джек. Прегледах вещите му с цел да отстраня всичко, което би шокирало жена му. И направих добре. Намерих снимки и писма – доказателство за любовните му волности. Накъсах ги и ги хвърлих в кошчето за смет. Когато преглеждах джоба в подплатата на капака, намерих сгъваем кибрит в картонена опаковка – такива обикновено се поднасят в ресторантите и нощните заведения като реклама. То беше нещо специално. Картончето бе покрито с

тъмночервена коприна и върху задната му страна бе написано със златни букви „Мъскийтиър Клъб“ и телефонен номер.

Преобръщах кибрита между пръстите си и си припомних думите на Грейвс. Детективът на хотела ми бе казал, че „Мъскийтиър Клъб“ е не само най-изключителният, но и най-скъпият нощен клуб в града. Как се е добрал Джек до този сгъваем кибрит? Ходил ли е в клуба на мускетарите? Тъй като го познавах добре, бях сигурен, че не би отишъл в подобно луксозно ношно заведение, освен ако служебен повод не го е отвел там. Беше крайно внимателен към излишното пилеене на пари, за да заведе някое момиче на такова скъпо място.

Все още с кибрита в ръка помислих малко, излязох и се озовах в хола. Попитах администратора дали Грейвс на е наоколо.

– Точно сега би трябвало да е в кабинета си – зяпна ме в подутото око той. – Надолу и после надясно. Да не се е случило нещо с вас, мистър Брендън?

– Кое, окото ли? Наредих да ми донесат сандвичи и келнерът ги хвърли в лицето ми. Не мислете за това. На мен такова обслужване ми харесва.

Оставих го с широко отворена уста и потрепваща двойна гуша, а аз се спуснах надолу по стълбите към кабинета на Грейвс. Той представляваше по-скоро гардероб, отколкото стая. Намерих детектива седнал край малка масичка да си подрежда пасианс. Когато застанах на прага, вдигна очи към мен.

– Някой е изразил доста осезателно неодобрението си към твоята физиономия? – Но в думите му нямаше любопитство.

– Да – отговорих и поставих кибрита на масичката.

Грейвс го погледна и посмръщи вежди.

– Какво значи това?

– Намерих го в куфара на Шепи.

– Готов съм да се обзаложа на един долар, че той не е влизал никога там. Нямаше нито класата, нито парата, нито влиянието, та да бъде пропуснат от бабаитите на входа.

– Никаква възможност? – настоях аз.

– Никаква, дори едно на десет милиона.

– Може би някой го е отвел там? Невъзможно ли е ?

– Може би – поклати глава неуверено Грейвс. – Член на клуба може да заведе когото си иска. Не се ли хареса обаче гостът на останалите сноби, този, който го е довел може да загуби членството си. Такъв е техният номер.

– Но Джек все трябва да го е взел отнякъде?

Грейвс присви рамене.

– Ето аз как виждам нещата. Приятелчетата и кукличките от „Мъскитиър Клъб“ никога не биха замърсили снежнобелите си ръце с докосване на подобна вещ. Биха се страхували да не ги зарази. По вероятно е някой да го е вкарал клуба и той да е взел кибрита като доказателство че е бил там. Може да се изфука с него, ако е бил от този тип самохвалковци.

– Да знаеш откъде мога да намеря списък на членовете?

Детективът се усмихна леко подигравателно, стана и отиде до шкафа. След като потършува, подаде ми малка книжка, подвързана в избеляла тъмночервена коприна, надписана със същите златни букви, както и кибритът.

– Намерих го веднъж в една от стаите на хотел „Риц-Плаца“. Помислих, че все някога може да влезе в работа. Отпреди две години е.

– Ще ти го върна – сложи в джоба си книжката с членовете на клуба и кибрита. – Благодарности!

– Кой те калайдиса така по лицето?

– Един, когото не би искал да познаваш – отвърнах и напуснах стаята.

Изкачих се в хола, намерих стол по-далечко от старите лейди и джентълмени и изчетох списъка. Трябваше да прехвърля петстотин имена. Четиристотин деветдесет и седем не значеха нищо за мен, но останалите три знаех: мисис Бриджит Крийди, мистър Жак Трисби, мис Марго Крийди.

Затворих книжката, останах замислен няколко минути, а после в мозъка ми просветна идея. Обмислих я набързо и реших, че може да не е съвсем изключителна, но в края на краищата не е съвсем лоша. Станах, отидох при портиера и го запитах къде е булевард „Франклин“. Насочи ме да тръгна по втората пряка надясно, после първата наляво и все по светлините на трафика.

Поблагодарих му и се озовах до буика.

ГЛАВА ПЕТА

I

Жилищният блок „Франклин Армз“ беше само за хора от най-висшата класа на обществото, чиито приходи са от разряда на шестцифрените числа и нагоре. Според моите пресмятания блокът трябваше да има не повече от тридесет апартамента. Зданието бе триетажно, населено все от титуловани персони. Издигаше се по средата на майсторски обработен терен с поляни и фонтани, украсени с фигурата на Донатело „Момче и делфин“. Постройката бе оградена от всички страни с лехи, преливащи от цветя, а няколко прожектора осветяваха блока и подчертаваха архитектурните му достойнства.

Насочих колата в свободното място между един силвър рейт и силвър доун ролс-ройс. Излязох и се промуших покрай автомобили, струващи толкова пари, че с тях бих могъл да поддържа радостен живот поне десет години.

Прекрачих автоматично отварящите се крила на вратата и се озовах в голям хол, облицован с дъбова ламперия. Целият бе украсен с карамфили, наредени до стената в дълги хромирани саксии. По средата му бълбукаше малък фонтан, в чиято цветисто осветена вода пляскаха самодоволно перки рояк златни рибки.

В дъното на хола бе разположена приемната. Забелязах млад, висок, рус човек, с безукорен вечерен костюм. Върху красивото му женствено лице бяха изписани безразличие и скука. Доближих го и му отправих една от своите дружелюбни усмивки. Вероятно това бе грешка от моя страна, защото той изви глава, сякаш бях заврял под аристократичния му нос вмирисан шаран.

– Мис Крийди, моля – започнах аз.

Той пооправи без нужда изисканата си връзка, докато кафявите му очи се плъзнаха по мен. Претегляше до последен цент стойността на костюма, връзката, ризата, шапката ми. Явно сумата, която изчисли наум, не му произведе благоприятно впечатление.

– Очаква ли ви мис Крийди?

– Не. Бихте ли и предали, че току-що съм говорил с баща и и с голямо удоволствие бих разменил някоя дума и с нея. Името ми е Лю Брендън.

Докато мислеше, забарабани с изящно маникюрираните си нокти върху огледално полираната повърхност на бюрото. По напрегнатия израз на очите му можех да заключа че процесът на мислене никога не е била негова естествена привычка.

– Може би ще е по-разумно най-напред да и пишете – дойде накрая резултатът от мъчителния му мисловен процес. Вдигна ръка и се справи със златния часовник върху китката си. – Малко късно е за посещение.

– Виж какво, дръвнико – станах внезапно груб. – Ти може да си някаква красива вещ, но не баламосвай себе си, че задоволството ти от този факт може да трае завинаги. Позвъни веднага на мис Крийди и и дай възможност сама да оформи решението си!

За един миг той се встрещи в мен. В погледа му се четеше изненада и паника. Стана бързо и изчезна в стаичката зад себе си.

Извадих цигара и я залепих на долната си устна. Чудех се дали няма да повика пазителите на реда. Съвсем ще угасна, ако някое амбициозно фанте ме откара в полицията и ме подведе под отговорност за обезпокояване елита на Сан Рафаел.

След минута обаче красавецът се появи посърнал, сякаш бе погълнал оса, и ми посочи асансьора.

– Втори етаж, седми апартамент – и като разтърси русите си изкуствени къдри, обърна ми гръб.

Извървах дълъг коридор с дъбова ламперия, за да достигна апартамент №7. Ослушах се пред вратата и чух музика от Моцарт. Натиснах звънеца и след малко вратата отвори възрастна жена с приятна външност, облечена в черна копринена рокля и набрана на гърдите бяла престилка.

– Мистър Брендън?

– Да.

Покани ме, пое шапката ми и бях въведен в малък хол с овална масичка, върху която стоеше сребърна ваза с орхидеи.

Жената отвори една врата.

– Мистър Брендън – оповести тя и се отстрани да мина покрай нея.

Влязох в голяма дневна, декорирана в бял и кайсиен цвят. Стените, драпериите и креслата имаха цвета на кайсия, а килимът и мис Крийди бяха в бяло. Беше застанала до голям радиограмофон и ме гледаше – висока, стройна, а пепеляворусата и коса приличаше на предена коприна. Беше изключително красива, в класическия смисъл на думата. Очите и имаха цвета и мекотата на големите тъмновиолетови теменуги, които рядко могат да се видят на изложбите за цветя. Имаше високи гърди,

дълги крака и леко заоблена линия на ханшовете. Облечена бе в бяла вечерна рокля с дълбоко деколте. Около шията и блестеше колие от диаманти, по всяка вероятност подарени и за двадесет и първия рожден ден. Сигурно бяха съкратили чувствително банковата сметка на стария Крийди. Ръцете и бяха в дълги до лактите ръкавици, а на лявата и китка се виждаше часовник-гривна от платина, обсипан също с диаманти. На малкия и пръст искреше едър плосък рубин, инкрустиран в златна фасетка. Изглеждаше такава, каквато беше – всяка нейна клетка доказваше, че е дъщеря на мултимилонер. Стана ми съвсем ясно защо мисис Крийди се бе убедила, че е страшно трудно да се състезава с нея. Трябваше да е хвърляла шапка до тавана, когато тази млада жена е опаковала багажа си и е напуснала бащиния дом.

– Ще ви бъда крайно задължен, ако приемете извиненията ми по повод на тая късна визита, мис Крийди – започнах. – Не бих си позволил да ви безпокоя, ако проблемите ми не бяха толкова неотложни.

Отправи ми бегла усмивка, в която нямаше нито приятелство, нито враждебност – изискана домакиня приема странник в своя дом – израз на добър маниер – ни повече, ни по-малко.

– Нещо във връзка с поръчка от страна на баща ми?

– Ами... как да ви кажа? Не. Може би твърде далечно и косвено. Но честно казано, не се надявах да ме приемете, в случай че не споменех бащиното ви име. – Отправих и виновна момчешка усмивка, но не получих желанния ефект. Сега тя гледаше внимателно и тъмните и очи изразяваха неприятна обърканост. – Аз съм ръководител на частното детективно бюро „Стар“ – продължих – и се надявам, че може да проявите желание да ми окажете помощ.

Изражението и стана леко сковано и тя посмръщи вежди. Въпреки че в този момент на лицето и бе изписана суровост, все още беше много хубава.

– Искате да кажете, че сте частен детектив?

– Точно така. Работя върху един случай и вие бихте могли да ми помогнете, мис Крийди.

Можех да видя как лицето и добива леден израз.

– Да ви помогна?! Наистина не разбирам какво искате да кажете? Защо аз би трябвало да ви помагам? – Леденина звучеше сега и в гласа и.

– Разбирам ви. Не виждате никакви основания. Съществуват и изключения. Понякога някои хора нямат нищо против да окажат помощ тук или там – опитах отново свенливата си момчешка усмивка, но пак без

резултат. – Все пак възможно е този въпрос да ви заинтересува, ако ми позволите да го изложа?

Поколеба се за миг, после ми посочи едно от креслата.

– Е, добре. Може би ще е по-удобно да седнете.

Изваках я да седне в насрещното канапе, а след това и аз се отпуснах в креслото.

– Преди пет дни, мис Крийди, моят партньор Джек Шепи пристигна тук от Сан Франциско по поръчение, получено по телефона. Клиентът не е оставил името си на нашата секретарка. По това време аз бях извън града. Шепи е тръгнал, без да каже кой го е повикал, но върху папката на бюрото си е написал бащиното ви име. – Докато говорех, я наблюдавах и открих, че задържам вниманието и. Ледът по лицето ѝ се стопяваше бавно. – Шепи ми телефонира да дойда. Пристигнах днес предобед. Отидох в хотела, където се бе настанил, но той беше излязъл. Малко по-късно полицията потърси моето съдействие за идентифициране на трупа му. Беше убит в една от кабините на Бей Бийч.

Очите и се разшириха.

– О, да! Видях това във вечерния вестник. Не разбрах... бил е ваш партньор?

– Да.

– Твърдите, че е написал татковото име върху папката на бюрото си? – и свъси замислено вежди. – Защо ли го е направил?

– Не зная, освен ако баща ви е бил този, който го е повикал.

Тя отмести погледа си и започна да върти рубиновия пръстен. Стори ми се, че се почувствува неловко.

– Татко не би направил такова нещо. Ако му е необходима детективска агенция, ще натовари секретаря си с това.

– Освен ако се касае за нещо дълбоко интимно?

Тя продължаваше да гледа встрани.

– Действително не виждам какво общо има това с мен? След няколко минути трябва да излизам?

– Срегнах се с баща ви днес следобед. – Видях как лицето и се скова отново. – Запитах го дали е наел Шепи, но той отрече. Беше много настойчив с този отказ. Дотолкова, че измъкна нещо, което твърде много приличаше на екзобксър, именуващо се Херц. Нареди му да ме огледа и добави да престана да се бутам, където не ми е работата, иначе Херц щял да охлади желанията ми.

Лека червенина започна да пропълзва по лицето и.

– Все още не виждам какво общо имам с всичко това? И така, ако

ме извините... – и се изправи.

– Опитвам се да проследя пътищата, изминати от Шепи, мис Крийди – станах и аз от мястото си. – Имам доказателства, че е ходил в „Мъскитеър Клъб“. Искам да разкрия с кого е бил там. Вие сте член на клуба. Питам се, дали бихте могли да гарантирате за мен пред управата, за да мога да направя някои запитвания там?

Вторачи се се в мен, сякаш и предлагаш пътуване до луната.

– Това е съвсем невъзможно! – и тонът и звучеше така, като че ли точно това искаше да каже. – Дори и да ви заведа там, а аз нямам никакво намерение да го сторя, те не биха ви изтърпели да поставяте някому въпроси.

– Напълно съм съгласен с вас тогава, мис Крийди. От всичко, чуто за това място, заключавам че то е за страшно високопоставени личности, но ако вие зададете въпросите, съвсем съм сигурен, че ще получите и отговорите.

Гледаше ме вцепенена, захапала долната си устна.

– Невъзможно! Съжалявам, мистър Брендън, но сега ви моля да си вървите.

– Това, което искам от вас, не е прищявка. Убит е човек. Имам всички основания да вярвам, че полицията не прави много усилия да открие убиеца. За вас то сигурно звучи твърде силно, но вече говорих с капитан Кетчън от отдела за убийства и той ни повече, ни по-малко ми заяви да се откажа от своето разследване, ако искам да се прибера у дома си жив и здрав и да не бъда принуден да съжалявам. Не се самозалъгам, че не е в състояние да стори каквото си пожелае. Преди по-малко от два часа бях въвлечен в опасно сбиване, понеже задавах въпроси. Някой в този град изгаря от желание смъртта на Шепи да бъде посипана с пепел. Шепи бе мой приятел и нямам никакво намерение да позволявам някому да покрие с пепел неговата смърт. Моля ви да ми помогнете. Всичко, което ви моля да сторите?

Тя посегна и дръпна шнура на звънеца, който висеше на стената зад нея.

– Това няма нищо общо с мен. Съжалявам, но не съм в състояние да ви помогна.

Вратата се отвори – влезе прислужницата.

– О, Тес, мистър Брендън си отива.

Усмихнах и се.

– Е, все пак вие не ме заплашвахте, както капитан Кетчън стори това, нито все още сте изпратили наемни побойници подир мен, както

направи баща ви. Благодаря ви, мис Крийди, за времето, което ми отделихте.

Пристъпих в хола, взех шапката си и закрачих по дългия коридор.

Бях си позволил твърде много и отново без резултат. Въпреки това на бях си губил времето напразно. Останах убеден, че Марго Крийди знае защо баща и е наел Шепи. А щом тя знае, това означава, че Джек е бил нает по работа, засягаща цялото семейство. Реших да хвърля поглед върху новия приятел на Бриджит Крийди. Жак Трисби. Възможно е Джек да е бил нает тъкмо за да установи докъде е стигнало приятелството между тях двамата. В това предположение имаше известна правдоподобност. Естествено при промененото положение след убийството на Джек за Крийди ставаше неудобно да обявява своя ангажимент. Това би му наложило да се явява пред съда и да направи достойание факта, че е поставил око да следи жена му, а това е нещо, което никои съпруг няма желание да разтръбява – най-малко Крийди.

В този момент часът беше 23,10, твърде рано да се прибирам в хотела. Седнах в буика и останах замислен за известно време, после натиснах стартера и се понесох към Бей Бийч.

II

Докато се движех по главната улица, можех да видя все още къпещи се в морето хора. Под лъчите на пълната луна водата бе придобила цвета на старо сребро.

След около десетина минути достигнах Бей Бийч. Тази част от плажа беше далеч от модните постройки и намерих плажната станция затворена, а разположените под палмите кабинички потънали в тъмнина. Оставих буика в странична улица зад станцията и се спуснах на плажа. Освен случайни коли, кръстосващи, без да знаят къде отиват, този участък в момента беше тих и безлюден като чакалня на гара сутрин след първия ден на Коледа.

Портата на плажа бе заключена. Огледах се и като се убедих, че никой не ме наблюдава, се прехвърлих над горната напречна греда. Скочих съвсем безшумно в мекия пясък. Притичах бързо до защитните сенки на палмите. Тук спрях.

Нямах никакво специално намерение за идването си. Нямах какво друго да правя и исках отново да видя мястото, където бе загинал Джек.

Като се държах в сянка, огледах редицата от кабинички.

Съществуваше известна вероятност Ренкин да е оставил полицай на пост. Никак не ми се искаше в този момент да се завра в ръцете на закона. Нямахме обаче ни шум, ни раздвижване в тази част на плажа освен тихия ромон на морето и от време на време преминаващите край брега коли. Убеден, че съм сам на плажа, се насочих по протежение на кабините, докато стигнах предпоследната. Тук бе издъхнал Шепи.

Натиснах вратата, но се оказа заключена. Извадих електрическо фенерче и парче стомана. Наместих го между бравата и страничната греда и натиснах здраво като с лост. Вратата се отвори.

Спрях на прага. Задушната топлина от вътрешността на кабината ме лъхна като от пещ. Завъртях фенерчето из малкото пространство. В кабината имаше две табуретки, масичка и диван-легло. В ъгъла, където бе паднал Шепи, на пода тъмнееше голямо петно. При вида му ме ползиха студени тръпки. Насреща бяха вратите на двете стаички за преобличане. Джек бе ползвал едната, а другата – момичето.

То ме озадачаваше. Дали не е било примамка за докарването на Джек тук? Винаги е бил така заплеснат по жените, че можеше лесно да попадне в такъв капан. Нямахме ли смъртта му нищо общо с Крийди? Дали наистина не се е заловил с момичето на някого от гангстерите и той да ги е изненадал? Ако нападателят е налетял внезапно, това обяснява защо е оставила дрехите си. Докато той е бил зает с Джек, тя е избягала в паника. Но защо не е потърсила помощ? Не се ли е опитвала да намери някой да предотврати убийството? Или пък всичко е станало така бързо, че Джек е бил мъртъв, преди още тя да успее да излезе, а като е видяла, че е убит, се е спасила с бягство?

Бутнах шапката назад и изтрих потта от челото си.

А дали пък тя не го е убила?

Влязох и затворих вратата. Нямах желание някой да забележи светлината от фенерчето ми. Отидох до първата на съблекалните. Отворих я и погледнах. Цялата беше нещо като шкаф: четири куки за дрехите, под тях пейка и малко огледало на отсрещната стена. Завъртях снопа лъчи наоколо – дали моят приятел бе ползвал точно тази съблекалня? Не очаквах да открия нещо. Полицията беше минала вече тук и наистина не открих нищо.

Излязох с мисълта, че си губя времето. Тук нямаше нищо за мен – дори и въздух. Нямахме смисъл да оглеждам другата съблекалня. В същия миг обаче почувствах, че на съм сам в кабината. Останах неподвижен, чувах само ускорените удари на сърцето си. Пръстът ми натисна бутона на фенерчето и бях обгърнат от непрогледен мрак. Минаха

няколко безкрайни секунди и тъкмо бях на път да се убедя, че всичко е било игра на въображението ми, чух нещо, което ми се стори, че идва твърде отблизо – тиха въздишка, толкова слаба, че ако на беше дълбоката тишина и ако не се вслушах така напрегнато, не бих я доловил. Усетих косите ми да се изправят. Как съжалявах, че не взех пистолета си. Направих две крачки и отново достигнах вратата на първата съблекалня. Натиснах бутона на фенерчето. Блестящия сноп очерта кръг върху пода, завъртях го, но не видях нищо и отново са заслушах. По пътя профуча кола с голяма скорост. Насочих светлината към втората съблекалня. Хванах дръжката, превъртях я и натиснах леко. Вратата се отвори. Насочих фенерчето

Тя седеше на пода с лице към мен, облечена в светлосин бански костюм. Златистата и кожа лъщеше от пот. Очите и бяха втренчени в пространството. Под лявото и рамо се спускаше струя съхнеща кръв. Бе тъмнооко, красиво момиче, с черна, подобна на коприна коса, някъде около двадесет и четири, двадесет и пет. По фигура приличаше на манекен. Беше прекалено млада за да умира. Стоях вкаменен, обливан в ледена пот. Сърцето ми удряше като чук, устата ми съхнеше.

Изведнъж долових, че тя се накланя встрани съвсем бавно. Не бях в състояние да помръдна. Стоях вцепенен, с прикован в нея поглед. Това трая, докато се отпусна съвсем тихо, подобно на призрак, върху пода. В този миг се хвърлих напред да я уловя, но беше късно.

III

Лежеше странично, черната и коса закриваше лицето. На пода до нея блестеше зловещо шиш за лед с бяла пластмасова дръжка. Момичето бе намерило смъртта си по същия начин, както и моят приятел. Този път обаче ръката на убиецата бе загубила част от ловкостта си – Шепи бе загинал мигновено, а тя умираше от часове. Наведох се над нея. Пот обливаше цялото ми лице и се отцеждаше по брадата ми. Тялото ѝ за миг потръпна, след което окончателно се простря на дъските. Това бе краят. Не беше необходимо да търся пулса или да повдигам клепачите и, за да се убедя, че вече не е възможно да и се помогне по никакъв начин.

Задържах светлината върху нея. Не видях нищо, което да ми каже коя е. Облеклото и бе само банският костюм. Фактът, че беше красива, че косата и съвсем скоро е била под грижите на фризьор, че маникюрът и би изряден, че костюмът и бе от добро качество, не говореше нищо.

Може да е била манекен, а може и да е една от хилядите работнички в Сан Рафаел – може да е била всичко допустимо.

Едно нещо беше сигурно: това бе момичето, което беше взело Джек от хотела и което Грейвс считаше така убедено за блондинка. Припомних си допускането му, че или е носела перука, или е боядисала косата си. Насочих светлината още по-близо, за да се убедя колко е грешил. Нито имаше перука, нито косата и бе боядисана. Нямаше никакво съмнение и то доказваше как може да сбърка дори добре обучен детектив.

Насочих светлината към ръката и. Нежните косъмчета на предлактницата и изглеждаха руси. Месеци наред се бе излагала на въздействието на слънчевите лъчи. Ако се съдеше по тената и, косъмчетата бяха избелели от слънцето.

Изправих се. Извадих кърпа и изтрих лицето си. Горещината в това малко пространство бе така ужасна, че потта се пропиваше през дрехите ми. Не можах да изтрая повече и излязох. Едва сега видях, че има и друга врата. Тя явно водеше в съседната кабина. На нея имаше напречно резе и то стоеше на отворено положение. Това ме накара да потреперя. Сигурно беше вратата, използвана от убиеца. Проклинах се, че не взех оръжие.

Пристъпвайки леко, угасих фенерчето и залепих ухо на вратата. Слушах известно време, но не чух нищо. Улових дръжката на вратата и я завъртях бавно. Достигнал крайното и положение, натиснах, но не подаде. Резето беше залостено от другата страна. Дали все още имаше някой там? Отстъпих назад. Устата ми беше пресъхнала. По всяка вероятност той нямаше друг шиш, но бе възможно да има револвер.

В този миг чух звук, който опъна нервите ми до скъсване. От далечината идваше на вълни звукът на полицейска сирена. Ревът и бързо нарастваше. Явно колата се носеше с голяма скорост насам. Не се заблуждавах, че момчетата надуват сирената за забавление. Те бързаха по служба и най-вероятната им цел беше това място.

Запалих фенерчето, извадих носната си кърпа и започнах да изтривам дръжките на вратите. Въпреки че действах бързо, струваше ми се, че не ми спори. Съзнавах колко важно бе да не оставя отпечатъци от пръсти. Те щяха да доведат Кетчън до моята личност. Довършил всичко, с един скок бях до вратата. Отворих и се огледах на всички страни. Плажът беше все така пуст, брегът бе гол като длан.

Ревът на сирената сега бе значително по-силен и нарастваше главоломно. Ако поемех пътя, по който бях дошъл, съвсем сигурно щях да се завра в ръцете им. Нямах надежда да се прикрия и между палмите.

Щяха да ме намерят веднага. Оставаше ми само бягство през широкия открит плаж.

Когато се налагаше, можех да тичам. Навремето бях спечелил две доста внушителни награди на 800 метра, не олимпийски, разбира си, но не и маловажни, така че не се колебах. Стартирах през пясъка, може би не с рекордната си скорост, но с близка до нея. Чувах сирената да вие, но не се обръщах. Налагаше се да оставя поне един километър между себе си и тях – в противен случай биха започнали стрелба по мен. Не си правех илюзии, че няма да ме видят – върху белия пясък и при тази луна щях да представлявам отличен прицел. Бях изминал около половин километър, когато чух сирената да спира. Сега беше времето да увелича скоростта, но да се тича из мекия пясък не беше така лесно, както си въобразявах. Дишането ми стана трудно, а краката започнаха да ме болят. Опитах да спринтирам, но не се получи нищо, от което да се възхитя. В този миг видях плажът да се издига леко, оформяйки пясъчна дюна. Само след секунди полицаите щяха да са във от колата и тогава би станало много весело. Ако успеях да се прехвърля от другата страна на дюната, щях да бъда извън погледите им. Напрегнах всички сили и затичах нагоре така, както не съм тичал никога през живота си. Достигнах гребена и се хвърлих с главата надолу. Едва не паднах във водата, вдигнал облак пясък около себе си. Не чух никакви викове. Те биха ми подсказали, че съм забелязан. За миг останах проснах на пясъка, гълтайки жадно въздух. После пропъльзах внимателно до гребена на дюната и отпратих поглед към кабините.

Облян в лунна светлина, с гръб към мен, стоеше един от патрулните. Вратата на кабината, където се бе разиграла трагедията, стоеше отворена и в момента от нея излизаше друг полицай. Той отиде при първия, поговориха малко, след това този отвън се затича към пътя. Само след няколко минути плажът щеше да се напълни с полицаи. Не бе необходимо някои да ми обяснява какво би се случило, ако бъда намерен тук. Капитан Кетчън знаеше как да постъпи с подарък като мен. Бе ме предупредил вече какво ме очаква. Даже и да не ме натикаше в газовата камера, в продължение на седмици бих бил в неговите ръце, а това е нещо, което трябваше да избягна на всяка цена.

Придържайки се под гребена, се затичах отново. Когато бях на километър и половина от кабините, представлявах жалка картина, но отдалечеността вече ми позволяваше да се отправя към града. Пресякох пясъчната ивица и няколко стъпала ме изведоха от плажа. Влюбени двойки лежаха тук-там под палмите, но бяха така вгълбени в собствените си

занимания, та не ми обърнаха внимание. Преминах от татък пътя и се отправих към мястото, където бях оставил колата.

След около десет минути бях зад входа на плажната станция. Голяма тълпа вече беше блокирала пътя, заляпана, както тълпата умее да зяпа. Тук бяха паркирани три полицейски кори. Това бе само началото. Две убийства в един ден, и то на едно и също място, беше сензация, която би задоволила любопитството и на най-претенциозната публика.

Наблюдавах отдалеч. В това време пристигнаха още полицейски коли. От едната излезе забързан лейтенант Ренкин и се завтече към кабините. Почувствах, че е време да го оставя сам да се оправя по-нататък. Седнах в колата и по задните улици с прилична скорост достигнах хотел „Аделфи“. Спрях на паркинга, извадих четка и премахнах всички следи от пясък по себе си. Едва тогава влязох в хола.

Беше вече след полунощ. Дежурният възрастен човек с цъфтящ изглед на пийнал поп ми се усмихна, като ми подаваше ключа. Отбеляза, че нощта била чудесна. Запита ме видял ли съм играта на луната върху морските вълни. Стараеше се да ми засвидетелства приятелско отношение, но аз не бях в подходящо настроение. Измърморих му нещо, взех ключа и доближих асансьора. Докато чаках, телефонът иззвъня. Човекът вдигна слушалката и когато вече понечвах да вляза, ме извика.

– Мистър Брендън, търсят ви. От вашата стая ли ще разговаряте, или от телефонната кабина в хола?

Казах му да включи кабината.

Недоумявах кой ме търси, влязох, затворих вратата и вдигнах слушалката.

– Ало, да?

– Мистър Брендън ли е? – чух женски глас, ясен, но принизен и звучащ познато.

– Да.

– Тук е Марго Крийди.

Бутнах шапката на тила си и издух бузи от удивление. Как е открила къде съм, беше първата ми мисъл.

– Приятно ми е да ви чуя, мис Крийди.

– Обаждам се от „Мъскиотиър Клъб“. Прегледах книгата за посетителите. Името на мистър Шепи го няма.

Останах твърде изненадан, но не чак дотам, та да не успея да отговоря навреме:

– Доста вероятно е да е ползувал друго име.

– Допуснах и това. Човекът на вратата ми каза, че никой с червена

коса от месеци не е посещавал клуба. Той е много добър физиономист. Ако мистър Шепи е идвал тук, непременно би си спомнил.

Помъчих се да си припомня дали при съобщението за убийството вестниците бяха споменали, че Джек е червеносок. Допуснах да е било упоменато.

– И така, изглежда, не е бил там.

– Какво ви дава основание да мислите, че е бил?

– В куфара му намерих рекламен сгъваем кибрит от клуба.

– Разбира се, някой може да му го е дал?

– Да. Е, благодаря за оказаната помощ, мис Крийди! Наистина, много съм ви?

Лекото шракване отсреща ми даде да разбере, че тя е затворила.

Останах така, загледан безцелно в слушалката, учуден от факта, че мис Крийди бе променила решението си да не ми оказва помощ. Излязох от кабината и се качих на асансьора.

И тъй, Джек не бе ходил в „Мъскитиър Клъб“. Не виждах никакво основание да се съмнявам в думите и. Грейвс също считаше посещението там за невъзможно. Самият аз бях прегледал вещите на приятеля си и на бях открил официален костюм сред тях. Невъзможно бе да мине през вратата на клуба на мускетарите без задължителното официално вечерно облекло, ако се вярва на приказките за изключителността на заведението.

Тогаво от къде идва този кибрит? Защо Джек го е запазил? Не беше суеверен. Никога не би задържал вещ, невлизаща в употреба.

Стигнах да стаята си. Влязох и заключих. Отворих отново куфара на Джек, взех кибрита, седнах в креслото и реших да го поогледам основно. Прегънатото като плик картонче съдържаше двадесет и пет клечки. На всяка от тях бе написано името на клуба. Върху вътрешната задна стена на картоната се четеше реклама на един от тези магазини за сувенири от типа на приложното изкуство, които никнат като гъби навсякъде, където се появят туристи. Тя гласеше:

Не бива да пропуснете да посетите
училището по керамика на Маркъс Хаан,
истинска съкровищница за оригинална скулптора.
Шато Ароу Пойнт,
Сан Рафаел сити.

Останах озадачен, че такава реклама, явно насочена към масата от

туристи, трябва да бъде разгласявана посредством рекламен кибрит от такова реномирано заведение, когато същият този клуб не би позволил на обикновения турист даже да доближи изискания портал на „Мъски-тиър Клъб“. Питам се дали наистина съм попаднал на нещо извънредно важно, или само ми се иска да е така.

Отчупих една клечка. При внимателно оглеждане видях върху задната и повърхност цифрови знаци – С451136. Прегънах задната част на картоната, така че да огледам и клечките отзад. Всяка една от тях бе номерирана, като числата стигаха последователно до С451160.

Нагласих на мястото и отчупената клечка и останах така няколко минути, замислен върху тази номерация. Не стигнах до никакво заключение, сгънах кибрита и го прибрах в портфейла си.

Погледнах часовника. Беше 00,40. Ама че ден бях преживял! Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам утрото. Ако имах късмет, вестниците щяха да ми кажат кое бе момичето в банския костюм. До настъпването на този момент не бе лошо да поспя.

Тъкмо се изправих, и по вратата се посипаха юмручни удари. Бяха толкова силни, че като нищо биха натъпкали всичките зъби в гърлото ви. Така не чука по вратите нито един от прислугата на който и да е хотел. Такива юмруци можеха да притежават само предните крайници на представителите на закона.

Стоях вцепенен. Мислите се блъскаха в главата ми. Дали някой не ме беше забелязал, когато напусках плажа? Дали не съм оставил отпечатъци от пръсти в кабината?

Юмруците затрещяха отново, акомпанирани от заплашителен глас:

– Хайде! Отваряй! Знаем че си вътре.

Извадих портфейла, измъкнах кибрита и го мушнах под ръба на закования към пода килим. После прибрах портфейла, отидох до вратата, превъртях ключа и отворих.

Там стоеше Кенди с вечната дъвка в уста. Погледът му беше мрачен и враждебен. Зад него стояха двама от цивилните хрътки, с дялани сякаш от камък лица. Очите им дебнеха.

– Хайде! – изрече Кенди с равен, но издаващ прикрита досада глас. – Притрябвал си нещо на капитан Кетчън.

– За какво! – запитах, без да мръдна.

– Той ще ти каже. Как ще стане? Насила или кротко?

Поколебах се за миг, но като видях, че нямам друг избор, взех шапката си и поех.

ГЛАВА ШЕСТА

I

Очите на нощния дежурен едва не изскочиха от орбитите си, когато ме видя да се появявам от асансьора, заобиколен от Кенди и подобните на бикове негови придружители. За трети път вече в продължение на един ден законът ме ескортираше във от хотела. Имах предчувствието, че ако преживея и това пътешествие, най-вероятно ще бъда поканен от управата на хотела да го напусна.

Този път обаче не бях сигурен, че ще се върна. Спомнях си добре какво ми бе обещал Кетчън при последната ни среща и сега тръгнах с потискащото чувство, че не ме е лъгал.

В колата двамата цивилни се настаниха отпред, а аз и Кенди – на задната седалка. Сирената зарева, както се полагаше, и колата се понесе напред с такъв лудешки скок, че едва не размести шийните ми прешлени. Кенди седеше до мен като скала, нагривана цял ден от слънцето. Чувствах влажната лъхща топлина на тялото му. Макар и да не виждах добре лицето му в тъмния ъгъл на колата, чувах ритмичното движение на челюстта му.

– Става ли да запуша? – запитах, колкото да кажа нещо.

– По-добре не – отвърна сержантът с равен, студен глас. – Наредено ми е да те откарам окован.

– Какво е загризало капитана този път?

– Ако ти не знаещ, как мога да знам аз? – отсече Кенди и тук разговорът спря.

Загледах се безцелно през прозорчето. Никак не ми бе весело. Твърде вероятно беше някой да ме е видял на плажа и да им е описал моята външност по телефона. Имах привидения, че ме горят жив. Ако Кетчън ръководеше свиждането, очакваше ме най-лошото.

Никой не отрони дума, докато не спряхме пред главната полицейска квартира. В този момент Кенди посегна към задния си джоб и извади белезници.

– Дай да сложим тези щипки – произнесе той и долових в гласа му тон на свенливо извинение. – Капитанът държи всичко да е тип-топ.

– Арестувате ли ме? – запитах, като му предоставих китките на ръцете си. Студената захапка на стоманата притури още към депресията

ми.

– Не върша нищо повече от заповяданото – измърмори сержантът.
– Известно ми е само, че капитанът иска да говори с теб.

Заедно с Кенди пресякохме тротоара и по стълбището се озовахме в стаята за задържани. Двамата цивилни копои останаха в колата. Дежурният сержант, едър човек с тлъсто лице ме изгледа, а после отправи въпросителен поглед към Кенди. Той поклати отрицателно глава и продължихме през насрещната врата, после по някакви стълби, а накрая през дълъг коридор до вратата в дъното му. Следвах Кенди по петите.

Той спря, почука и отвори вратата. После ме хвана под ръка и ме бутна в стаята. В нея имаше бюро, шест стола, два шкафа, пълни с папки, капитан Кетчън, лейтенант Ренкин и висок слаб човек на около четридесет години, със сламеножълта коса, очила без рамки и лице на настървен пор.

– Ето го Брендън, капитане – каза Кенди и отстъпи назад, като предостави сцената на мен.

Направих две крачки и спрях.

Кетчън седеше до прозореца. Масивното му лице беше заляно от плътна червенина вследствие преливащите от кръв съдове под кожата му. Изгледа ме така, както тигър в клетка тлъсто агне, минаващо край него.

Ренкин бе седнал на един от столовете, с наклонена над очите шапка и горяща цигара между пръстите. Не обърна глава към мен.

Сламенокосият ме разглеждаше с интерес, примесен с професионално безстрашие на бактериолог, наблюдаващ неизвестна нему генерация от бацили, която можеше да бъде, а можеше и да не е потенциален убиец.

– Защо този човек е окован с белезници, капитане? – запита той с мек ироничен тон.

Изведнъж пролича, че на Кетчън му стана трудно да диша.

– Ако не ви се нрави начинът, по който извършвам арести, по-добре е да се отнесете до главния следовател – отвърна той с глас, който можеше по-добре от пила да изстърже всичката ръжда от парче старо желязо.

– Да разбирам ли тогава, че този човек е под арест? – запита сламенокосият, като тонът му преливаше от ледена учтивост.

Въпреки лицето на пор и иронията в гласа му бързо ми ставаше ясно, че сред членовете на това злоещо трио той бе моят покровител.

Кетчън изви святкащ поглед към Кенди.

– Снеми тези проклетни гривни! – изръмжа той, като в гласа му кло-кочеше приглушена ярост.

Кенди се изправи пред мен, постави ключ в секретна на безезниците, завъртя го и те паднаха в шепата му. Застанал гърбом към Кетчън, той си позволи да ми отпрати одобрително намигване. Докато се отстраняваше, изиграх пантомимата на разтриване китките си, за да покажа как съм страдал и колко дълго време.

– Седнете, мистър Брандън – покани ме сламенокосият. – Аз съм Кърм Холдинг от областната прокуратура. Научих за желанието на капитан Кетчън да ви види, та си помислих, че не ще е зле аз също да съм тук.

Започнах да се чувствам по-малко потиснат.

– Щастлив съм да се запозная с вас, мистър Холдинг. Крайно се нуждаех от нечия протекция. Днес вече веднъж капитанът разговаря с мен, така че съм повече от доволен да ви видя тук сега.

Холдинг сне очилата си, огледа ги грижливо и пак ги сложи на място.

– Капитан Кетчън не би сторил нищо повече от това, което му по-велява дългът – заяви той, но изявлението му звучеше, като че ли мислеше точно обратното.

Усмихнах се.

– Може би капитанът има прекалено живо чувство за хумор и склонност към шеги, но аз приех думите му от нашия разговор съвсем сериозно. Възможно е обаче да сте прав. Трябва само да го погледнете, за да видите колко дълбоко е отпечатан върху лицето му неговият приветлив и любезен характер и да се убедите какъв голям майтапчия е.

От гърдите на Кетчън се чу ръмжене и той към мен. Изразът върху лицето му бе този на горила, обезпокоена по време на хранене.

– Вие ли ще задавате въпросите, капитане, или аз? – прозвуча гласът на Холдинг и внезапно долових в него стоманени нотки.

Кетчън се закова. Малките му зачервени до кръв очи отскочиха от мен към Холдинг, който се бе втренчил в него с досада и скука в погледа си, подобно на човек, присъстващ на много страшен гангстерски филм, но считащ го за празна гюрултия.

– Този път сте стиснали юздата в свои ръце и се налага да се оправяте сам – озъби се капитанът, сякаш отхапваше с челюсти всяка дума. – Аз пък имам намерение да поговоря с главния следовател. Вие от вашата служба взехте твърде много да ми се месите. Крайно време е някой да направи нещо по този въпрос.

Той се стрелна край мен и напусна стаята, като тресна вратата. Помещението де разтреса леко от този удар.

– Вярвам, че нямате нужда от мен, мистър Холдинг? – попита Кенди.

– Всичко е наред, сержанте.

Чух го да тръгва, но не се обърнах. Вратата зад него се затвори леко, в рязък контраст с излизането на Кетчън.

– Е, сега, мистър Брендън, бихте ли заели това място? – и Холдинг ми посочи стола пред бюрото, а той седна зад него.

Настаних се и потърсих погледа на Ренкин. Той обаче не ми подсказа нищо. Беше съвсем безизразен – нито приятелски, нито враждебен.

Холдинг премести без нужда един търкалящ се по бюрото молив в кутията за канцеларски пособия. След това ми отправи твърд поглед иззад святкащите стъкла на очилата си.

– Капитан Кетчън ще се пенсионира в края на месеца. Лейтенант Ренкин ще заеме неговото място.

– Моите поздравления! – побързах аз.

Ренкин се размърда неловко, пооправи без нужда връзката си, но не каза нищо.

– За провежданите разследвания отговаря вече лейтенантът – продължи сламенокосият. – Става дума, разбира се, за двете убийства на Бей Бийч.

Започнах да предчувствам някаква клопка. Ако имах намерение да отричам присъствието си в кабината, когато момичето умираше, сега му беше времето да демонстрирам изненада и да попитам какво друго убийство е извършено. Отказах се обаче бързо от тази мисъл, защото, доколкото разбрах, те или бяха открили отпечатъците от моите пръсти в кабината, или някой ме бе забелязал наоколо и им е предложил да ме идентифицира, или пък бяха видели паркираната ми там кола. Реших да възприема другия вариант на поведение и да бъда напълно искрен.

– Сега, когато зная, че лейтенантът отговаря за случая, готов съм да направя своите изявления. Бих направил същото и преди един час, но капитан Кетчън бе заплашил да ме ликвидира, ако не се държа настрана от проучванията. Когато открих момичето, съзрях и възможността Кетчън да припише на мен това второ убийство.

Видях как напрежението по лицето на Холдинг си смекчи.

– Така, значи вие сте били човекът, забелязан да влиза в кабината?

– Не знаех, че някой ме е видял, но аз влязох там и намерих момичето умиращо.

– Каза ли тя нещо?

– Не. Издъхна само няколко секунди след като я открих.

– Хайде да започнем отначало – намеси се Ренкин, като взе бележник от бюрото. – Защо отидохте там?

– Нямах нищо специално на ум. Нямах какво да правя и ми се прииска да огледам отново мястото. Зная, че това ще ви прозвучи глупаво, но имах своите основания. Моят партньор бе убит там и когато тази сутрин ми показаха кабината, тя беше препълнена от ваши хора, та нямах възможност да я поогледам добре.

Не беше очарован от това обяснение, но го остави без коментар и продължи с въпросите си:

– По кое време пристигнахте там?

Отговорих му, а след това продължих да излагам в детайли случилото се. Разказах му как чух полицейската сирена и как именно в този момент осъзнах, че ако бъде открит на мястото, за Кетчън ще бъде най-лесно да ми припише убийството. Продължих с бягството си и му съобщих точния час на връщането си в хотела.

Ренкин погледна Холдинг, а после твърдите изпънати черти на лицето му внезапно се отпуснаха в усмивка и изгледът му стана съвсем човешки.

– Не мога да ви кажа, че ви виня – обърна се той към мен. – Предполагам, че на ваше място бих сторил същото, но то е деяние, което не бих ви препоръчал да опитвате повторно.

Побързах да се съглася с неговото заключение.

– Не можете да си представите какъв късметлия сте. Възможно беше да се окажете изправен пред обвинение в убийство. Медицинската експертиза обаче установи, че е била прободена най-малко две часа преди да влезете в кабината. Този е най-краткият срок от нараняването и до настъпването на смъртта. Такова бе медицинското заключение, изведено от характера на раната и от загубата на кръв.

– Как разбраха вашите хора, че тя е в кабината?

– Някакъв човек ви забелязал да влизате. Наблюдавал е сцената с убийството, така поне твърди. Видял ви и ни събщи.

– Какво ли не бихте сторили без великата американска публика? – усмихнах се и продължих: – От убиенца ни следа, разбира се?

Ренкин поклати глава отрицателно.

Тогава поставих въпроса, който ме вълнуваше толкова много:

– Някакви догадки коя може да е тя?

Лейтенантът смачка остатъка от цигарата си в пепелника, облегна

се назад и размени бърз поглед с Холдинг. Сламенорусият присви небрежно рамене.

– Съвсем ясно е, че тя е посетителката на Шепи в хотела. Озадачава ме какво е вършила от 11,00 до времето на смъртта си. Бе облечена все още в банския костюм от предобеда.

– Можат ли да я идентифицирате?

Отговорът на Ренкин ме прободя внезапно като с нож.

– Името му е Маркъс Хаан. Малко смахнат. Притежава глинената работилница, наричана претенциозно от него училище по керамика, ей там, на Ароу Пойнт. Момичето е било продавачка в изложбения салон.

II

Трябваше да реша дали да им съобща за кибрита, намерен у Джек, и странната връзка между него и училището по керамика, или да си мълча.

Заклучих, че още не е време за пълно взаимно доверие. Преди всичко бе необходимо да узная дали Ренкин има намерение наистина да открие убицеца на Шепи. Въпреки че той се залавяше с разследването, това все още не означаваше развързани ръце в работата. Възможно беше Крийди все пак да е още в състояние да дърпа конците посредством Кетчън. Нямах намерение да поднасям нищо на табла, докато не се убедея в искрената им заинтересованост в случая.

– Искаме да разберем – продължи лейтенантът – какво е свързвало Шепи с това момиче. Обзалагам се, че тя е имала приятел и той е ликвидирал и двамата.

Погледнах към Холдинг. Лицето му бе станало съвсем безизразно и бе започнал да си играе неспокойно с моливите.

– Не би било трудно да се открие дали е имала приятел – подхвърлих аз.

– Може да се окаже, че Хаан знае нещо – и Ренкин погледна часовника си. – Смятам да прескоча до моргата. Трябва всеки момент да пристигне – и погледна към Холдинг. – Окей?

– О, разбира се – изрази готовност сламенокосият.

Понечих да стана и аз, но Холдинг ме спря, като вдигна ръка.

– Бих искал да се спра на вашите показания още малка, мистър Брендън. Вие, лейтенант, можете да вървите.

Ренкин се изправи, кимна и излезе.

След като вратата се затвори зад него, настъпи доста продължителна пауза. Холдинг извади лула от джоба си и започна да я пълни. Схвапах това като сигнал за създаване на по-интимна обстановка. Извадих пакетче „Лъки Страйк“ и запалих цигара.

– Днес преди обед сте имали разговор с капитан Кетчън? – подхвана той, без да вдига глава.

– Можете да го наречете така, въпреки че материята се излагаше предимно едностранно. Накрая, когато и аз реших да се намеся мъдро в разговора, получих зашеметяващ удар в лицето за тази своя инициатива. Да не помислите само, че ви се оплаквам.

– Било е споменато нещо за Лий Крийди? – повдигна той погледа си към мен.

– Беше споменато нещо за Лий Крийди – изгледах го право в очите. Присвитите му зеници се ровеха из лицето ми.

– Вие споменахте това име на Кетчън?

– Споменах го.

– Под впечатление сте, че Крийди е възложил работа на вашия приятел Шепи?

– Да.

Холдинг запали лулата, издуха няколко кълба дим и продължи:

– Нямате доказателства за това, нали?

– Докато е приемал поръчката по телефона, Шепи е записал името на Крийди върху папката на бюрото си. Сигурен съм, че човекът, с когото е говорил, го е наел. Шепи имаше навика по време на телефонни разговори да записва отделни думи. Не виждам защо би записал името на Крийди, ако не е приемал в момента задача от него?

– Освен ако някой друг не е предлагал Шепи да работи върху нещо, свързано с Крийди. Искам да кажа, че клиентът на Шепи може да му е поставял някаква задача във връзка с известна информация относно Крийди. Мислили ли сте върху този вариант?

– Да, но то не съвпада с всичко останало.

Погрижих се да му разкажа как телефонирах в резиденцията на Крийди и веднага ми бе определен приеман час още същия следобед; как бях въведен в кабинета на Крийди през главите на шестима бизнесмени, чакащи с часове; как се опита да ме заплаши милионерът и как Фултън и аз бяхме атакувани от Херц.

Холдинг слушаше разказа ми, пухкаше с лулата, а лицето му оставаше безизразна маска.

– За мен е ясно, че Крийди е клиентът на Шепи. След убийството

милионерът се отдръпва, за да прикрие обстоятелството, че го е наемал – заключих аз.

Холдинг остана известно време замислен.

– От всичко това разбирам, че сте силно заинтересуван да се изясни напълно убийството на Шепи? – обобщи накрая той.

Гледах го, без да трепна с клепач.

– Ами да, естествено.

– Когато научих за днешния ви разговор с Кетчън, свързах се с областната прокуратура в Сан Франциско и направих някои запитвания за вас. Оказа се, че вашата агенция е сътрудничела доста с тях и ви ценят твърде високо. Вие самият също сте работили в състава на органите при областния прокурор в продължение на няколко години и са доволни от вас.

Ухилих се насреща му.

– Държа бас, че не областния прокурор ви е казал всичко това.

Сламенорусият също си позволи бегла усмивка, но тя не допринесе много да се промени постоянното изражение на пор върху лицето му.

– Говорих с моя непосредствен колега, заместник областния прокурор. Осведоми ме и за славата ви на човек, който трудно се поддава на каквито и да било нареждания, но с развързани ръце е в състояние да върши чудесна работа.

– Наговорил ви е тези неща, защото ми дължи десет долара – обясних му, а същевременно се питах дали с това не цели да ме подведе.

– Как би ви се харесало уреждането на известна помощ при разрешаване на проблемите ви относно смъртта на вашия приятел?

– При всички случаи ще продължавам да работя по този въпрос.

– Но не ще стигнете далеч, без да ви се окаже подкрепа под известна форма.

– Зная. Тъкмо сега ми липсва най-вече протекция.

– Би било възможно да се уреди нещо – и той потърка продълговатото си чене, – но засега не всичко може да се счита за напълно гарантирано.

– Ако можете да откачите Кетчън от шията ми, ще се погрижа сам за Херц.

– Кетчън ще бъде укротен, но може да откриете, че не е така леко да се справите с Херц. Не бива да го подценявате.

– Няма.

Холдинг остана отново замислен за малко.

– Е, предполагам, това е всичко, мистър Брендън. Става вече доста

късно. Отдавна трябваше да бъде в леглото си.

Поклатих отрицателно глава.

– Защо предлагате да ми развържете ръцете? Какви кестени трябва да вадя заради вас от огъня?

Видях как адамовата му ябълка подскочи нагоре, а после се върна на мястото си, но иначе лицето му остана безстрастна маска.

– Не става дума за такова нещо. – Тонът му беше много коректен. – Стори ми се, че тъй като вашият партньор е убит, а по професия вие сте детектив, бихте желали да провеждате свое разследване, независимо от нашето.

– По-добре ще е да мислите малко по-прямо, ако искате да играем заедно играта – вложих доста твърдост в гласа си.

Той отново се върна към подчертано неловкото си забавление с моливите. Като си взе по този начин необходимото му време за намиране на най-подходящи изразни средства, накрая вдигна поглед.

– Далеч съм от убеждението, че това е работа за полицията. Впрочем би могла да бъде, ако двете убийства са дело на някакъв гангстер. Ако обаче нещата се коренят по-дълбоко, ако Крийди е въвлечен по някакъв начин, в такъв случай от наша страна не можете да очаквате някакъв прогрес в издирванията.

– И сте се разтревожили толкова много по този повод? – иронизирах го.

Сепна се и ме изгледа изпитателно.

– Добре. Ще сложа картите на масата. Действително, не изложи ли пред вас всичко, трудно ще ви е да ни разберете.

– Хайде тогава, всички карти на масата! Включително и тези, скрити в ръкава ви.

Последната забележка пропусна край ушите си.

– Само след някоя и друга седмица ще се провеждат избори за местните органи на цялата администрация – започна той, подбирайки внимателно думите си, сякаш бяха чупливи като яйца. – Опозицията естествено се надява да открие някакъв повод, който да и даде възможност да отслаби желязната хватка на Крийди върху града. Ако Крийди е свързан по някакъв начин с убийството на Шепи, това обстоятелство може да се окаже шансът, търсен от опозицията. Настоящата администрация не е никак популярна, но е много силна. Сега тя балансира върху острието на бръснач. Всякакъв скандал, гръмнал върху първата страница на опозиционния вестник, може да я обърне с главата надолу.

– Трябва ли да разбирам, мистър Холдинг, че вие сте член на

опозицията?

– Аз вярвам в правдата и свободата – и измъкна лулата от устата си, подобна на миши капан, вторачен в нея, като че ли се учудваше, че все още гори.

– Твърде похвално, мистър Холдинг! И ако опозицията дойде на власт, вие от заместник областен прокурор сигурно ще станете областен прокурор?

Моят коментар накара адамовата му ябълка да отскочи на една педя. Впи поглед в мен над ръба на очилата, почеса меката част на дясното си ухо, докато се колебаеше дали да си придаде израз на дълбоко възмутен човек, и изведнъж се отпусна в широка момчешка усмивка, толкова фалшива, колкото миглите на естрадна певица.

– Предполагам, че бих станал, но това, разбира се, няма нищо общо с проблемите, стоящи пред нас, абсолютно нищо общо.

– Кой се прицелва в Крийди?

– Аз не бих се изразил така. Това е по-точно битка между администрацията, командувана от Крийди, и съдията Харисън, насочил се към избирателната трибуна с платформа за реформи.

– И се надявате да оправите този град с малко реформи?

– Сигурно ще можем.

– Къде е мястото на Ренкин в тази система?

– Ренкин не е в състояние да направи много нещо, ако разследванията на убийствата вървят по линията, насочвана от сегашната администрация. Главният следовател не би подкрепил издирване, довело евентуално до поставянето на Крийди в затруднено положение. Той и Крийди са добри приятели.

– И, разбира се, Ренкин се надява да стане капитан, така че му е необходимо да държи носа си чист. – Почаках, но тъй като Холдинг не направи никаква забележка, продължих: – И тъй, никой не завира мутрата си в мръсотииите? Единственото изключение ще бъде аз, така ли?

– Съдията Харисън има значително влияние. Имаме и вестник с голям тираж. Трябва да бъдете внимателен, разбира се, но ако методите ви на разследване са ортодоксални, никой не е в състояние да ви навреди.

– С изключение на Крийди и Херц.

Холдинг изчука пепелта от лулата си.

– Струва ми се, казахте, че сам можете да се справите с Херц?

Да, мога, допускам, но не съм заявявал, че ще прилагам само ортодоксални методи.

– Може би това е нещо, което е по-добре да не зная.

Преди да отговоря помислих малко.

– Добре. Ще видя какво бих могъл да направя. Както аз виждам нещата, мога да провеждам своите проучвания, после да ви представям откритата и вие въз основа на него ще склоните главния следовател да извърши арестите, така ли?

Холдинг се зае отново с моливите. Като ги разбутваше нагоре-надолу, видимо си създаваше известен вътрешен покой.

– Не съвсем точно. Струва ми се, най-добрият план за вас ще бъде да провеждате издирванията си и да предавате установените факти на главния редактор на „Сан Рафаел Кориир“. Той е огън и гори от желание да публикува всичко, което би могло да нанесе удар по администрацията. Когато по страниците на пресата се появят фактите, главният следовател ще е задължен да действа.

Изсмях се в лицето му.

– А вие и Ренкин ще си стоите настрана? В случай че нещо тръгне не както трябва, вие сте си пак там, където сте били, осигурени и щастливи.

Това не му се хареса.

– Докато администрацията... – започна той, но аз го отрязах изкъсо:

– Добре, оставете това – станах. – Ще се оправя. Но не за да вадя кестени от огъня за друго и не за да видя съдията Харисън преуспяващ с изборната си платформа за реформи. А защото моят партньор бе убит и ако чакам със скръстени ръце друг да ми поднесе убиеца, то ще е удар по моята репутация.

Той кимна в знак на това, че ме разбира и влиза в положението ми.

– Разбирам ви, разбирам.

– Макар че той беше мой приятел и имам всички основания да издира убиеца му, все пак не мога да живея от въздух. Ако вашата тайфа се намърда из кабинетите в резултат на моите разкрития, естествено ще е да очаквам да посрещнете разходите ми.

Погледна ме така, сякаш някой го бе ритнал в слабините.

– Сигурно ще е възможно да се уреди нещо, но преди всичко трябва да сме убедени, че случаят е свързан с Крийди.

– То се разбира от само себе си. През това време мога ли да разчитам на нечия помощ?

– Ренкин е в течение на сегашните ни договаряния. Свързвайте се с него по телефона от време на време и той ще ви осведомява за хода на издирванията по наша линия. Ще намерите адреса му в телефонния

указател.

– Как е името на редактора, за когото споменахте, този – запаления огън?

– Ралф Трой. Можете да разчитате на него. Дай му факти и веднага ги отпечата.

– Да, само че аз трябва да намеря най-напред фактите – изгледах го в упор. – Е, нищо. Ще видя какво мога да изровя. Засега до скоро виждане.

Предложи ми студена си ръка.

– Късмет! И бъдете внимателен!

Никой не би казал, че той беше слънчев лъч за мен. Знаех, че ще се нуждая от изключителен късмет и съвсем сигурно бе, че ще бъда извънредно внимателен.

III

Навън ми хрумна идеята да хвърля поглед на Маркър Хаан. Бях любопитен да го видя, без да ме забележи той. Попитах дежурния сержант къде е мургата. Обясних му, че трябва да говоря с Ренкин, ако още е там. Той ме насочи да вървя до дъното на един коридор и там да завия наляво. Насреща се виждала светлината над аутопсионната.

Постъпих, както ми каза. Мургата се намираще отзад двора. Синя лампа над вратата разливаше призрачна светлина. Два ниски прозореца бяха осветени отвътре. Прокраднах се тихо през двора и надникнах.

Ренкин бе изправен до зидана маса, където бе положено тялото на Телма Казънс, покрито до шията с чаршаф. С лице към него стоеше слаб човек, с огромна царевично жълта коса и брада. Беше облечен в каубойска риза на сини и жълти карета и черен панталон, прилепнал плътно по бедрата му. Беше обут в мексикански ботуши, украсени със сребърни пулчета. Не бе грозен, ако можехте да приемете дългата коса и брадата. Имаше правилен нос, дълбоки интелигентни очи и изпъкнало чело. Докато слушаше Ренкин, непрекъснато почукваше ботуша си с тънък ездачески камшик. Може би, ако беше с кон, щеше да е внушителен, но без кон представляваше само един от многобройните калифорнийски хомосексуалисти.

Изглежда, Ренкин говореше през повечето време. Хаан само кимаше и тук-там подмяташе по някоя дума. По изражението на лейтенанта можах да схвана, че не е стигнал до нещо ново. Накрая той метна

чаршафа върху лицето на момичето. Хаан тръгна към вратата. Отстъпих бързо назад в сенките. Посетителят излезе, прекоси двора и изчезна към изхода. Отидох до входа на моргата, натиснах вратата и влязох. Ренкин тъкмо посягаше да загаси светлината. Върху твърдите черти на лицето му се изписа изненада.

– Какво искате?

– Този Хаан ли беше?

– Са. Не зная дали някога е съществувал по-голям маниак, но умее да борави с глината. Трябва да е натрупал цяло състояние от баламите – и Ренкин потисна една прозявка. – Знаете ли какво ми каза? То може направо да убие човек – и докосна ръката на мъртвото момиче. – Тя не само е била дълбоко религиозна, но и никога не е излизала с мъж. Дори не е имала приятел, освен ако може да се нарече така нейният изповедник – единственият мъж, с когото е излизала, и то да събират волни подаяния за бедните. Докторът установи, че е девствена. Утре ще говоря и със свещеника, но смятам, че можем да вярваме на Хаан.

– И все пак излязла е с Шепи.

Полицаят направи неодобрителна гримаса.

– Беше ли такъв голям майстор? Би ли успял да накара такова момиче да хлътне подир него?

– Не бих изключил това. Имаше си свой подход и маниер с жените, въпреки че на мен тези негови качества не ми се нравеха. Не допускам обаче да се е увлякъл по такъв религиозен тип момиче. Може би са били свързани по друга линия. Възможно е да го е подпомагала в задачата му, да е доставяла информация.

– Ако беше така, щяха ли заедно да ходят на плажа, да споделят двойна кабина?

– Не зная – присвих рамене.

– Е, най-малкото не е необходимо да търсим някакъв ревнив приятел, нали? – и той угаси светлината в залата. – Разбрахте ли се с Холдинг? – Гласът му идваше от полутъмното пространство. Светлината от външната синя лампа образуваше малка сребърна локва на пода.

– Приех неговите предложения и мотиви. Насочи ме към вас. Да ви търся вкъщи в случай на нужда от някаква информация.

– Но него не бива да го търсите вкъщи, нали?

– Не.

Ренкин се доближи.

– Не би те посъветвал. Никога не предприема нещо рисковано – и ме хвана под ръка. – Трябва да го следиш зорко. Няма да си последният

човек, когото той е в състояние да изпързала. Вече четири години е заместник областен прокурор. Да не си въобразяваш, че стои там без нечия помощ? Притежава хубав, добре култивиран талант винаги да намиращ някой да гребе в лодката му вместо него. Засега ми е известен само един човек, който умее да участва в хайки за хора заедно с властващата администрация, а в същото време да си има място и сред опозицията. Това е той. Винаги излиза чист от всяка каша. Така бъди извънредно внимателен с него.

Ренкин излезе. Раменете му бяха леко приведени, главата клюмнала, а ръцете пъхнати дълбоко в джобовете.

Останах неподвижен, като преобръщах в главата си получените сведения. Даже и да не бях предупреден, никога не бих се доверил на мистър Холдинг. Не случайно беше роден с лице на пор.

Напуснах моргата, прекосих бързо коридора и се намерих на улица-та. Часът сега беше 01,35. Бях здраво изморен и с удоволствие потънах в тапицираното кресло на буика.

Пристигнах в хотела точно когато часовникът удари два. Дежурният администратор ми хвърли поглед, пълен с порицание. Бях напълно капнал, за да се занимавам с неговите погледи. Влязох в асансьора, достигнах втория етаж и се домъкнах до стаята си. Успях да отключа, натиснах вратата и завъртях електрическия ключ. Картината изтръгна проклятие от устата ми.

Стаята бе обработена по същия начин, както тази на Шепи. Чекмеджетата зееха отворени, дюшеците разкъсани, възглавниците изтърбушени. Вещите ми бяха извадени от куфарите и разхвърляни по пода. Дори нещата на Джек бяха отново преравяни и размятани.

Приближих се бързо до мястото, където бях потулил кибрита. Пръстите ми се плъзнаха под ръба на килима и се засмях. Кибритът беше там. Отворих го, както бях клекнал. Отчупената клечка падна и ми се наложи да ровя сред разпръснатата перушина, за да я намеря.

Ако някой бе търсил този кибрит, бе си отишъл без него. Доброто ми настроение обаче се изпари като дим, когато обърнах клечката – нямаше никакъв номер на нея. Върху останалите клечки също нямаше. Изправих се. Някой беше отнесъл кибрита на Шепи и бе оставил друг – надал се е, че не съм забелязал числата по клечките на оригиналния.

Отпуснах се върху разровеното легло така изтощен, че забравих да се безпокоя за случилото се.

ГЛАВА СЕДМА

I

Спах до 11,15 на следващия предобед.

Както предишната нощ се обадих на дежурния и му обясних, че не мога да ползвам стаята, той позвънил веднага в полицията. Това доведе Кенди за четвърти път при мен. Не му споменах нищо за кибрита. Оставих го сам да си блъска главата над случилото се. На въпроса му дали липсва нещо отговорих, че доколкото мога да видя, засега нищо не е изчезнало.

Настаниха ме в друга стая, а сержантът и специалистите дактилоскописти останаха да търсят следи. Бях съвсем сигурен, че няма да намесят нищо. С лягането заспах мигновено, както светлината угасва, щом се изключи контактът. Нахлулото през прозореца горещо слънце ме разбуди едва на другия ден.

Телефонирах за кафе и препечени филии, влязох в банята, взех душ, избърсах се и се обтегнах на кревата да чакам закуската. Налагаше се да обмисля много неща. Прочуванията ме бяха отвели до няколко пътеки, които трябваше да извървя докрай. Съществуваше ли някаква връзка между „Мъскитеър Клъб“ и училището по керамика на Хаан? Ако е така, дали Джек е работил върху тази връзка? Фигурира ли някъде в случая Маркър Хаан? Дали Крийди е наел Джек да наблюдава жена му и да не би Шепи да се е натъкнал на нещо твърде отдалечено от пряката му задача? Какво е правил в плажната кабина с момиче като Телма Казънс?

Кафето ми пристигна, преди да съм успял дори да помисля върху отговора на някой от тези въпроси. Докато закусвах, телефонът иззвъня. Беше Ренкин.

- Чух, че снощи си имал посетители?
- Да.
- Някаква представа кои може да са били?
- Ако знаех, бих казал на Кенди. Най-напред огледаха багажа на Шепи, а сега боя.
- Внимавай да не те споходят с някой шиш за лед.
- Каквото има да става, ще става.
- Счетох за добре да попитам и теб. Кенди не е намерил нищо, а и

ти нямаш никаква идея, нали?

– В този момент не. Тъкмо напъвам мозъка си. Стигна ли до някакъв резултат, ще ти съобщя.

Настъпи кратка пауза.

– Говорих със свещеника – продължи той. – Хаан не е излъгал. Момичето било точно такава, каквото ни го описа той. Не е излизала с мъже и по път твърди, че не би се свързала никога с непознат мъж. Съвсем сигурен е.

– И все пак се е свързала с Шепи.

– Да. Е, хайде, че ме чака работа. Мъча се да открия следи от шиша за лед.

– Тъкмо това ми беше в ума. Някакви следи от пръсти?

– Не. Такъв шиш можеш да купиш от който и да е железарски магазин. Разпратил съм хора да поразпитат наоколо. Ако стигнем до нещо, ще ти известя.

Благодарих му. В края на краищата предлагаше ми сътрудничество в по-голяма степен, отколкото очаквах. Напомни ми, че следобед трябва да присъствам на предварителното следствие по убийството на Шепи. С това разговора ни се изчерпи.

Приключих закуската, а после се свързах в Сан Франциско с Ела. Запитах как е понесла новината жената на Джек. Причинила и много грижи, но се надявала скоро да се съвземе от шока.

– Днес преди обяд ще получи писмо от мен. Дръж касата заключена, Ела. Бас държа, че съвсем скоро ще започне да обикаля за пари. Довечера и изпращам чек.

Поговорихме и за работата там. Постъпили два случая и търсели моите услуги. И двата изглеждаха интересни и изгодни, но не можеха да ме изкушат.

– Виж дали Коркхийл би се заел с тях на базата да делим наполовина. Трябва да остана тук, докато разреши загадката около убийството на Джек. Можеш ли да се оправяш сама?

– Разбира се.

Знаех, че ще се справи. Беше интелигентна, с остър и пъргав ум, иначе не би могла да постъпи на работа при мен.

След още някоя и друга дума приключихме разговора. Обещах да се обадя отново в най-скоро време.

В този момент стаята вече беше съвсем неприятно гореща. Реших да отида на плажа, да поплувам и тогава да изготвя план за по-нататъшни действия. Облякох се, приготвих банските си гащета, мушнах ги в

джоба и се спуснах при Бруър. Той пое ключа ми и започна малко объркано да срича:

– Мистър Брендън, боя се, че?

– Знам, знам – прекъснах го. – Не е нужно да ми съобщавате, че внезапно хотелът ви е залян от посетители и много ви е необходима моята стая – усмихнах му се. – Не ви се сърдя. Окей, ще намеря друго място. Дайте ми време до довечера.

– Искрено съжалявам, но получаваме купища оплаквания – и наистина изглеждаше, че съжалява. – През последните двадесет и четири часа, откакто сте тук, полицията навести хотела на четири пъти.

– Да, знам. Мога да си представя как се чувствате. Тази нощ няма да съм тук.

– Много мило от ваша страна, мистър Брендън!

Качих се на буика и пристигнах на плажа. Часът беше малко след дванадесет и по това време беше претъпкано. Успях да намеря място за паркиране и се отправих към плажната станция.

Чадърите бяха разграбени отдавна. Всяко живо същество из плажа се бе отдало на своите занимания. Едни си подхвърляха медицинска топка, други плуваха, трети си подготвяха предобедните коктейли, а повечето просто лежаха, оставили се слънцето да ги пържи.

Облякох банските си гашета. Тръгнах между мускулести кафяви тела, проправях си път сред блондинки, брюнетки и червенокоси, всички облечени в минимума, който все пак се налага да имат върху себе си. Най-после успях да стигна водната ивица. Навлязох и преплувах около четвърт миля с най-добрата си скорост. Чувствах наистина нужда от подобно упражнение. След това се обърнах и загребах обратно, но вече в по-мързеливо темпо. Слънцето изсипваше огън от небето и сега съвсем не можеше да се намери място на пясъка.

Излязох от водата и спрях за миг. Огледах къде мога да се обтегна, без да докосвам околните, но нямаше начин. Тъкмо тогава забелязах момиче, седнало под чадър с бели и сини ивици, да ми маха с ръка. Беше облечена в бял бански костюм, а на очите си имаше огромни слънчеви очила. Разпознах я по копринено русата коса и фигура, преди да видя лицето и. Марго Крийди ме канеше при себе си. С мъка си проправих път сред проснатите тела, за да стигна до нея. Повдигна очи към мен. Върху лицето и беше изписана известна предпазливост, отправи ми същата едва доловима усмивка, която запомних от първата ни среща.

– Това е мистър Брендън, нали? – Гласът и ми се стори малко задъхан. – Наистина ли е мистър Брендън?

– Ами ако не е, някой трябва да е откраднал кожата ми – и запитвах на свой ред: – А това зад тези фантастични очила мис Крийди ли е?

Засмя се и сне очилата. Нямаше никаква грешка – беше истинска красавица. Формите ѝ – замайваща сензация в този бански костюм, не разкриваха никакъв недостатък.

– Няма ли да седнете, или имате някакъв ангажимент?

Отпуснах се на горещия пясък до нея.

– Благодаря ви за готовността да ми окажете помощ снощи. Не очаквах да го направите за мен.

– Случи се да бъда в клуба – обви тя ръце около коленете си, зареяла поглед в морето. – Освен това любопитството ме подтикна. Има нещо болезнено интригуващо около случаите на убийства, не е ли така? – и постави отново очилата, а те за жалост закриваха половината от лицето и. – Бях сигурна, че приятелят ви не е бил в клуба. Исках просто да се убедя в предположението си. Страшно трудно е за страничен човек да влезе там.

– Прегледахте ли сутрешните вестници? – попитах и се изпънах върху пясъка. Поизвиех ли си главата, имах възможност да я държа в ползрението си.

– Имате предвид второто убийство? Узнахте ли кое е момичето? Тя ли е взела приятеля ви от хотела и с нея ли е бил в кабината?

– Тя е, същата.

– Всеки говори за нея – и тя посегна към голямата си плажна чанта, като започна да рови из нея по начин, характерен за жените. – Това е още по-мистериозно, нали?

– Да, но истинското обяснение, когато бъде разкрито, сигурно ще е съвсем просто.

Парещите лъчи започнаха да ме тревожат, затова се обърнах по корем и се преместих по-навътре под сянката на чадъра. При това положение можех да гледам право в лицето и, а то бе гледка, на която бих бил щастлив да се радвам по всяко време на деня и нощта. Наистина беше нещо изключително – може би най-красивото момиче, което бях срещал някога.

– Възможно ли е да е извършила самоубийство?

– Възможно е като допускане, но е много невероятно. Защо е било необходимо да се прободете с шиш за лед? Съществуват толкова по-достъпни и прости начини.

– Ами ако тя е убила вашия приятел? Вероятно е изпитала нужда от изкупление. Вестниците я представят като дълбоко религиозна. Може

да е счела, че единственият път за изкупление е да умре така, както и той.

Това ме сепна.

– За бога! Тази хипотеза ваша ли е?

– О, не. Разговаряхме по този повод и някой изрази това мнение. Чудех се дали е възможно наистина да е така!

– Ако бях на ваше място, не бих си напругал мозъка върху причините и начина на смъртта и. Това са грижи на полицията. Момичето е работило на Ароу Пойнт, в училището по керамика. Ходили ли сте някога там?

– Разбира се. Доста често. Просто съм луда по някои от фигурите, изработени от този Хаан. Наистина е чудесен. Миналата седмица купих негова творба – статуя на малко момче – нещо очарователно.

– Виждали ли сте момичето там?

– Не мога да си спомня. Толкова много момичета работят при него.

– От чутото за работилницата имам впечатление, че е магазин за вехтории, предназначени за туристите.

– Ами в известен смисъл допускам да е така. Хаан обаче има специална зала, където излага най-новите си и най-добри произведения. Само отбраните му клиенти имат достъп до тях.

– Така значи, преуспява?

– Разбира се, и го заслужава. Наистина голям скулптор е.

Явно бе, че мисли точно така. Лицето и светеше от ентузиазъм.

– Някой ден ще се накая да поогледам тази изложба. Бихте ли дошли с мен, мис Крийди? Искам да видя най-хубавите му творби. Не съм купувач, но вълнуващите произведения на изкуството ме интересуват.

Настъпи пауза. Не бях сигурен дали се колебае, или обмисля нещо.

– Да – отговори най-сетне. – Следващия път, когато реша, ще ви съобщя. Все още в хотел „Аделфи“ ли ще бъдете?

– А, тъкмо ме подсещате. Когато ми телефонирахте снощи, как разбрахте къде съм?

Засмя се. Имаше наистина хубави зъби. Нито едри, нито дребни, бели и равни като сърцевината на портокал. Смехът и не оформяше просто дупка по средата на лицето и, както се случва у някои жени. Нейният смях събуждаше приятни тръпки. Това момиче ме влудяваше. Не бях се чувствал в такова състояние от времето на първата си среща с нежния пол преди около петнадесет години.

– Използувах услугите на мистър Хамършълт. Трябва да сте го

срещнали? Той знае абсолютно всичко. Никога не ми се случвало да го попитам нещо и той да не може да отговори.

– Озадачих се малко. Чудех се как сте узнали. Та да се върнем към „Аделфи“. Свърши престоят ми там. Помолиха ме да напусна. Полицията ме посещава твърде често и управата на хотела започна да се опасява да не се оформи мнение, че при тях има престъпник. Преди да се стъмни, трябва да си намеря нова квартира.

– Няма да ви е лесно. В разгара на сезона сме.

– Няма как, ще трябва да потърся.

Никак не ми допадаше предстоящото лутане. Обикновено Джек се грижеше за нашия подслон. Притежаваше вроден талант да открива хотели със свободни легла. Аз бих питал на десетина места и бих получавал все един и същ отговор, а той ще подбере само един и направо се настаняваше.

– Не се надявам, мис Крийди, да знаете някое местенце, не много скъпо? – и като се сетих кому задавам въпроса, ми стана смешно. – Не, разбира се. Откъде пък вие ще знаете? Това съвсем не е ваша работа, нали?

– Колко време възнамерявате да останете?

– Докато се изясни случаят. Може да се наложи седмица, а може и месец, не зная.

– Можете ли да се справяте сам с домакинството?

– Защо, разбира се. Не допускам да си въобразявате, че вкъщи имам кой знае каква прислуга. Имате ли нещо предвид?

– Може би не е точно това, от което се нуждаете. Имам малко бунгало на Ароу Бей. Взех го под наем за две години. Ако ви харесва, можете да го имате.

Гледах я изумен.

– Не се шегувате, нали?

– Ако желаете, на ваше разположение е. Мебелирано е и изобщо има удобства. Не съм била там повече от месец, но при последното ми посещение всичко беше наред. Единственото ви задължение ще бъде да плащате сметката за електричеството. Всичко друго е уредено.

– Толкова мило от ваша страна, мис Крийди! – Бях съвсем объркан. – Ще го приема, без да мисля.

– Ако нямате предвид нещо по-добро, можем да отидем тази нощ след вечеря. Имам покана за вечеря, но ще бъда свободна след 22 часа. Междувременно ще се разпоредя да пуснат водата и електричеството, а аз ще донеса ключа.

– Честно казано... чувствам се много неудобно, мис Крийди. Такива грижи за чужд човек! Вижте какво, не искам да ви създавам неприятности?

– Но това не са неприятности.

– Искаше ми се да видя очите и зад тези големи тъмни очила. Обхвана ме внезапно силно желание да видя какво има в тях. В гласа и звучеше нещо, което ми говореше, че пропускам много, като не успявам да надникна в очите и.

– Трябва да вървя – погледна тя часовника си. – Имам насрочен обяд с татко. Никак не обича да чака.

– По-добре не му съобщавайте за вашата готовност да ми осигурите подслон – посъветвах я и се изправих. В това време тя нахлузваше рокля без ръкави върху банския си костюм. – Имам вътрешното убеждение, че не съм негов любимец. Възможно е да ви разубеди относно бунгалото.

– Никога не казвам нищо на татко. Ще ме чакате ли пред „Мъски-тиър Клъб“ в 22 часа? Оттам ще отидем до новото жилище.

– Ще ви чакам.

– Тогава довиждане до довечера.

Отново върху лицето и се появи онази бегла усмивка, от която тръпнех. Тръгна, а аз останах да зяпам захласнат след нея. Въобразявах си, че много отдавна бях преминал фазата да си губя ума по жена, но като наблюдавах походката и, начина, по който се люшкаха бедрата и, стойката на главата и, уверих се колко дълбоко съм се лъгал.

II

След бърз обяд на крак се върнах в хотела и опаковах куфарите си. Намерих Джо, хотелиерския хоп, и уредих с него изпращането на вещите на Шепи до жена му. Написах и чек за двеста долара и кратка бележка. В нея подчертавах, че тази сума е нещо отделно от парите, които имам да и изпращам.

Беше настъпило и времето да присъствам на предварителното следствие по убийството на Шепи. Разпоредих да отнесат багажа ми в колата и уредих сметката си. Бруър отново ми поднесе извинения. Казах му да не се тревожи, тъй като съм уредил подслона си.

Слязох до кабинета на Грейвс. Тъкмо почистваше обувките си.

– Ще дойдеш ли за следствието? – запитах го.

– Наредено ми е да бъда там – и захвърли четката в чекмеджето, нагласи връзката и шапката си. – Ще ме откараш ли, или да чакам автобуса?

– Точно за това съм дошъл. Да вървим!

По време на пътуването го запитах ходил ли е да огледа трупа на Телма Казънс.

– Никой не ме потърси. Ренкин няма време да се занимава с мен. Бруър я видя. Да си умреш от смях! Та той не би могъл да идентифицира и собствената си майка, ако му я покажат на аутопсионната маса. Не искам да твърдя, че е лесно да бъде идентифицирано момичето. Голямата шапка и огромните тъмни очила биха го направили да прилича на всяка друга жена с черна перука.

Не изтъкнах заблудението му относно перуката. Не беше от хората, които понасят грешките си.

На предварителното следствие присъстваха само девет души. Петима от тях бяха хора без работа – такива могат да се видят често из съдилищата. Останалите четирима привлякоха вниманието ми. Първо, едно момиче с очила без рамки и с остро лице на опитна секретарка. Беше облечено елегантно и просто в сива ленена рокля с бяла якичка и маншети. Седеше в дъното на залата и записваше цялата процедура със сръчност на трениран стенограф. Вторият беше млад човек, в светлосив костюм, с дълга руса коса, накъдрена от фризьор. Тъмни очила закриваха напълно очите му. Седеше странично от масата на следователя и поглеждаше околните така, сякаш самият той беше нещо изключително интелектуално. От време на време се прозяваше така дълбоко, че очаквах всеки миг да откачи челюстта си. Останалите двама бяха лъскави, зализани, добре охранени мъже, облечени безукорно. Седяха с лице срещу следователя. Той им кимна за поздрав, когато влезе, а също така и когато напусна залата.

Следователят, изглежда, беше отегчен от цялата процедура. Приключи набързо с моите показания; изслуша заекванията на Бруър с поглед, отнесъл го далеч извън залата; не повика Грейвс и бе много рязък с пазача на плажните кабинки. Едва когато Ренкин заяви, че полицията не е завършила своите издирвания и им е необходимо едноседмично отлагане на следствието, той съвсем бегло наподобих човешко същество, одобри искания срок и изчезна през вратата зад себе си.

След като дадох показанията си, се върнах на мястото си до Грейвс. Попитах го познава ли двамата зализани джентълмени.

– Те са от кантората Хъскът, най-големия и ловък адвокат по

крайбрежието на Пасифика.

- Да не би да се занимава с делата на Крийди?
- Няма по-подходящ от него да се заеме с тях.
- Познаваш ли онова русо конте с големите очила?

Той поклати глава отрицателно.

- А момичето в дъното на залата?

– Не.

Щом следователя напусна залата, русокосият се изплъзна навън, без да предизвика повече шум от вода, която изтича от мивка.

Преди да излязат, двамата блестящи господа поговориха около една минута с Ренкин. Докато ги наблюдавах, пропуснах оттеглянето на момичето в сив тоалет.

Грейвс ми напомни да поддържам контакт с него, стиснахме си ръцете и замина.

В залата останахме само Ренкин и аз. Приближих се до него с въпрос.

- Нещо ново?

– Не – държеше се някак неловко. – Все още не мога да открия следите на този шиш за лед. – Извади цигара и започна да си играе с нея. – Сега задълбаваме в миналото на момичето. Може неочаквано тя да се окаже ключът на загадката.

– Да? Ами ако се поразровиш в миналото на Крийди? Възможно е да установиш, че си заслужава. Тези двамата него ли представляваха?

– Надникнали тук само да им мине времето. Имали дело, но за него било още рано.

Засмях се.

- Така ли ти казаха? Не вярвам да си се уловил на тази приказка?

– Е, не мога да вися тук с теб. Чака ме работа – отрязва той.

- Видя ли русия младеж в сив костюм? Познаваш ли го?

– Работи в училището по керамика – и отклони погледа си.

- Интересно! Какво ли търси тук?

– Може би Хаан го е изпратил – обясни колебливо полицаят. – Е, време е да вървя.

– Ако ти потрябвам, намирам се на Ароу Бей, под Ароу Пойнт. Сдобих се с малко бунгало там.

Отправи ми любопитен, встрещен поглед.

– Под Ароу Пойнт има само едно бунгало. Държи го, струва ми се, Марго Крийди.

- Така е. Наех го от нея.

Отново се вторачи в мен, понечи да каже нещо, после се отказа, кимна рязко и излезе.

Предоставих му достатъчно време за напускане на сградата, а след това излязох и аз. Часът беше 16,30. Запитах полицаия, който се мотаеше по тротоара, за редакцията на „Сан Рафаел Кориир“. Насочи ме, сякаш ми правеше благодеежие.

Пристигнах там около 16,45. Пред момичето в приемната изразих желанието си да говоря с Ралф Трой. Подадох и картичката си и след петминутно чакане бях въведен в малък кабинет. Човек с лула в уста седеше зад претрупано бюро. Беше едър, с прошарена коса, рязко изрязана долна челюст и светлосиви очи. Подаде ми голямата си здрава ръка над бъркотията пред себе си и стисна силно моята.

– Седнете, мистър Брендън. Чух за вас. Холдинг ме предупреди за евентуалното ви посещение.

– В момента нямам да ви предавам нищо особено, мистър Трой – заех аз посоченото място. – Исках само да се представя. Може би в най-скоро време ще ви донеса нещичко. Разбрах, че ако ви дам факти, ще ги публикувате.

Широката му усмивка разкри здрави, едри, бели зъби.

– Няма защо да се безпокоите в този смисъл. Тук съм, за да изкарам на бял свят истината, и само истината. Доволен съм, че дойдохте. Желая да понаучите нещо за този град. Холдинг ви е разказал известна част, сега е мой ред. – понамести се на стола, отправи струйка дим към тавана и продължи: – Новите избори са след по-малко от месец. Старата банда, управляваща града вече пет години, трябва да си отиде. Пред нея стоят две възможности: или да спечели отново, или да се покрие. И като казвам да се покрие имам предвид точно това. Единственият начин за тези бандити да останат живи е да държат ноктите си забити в плътта на града. Издърпай тази плът изпод лапите им, и с тях е свършено. Сан Рафаел е един от най-големите градове по Тихоокеанското крайбрежие, където се разиграват огромни пари. Даже и без предприятията тук винаги ще текат пари. Това е град на богаташите. Няма друго място в нашата страна освен Майами, което да предлага толкова много забавления за милионерите. И този град е в ръцете на мошеници. Крийди владее малко повече от половината икономика на града. Въпреки доминиращото си положение, даже и да иска, не е в състояние да отстрани гангстерските организации. Всичко обаче е подредено така, че той не дава и пукнат грош за това, което става из града, докато неговите владения му носят печалби. Алчен е. Търси най-голямата печалба от вложените пари. Ако

спекуланти вдигат цените на имотите, както и правят, той не се противопоставя. Докато казиното, комарджийският кораб, различните нощни клубове, петте киносалона, театърът, операта, които той финансира, му дават печалби, никак не се тревожи, че гангстерите, мошениците, надзирателите, контрабандистите на опиати и всякакви други порочни типове вземат своето от неговите приходи. Остава ги да получат полагаемото им се и те са достатъчно умни да знаят това. Този град е пропит с порок и корупция. Едва ли ще се намери някой от управляващата администрация, който да не взема своя дял от гангстерите или богаташите.

– И съдията Харисън ще се заеме да оправи всичко това?

Трой присви мощните си рамене в жест на неувереност.

– Такива са уверенията на Харисън, но ако бъде избран, няма да ги изпълни, разбира се. Не че няма да има символична чистка, ще има. Ще пострадат голям брой от дребните престъпници. Ще има страшно много развяване на байраци и адски поток от приказки. След месец-два големите хищници отново ще напънат мускули и ще възстановят всичко, както си е било. Харисън внезапно ще открие, че банковият му баланс като по чудо е набъбнал. Една прекрасна сутрин ще се събуди и погледнал през прозореца, ще има да се чуди кой ли му е подарил кадилака, блестящ пред портата му. Тогава ще разбере, че далеч по-лесно е да остави нещата да си текат без неговата намеса, защото Крийди му е подсказал – в противен случай предшественикът му отново ще дойде на власт. Всичко е до системата, не толкова до хората. Всеки е честен по своему. Когато обаче се намесят големи пари, можеш да купуваш хора на различни цени – цената е според степента на „честност“. Не искам да твърдя, че абсолютно всеки се купува, но за мен е дяволски ясно, че съдията Харисън може да се купи.

– Считам Крийди за единствения господар на увеселителните заведения. Ако не е сам, кой още е с него?

Преди да продължи, Трой издуха още няколко кълба дим.

– Човекът, който използва парите на Крийди и който всъщност управлява града от негово име, е Кордец, собственикът на „Мъскитиър Клъб“. Той е главният. Той ще остане даже ако Крийди го няма и Харисън дойде на власт. Никой не знае за него повече от това, че е много ловък мошеник, пристигнал в тъмното от Южна Америка. Явно притежава талант да прави пари от всичко. Ако Крийди е голям бизнесмен, Кордец е голям мошеник. Намери ли се кой да издърпа чергата изпод краката на Кордец, градът ще бъде освободен от гангстери, но никой не е достатъчно силен да го стори.

– Нека изясним едно обстоятелство. „Мъскийтиър Клъб“ не е притезание само на Кордец, нали?

Трой се засмя мрачно и поклати глава.

– Разбира се, не. Той ползува парите на Крийди, за да прави своите. Да вземем за пример казиното. Крийди го финансира и прибира парите, но Кордец си взема двадесет и пет процента от тях – пари за протекция от гангстерите. Крийди финансира и комарджийския кораб, тъй като чрез него привличал повече туристи. Кордец и тук прибира други двадесет и пет процента за протекция. Ако парите не се плащат навреме, възможно е корабът да бъде разрушен от бомба. Това е известно на всички и всеки си плаща своя дял.

Останах известно време замислен. Исках да проумея казаното. Не беше нещо ново. Това ставаше и в Ню Йорк, и в Лос Анжелос, и в Сан Франциско, и навсякъде в нашата страна. Изглежда, за тридесет и шест часа бях изминал дългия път от внезапната смърт на Джек в горещата кабина до тази истина. Беше ли открил Шепи нещо, подкопаващо позициите на Кордец? Беше кадърен в професията си, човек с усет да подушва такива неща. Пред очите ми заблестяха шишът за лед, чийто връх беше изпилен до остротата на игла – типично гангстерско оръжие.

– Исках да имате пред себе си цялата картина такава каквата е. И още нещо: внимавайте с този Холдинг. Можете да му окажете доверие толкова, колкото на гърмяща змия – ни повече, ни по-малко. Докато вървите по волята му, ще се прави на приятел, но направите ли една стъпка настрана, ще има да се чудите какво се е стоварило по главата ви. Така че бъдете бдителен за него.

Обещах да се пазя, а после му разказах за възможната връзка между Крийди и Шепи. Изложих му всички факти, а също така му съобщих и за мистериозния кибрит.

Обзалагам се, че Крийди е наел Шепи да следи жена му или му е дал друга подобна задача. Джек сигурно се е натъкнал на нещо значително, което надали има пряко отношение към милионера – допълних аз. – Възможно е да греша, но не мога да си представя човек като Крийди да убие някого.

Трой поклати глава.

– Прав сте. Не би могъл. Доста объркана история, а? Засега обаче няма нищо за публикуване. С малко по-упорито задълбаване можем да стигнем до нещо наистина сензационно. – Той погледна часовника си. – Чака ме работа, мистър Брендън. Налага ми се да тръгвам. Ето какво ще направим. Ще ви дам в помощ младия Хипъл – един от моите най-добри

хора. Можете винаги да прибегнете до неговите услуги. Притежава усет да надушва полезната информация. Не се колебайте да го натоварвате здраво. Справя се. За начало може да се залови с миналото на Хаан. Винаги ми се е струвало, че има нещо тъмно около този субект.

– Ще му се обадя утре да поговорим. Хипъл, казвате, беше името му?

– Точно така. Франт Хипъл.

– Ще го потърся – и се изправих. – Да познавате някой от членовете на „Мъскитиър Клъб“?

– Аз?! – засмя се той. – Съвсем не.

– Ще ми се да проникна там и да поогледам малко.

– Никаква надежда.

– Е, добре. Ще държа връзка с вас. Ако имате късмет, до ден-два може да ви доставя нещичко за публикуване.

– Ако ще е нещо, отнасящо се до Крийди, трябва да е солиден факт. Нищо друго няма да мине – наведе се над масата си Трой. – Не мога да си позволя съдебен процес за клевета с него. Ще изхвърча от това място.

– Ако ви дам нещо за Крийди, ще бъде само неоспорим факт – обещах му.

Стиснахме си ръцете и го оставих.

Най-после добих чувството, че имам вече някого, на когото мога да разчитам. Тази мисъл ми даваше самочувствие.

ГЛАВА ОСМА

I

Научих от един полицаи, че „Мъскитиър Клъб“ се намира на най-горния етаж на хотел „Риц-Плаца“. Този факт ме изненада. Представата ми за клуба беше, че е нещо подобно на палат, разположен в приказно декорирано място.

– Искате да кажете, че е сбор от стаи на върха на хотела? – запитах.
– Въобразявах си, че е нещо като Тадж Махал на града.

Полицаят свали шапка, избърса челото си и ме изгледа накриво.

– Тадж? Кой Тадж? – запъна се той. – Какви ми ги разправяш ти бе, тарикат?

– Мислех, че си има собствен терен и е нещо като дворец.

– Мисли си, както искаш, то си е твоя работа, но клубът е чак на двадесет и петия етаж с градина на покрива. Ама какво си се загрижил толкова? Нали няма да ходиш там горе бе арабийо [?]? Нито пък аз ще ида.

Поблагодарих му и седнах зад волана. Помислих известно време и се досетих за Грейвс. Беше ми казал, че някога е работил като хотелски детектив в „Риц-Плаца“. Може би щеше да ми даде съвет как да се промъкна.

Подкарах до най-близката аптека и го повиках по телефона.

– Мога да се възползувам от твоята помощ, ако ми отделиш малко време – помолих го, заслушан в тежкото му дишане в слушалката. – Какво ще кажеш за една среща? Ще пийнем по някоя бира.

– Дадено. В бара на Ал, на Трето авеню.

Стигнах Трето авеню, паркирах колата, намерих бара на Ал и влязох. Беше едно от интимните заведения със сепарета. Избрах крайното до стената, с лице към входа, и седнах. Поръчах бира и помолих бармана за вечерния вестник. Донесе ми бира и вестника. Намерих съобщението за предварителното следствие, придружено от снимка на Ренкин, приличащ малко на Шерлок Холмс в момент, когато е получил куршум в ръката. На задната страница имаше снимка и на Телма Казънс. Заглавието гласеше, че полицията извършва разследвания относно второто мистериозно намушкване в кабините на Бей Бийч.

Докато прегледам вестника, Грейвс пристигна и положи огромното

си туловище на стола срещу мен. Предложих му бира и споделих намерението си да насилия вратите на „Мъскитиър Клъб“. Поисках неговия съвет. В погледа му се четеше убеждение, че съм полудял.

– Имаш толкова шансове за влизане там, колкото да се озovesh насила в Белия дом.

– Не го считам чак толкова за невъзможно. Излиза, че клубът се намира на покрива на „Риц-Плаца“. Работил си в хотела и сигурно знаеш разположението на заведението.

Грейвс изгълта жадно половината от бирата, остави чашата на масата и избърса уста с опакото на ръката си.

– Това обстоятелство няма да ти помогне много. Заемат целия най-горен етаж и ползуват два съвсем отделни асансьора. Като влезеш в хола на хотела, преминаваш го и хващаш коридора наляво. В дъното има преграда, охранявана от двама души. Те знаят всичко необходимо за службата си, иначе не биха ги държали там. Ако не те познават, няма да отворят преградата. Всичко е устроено така просто. Ако те знаят като член на клуба, отварят и трябва да се разпишеш в книгата, а после те качват нагоре с един от асансьорите. Какво става по-нататък, не зная, понеже никога не съм бил горе. Тъй като няма да те познаят като член на клуба, по-добре се откажи. Само си губиш времето.

– Клубът си има ресторант, нали?

– Разбира се. Предполагам, че това е най-изискания ресторант в областта. Аз самият не зная. Никога не съм се хранил там. Но каква връзка има тук ресторантът?

– Няма да седнеш да ме убеждаваш, че товарят парчетата месо и кутиите с риба през хола на хотела? Трудно ще ти повярвам.

Той почеса дебелия си нос с бирената чаша.

– Кой ти казва, че това е пътят? За продукти ползуват задния вход, който е и за хотела. Намира се на гърба на сградата и до него се стига по малка алея. Кухните на хотела са на десетия етаж, понеже и ресторантът е там. Не зная каква е системата за доставки на клуба, но съм виждал да качват продукти, а хората, които ги доставят, придружават обикновено стоката си.

Усмихнах му се.

– Надявах се да чуя точно това от теб. Ако отнеса някакъв пакет горе, може да ми се представи известен шанс да поогледам нещичко. Не познаваш ли някого от работещите в ресторанта на клуба, податлив на убеждаване за сътрудничество? Ако се налага, мога да го зарадвам с петдесет долара.

Грейвс се замисли доста дълго, а после довърши бирата.

– Пъхаш си главата, където не трябва. Имаше там един познат, Хари Биноуър. Не съм сигурен дали още е на работа. Беше четвърти барман или нещо подобно. Джобът му винаги беше празен – спортуващо момче. Никога не съм виждал човек да залага като него. Ще остана учуден, ако той откаже да помогне.

– Попитай го, а? Провери дали е още там и разбери иска ли да спечели петдесетачка. Ако прояви интерес, да ме чака горе пред асансьора за продукти в 19,00. Ще бъда точен.

Грейвс ме гледеше замислено. Личеше, че не се въодушевява много от моята идея.

– Поемаш голям риск. Биноуър може да те предаде като нищо. Може да стане така, че когато се окажеш горе, да те чака цяла приемателна комисия. Според приказките на хората бячите на клуба не са напудрени куклички. Можеш здравата да си изпатиш.

– Това ще е погребението ми. Карай, както ти казвам.

Грейвс присви рамене, стана и отиде до телефонните кабинки. Докато го чаках, поръчах нови бири. Говори около пет минути и се върна.

– Намерих го. Точно сега, според думите му, така е закъсал за пари, че е готов да продаде и жена си за петдесет зеленички. Сделката от негова страна е готова. Останалото зависи от теб. Аз не бих му се доверил нито за миг. Може да изтича до управата на клуба и да те продаде за петдесет и пет долара.

– Да допуснем, че го направи. Няма да ме убият я! Най-много да ме изхвърлят. Не съм от най-лесните, когато се стигне до бой. Разбрахте ли се точно за 19,00?

Детективът кимна утвърдително.

– Ще те чака при асансьора. Най-вероятно е да те изиграе. Възможно е да не достигнеш по-далеч от вратата. Получи ли парите ще те целу-не за сбогом.

– Няма да получи всичките, докато не видя каквото трябва. – Погледнах часовника си. Оставаха ми четиридесет минути до 19,00. – Имаш ли някаква идея какво мога да отнеса горе като стока?

Той напрегна мозъка си върху този проблем.

– Навъртай се тук – заключи. – Ще се погрижа да ти намеря нещо.

Изпи бирата си и излезе. Продължих да преобръщам вестника и се питах в какво ли ми предстоеше да нагазя. След половин час Грейвс се върна. Носеше под мишница пакет, увит в кафява хартия. Седна и постави върху масата огромната си ръка с дланта нагоре.

– Дължиш ми двадесет долара.

Извадих портфейла си и отделих четири петдоларови банкноти.

– Какво ще ми сервира тези пари?

Постави пакета на масата.

– Познавам един, който се занимава с търговия на напитки. Искате да стане доставчик на клуба. Няма никаква надежда, но, изглежда, не може да го осъзнае. Залъгах го, че можеш да отнесеш горе мостра. Ето, това е – и потупа пакета. – В името на Бога, не пий от него. Ако го сториш, по устата и гърлото ти ще израснат мазоли като домати. – Бръкна в джобчето на жилетката си и извади визитна картичка. – Ето ти и картичката му. Сега вече е твой ред да се занимаваш с тоя боклук.

Взех картичката и я поставих в портфейла си.

– Точно такава нещо ми трябваше. Хиляди благодарности! Е, време е да тръгвам.

– Парчето месо, пребито от бой и изхвърлено след един час зад хотел „Риц-Плаца“, ще бъдеш ти – занарежда съвсем сериозно Грейвс. – Застрахован ли си?

– Не е нужно да се тревожиш за мен – взех пакета. – През живота си съм срещал какви ли не бабаити.

– Но не по-големи от тези, братле – каза прочувствено той. – И не се залъгвай, че някога ще срещнеш.

II

Пълен възрастен човек охраняваше черния вход на хотела. Изглежда ме накриво, когато се появих в полезрението му.

– Оттук право за „Мъскитиър Клъб“, нали? – запитам, изправил се пред него.

– Може и да е така. Теб какво те интересува?

Заврях визитната картичка под носа му и го оставих да срича.

– Имам среща с отговорника по напитките. Голяма служба си, дядка! Ти държиш кормилото на търговията тук.

Изглежда ме презрително и посочи с палец.

– Там е асансьорът. Чак до върха – и се върна отново към мечтите си, които вероятно не бяха нещо, достойно да развълнува човек, но него сигурно го забавляваха.

Влязох в асансьора, натиснах бутона, означен за „Мъскитиър Клъб“, и се облегнах на стената, докато се носех към стратосферата.

Продължи доста време. Това беше асансьор за продукти и не му приличаше скоростта на експрес. По време на пътуването нагоре мушнах ръка под самото си и докоснах дръжката на 38-калибровия колт, който бях сложил на презрамка под мишницата, преди да напусна хотела. Усещането на хладната стомана повдигна малко самочувствието ми, но далеч не колкото трябва. Клатушкането нагоре ми се стори безкрайно. Най-после движението се преустанови и вратите се отвориха. Часовникът ми показваше точно 19,00.

Пред очите ми се откри малко преддверие, отрупано с дървени сандъци и шайги. Сред тях ме очакваше човек с увиснала на долната устна цигара – Хари Биноуър. Беше дребен, облечен в бяло сако и черен панталон. Лицето му представляваше експонат, какъвто ловец на глави от Борнео би бил горд да добави към своята колекция. Хлътнолите очи, тънките устни и разширените ноздри улавяха вниманието, но бяха твърде далеч от красотата. Пристъпих и му се усмихнах.

– Да се оправим с парата, авер – изпревари ме той. – И то бързо!

Извадих пет банкноти от по пет долара и му ги предложих.

Лицето му започна да се вкаменява.

– Грейвс каза петдесет. Какво значи това?

– Грейвс каза също, че човек не бива да ти се доверява, аверче – отговорих. – Половината сега, половината после. Искам да огледам тези помещения. Като тръгна обратно, ще си прибереш и другата половина.

– Само мини през тази врата и ще нагазиш в ядове – натъпка парите бързешком в задния си джоб.

– Ти си момчето, което трябва да държи ядовете далеч от мен. За какво, мислиш, ти се дават петдесет долара? Има ли някой от другата страна на вратата?

– Сега баш не, но ще нахлуят след десетина минути. Господарят е в кабинета си.

– Кордец?

Той кимна утвърдително.

– Тук ли е вече отговорникът по напитките?

Също е в кабинета си.

– Е, добре. Ще вървиш напред, а аз ще те следвам. Ако ни се случи някаква нежелана среща, дошъл съм по работа при отговорника по напитките. Нося мостра за него.

Биноуър се колебаеше. Можех да видя, че тази постановка не му харесваше. Много му се искаше обаче да пипне останалите двадесет и пет долара. Струваше ми се, че алчността ще надделее, и наистина

излязох прав.

Прекоси вратата. Аз се забавих секунда-две и го последвах. През един коридор достигнахме друга врата, а през нея се озовахме в голям салон за коктейли. Беше наистина нещо изключително. Най-изкусно подреденият бар, в който бях влизал някога. Разполагаше с места за около триста души. Барът, оформен като удължена буква S, вървеше успоредно на двете стени. Подът бе изработен от черно стъкло, а половината от помещението нямаше таван и можех да видя звездите над главата си. Навън бе терасата. От нея се виждаше морето и дългият десет мили крайбрежен път. Бананови и други видове палми растяха в огромни съдове. Пълзящи цветя закриваха покрива и стените с изобилие от червени, розови и оранжеви цветове.

До една от палмите се присъединих към Биноуър.

– Служебните кабинети са ей там – посочи той една врата зад бара. – Ресторантът е по-нататък. Какво друго искаш да видиш?

– Искам нещо за спомен. Дай ми някое от кибритчетата, предназначени за посетителите.

Изгледа ме, като да съм луд, но отиде до бара и ми показа една шапа сгъваеми кибрити.

– За тези ли приказваш?

Взех три, отворих ги и огледах задната страна на клечките. По тях нямаше никакви числа.

– Само с тези ли разполагате?

– Какво искаш да кажеш бе? Това са сгъваеми кибрити, нали? За тях питаше, не е ли така?

– Нямате ли някакъв друг тип? Такива, които шефът дава?

– Виж какво, тарикат! Стига вече! – Лицето му бе започнало да лъщи от пот. – Ще загубя службата си, ако те намерят тук. Взимай твоите дяволски кибрити и да те няма!

– Няма ли възможност да надникна в някоя от канцелариите? Ще ти бутна още един петдесетак, ако трябва.

Видях как нервното му напрежение нараства бързо.

– Ти си шашав! Измитай се веднага отук!

В този момент вратата зад бара, водеща към канцелариите, се отвори. Появи се пълен човек в бяло сако, с красиво избродиран грозд върху ревера – символ на отговорника по напитките. Латиноамерикански тип с гъста, черна, обилно намазана с брилянтин коса и мустачки „ала Чарли Чаплин“. Малките му черни очи бързо се преместиха от Биноуър върху мен. Видях как лицевите му мускули се изпъват под тлъстата си

покривка.

Биноуър не изгуби ума си напълно.

– Ето го и мистър Гомец. Нямате работа да се пххате тук, без да ви е определена предварително среща – а после се обърна към Гомец: – Тази личност иска да говори с вас.

Отправих сервилна усмивка към тлъстия южноамериканец.

– Можете ли да ми отделите миг от вашето време, мистър Гомец? Аз съм О'Конър, „Калифорния Уайн енд Ко“.

Когато Гомец доближи, извадих картичката и я поставих върху бара. Взе я с дебелите си пръсти и я заразглежда. Лицето му бе безизразно като дупка в стената. Усещах миризмата на помадата по наплесканата му коса – не бе приятен аромат.

След като я прочете, задържа картичката и зачука с нея по бара, а в същото време ме мереше от горе до долу.

– Нямам никакви вземания и давания с хора от вашата фирма.

– Стремим се да постигнем тъкмо това, мистър Гомец. Разполагаме с няколко вида производство, които биха могли да ви заинтересуват. Донесъл съм бутилка от нашето специално бренди да го опитате.

Тъмните му очи отскочиха към Биноуър.

– Как е влязъл тук?

В този момент Биноуър се бе вече посъвзел. Той присви рамене.

– Бях тук и той изникна отнякъде. Попита за вас.

– Качих се с асансьора за продукти. Човекът долу ме насочи – обясних му. – Да не би да съм допуснал някаква грешка?

– Не приемам търговски посредник без предварително договаряне.

– Съжалявам, мистър Гомец. Може би ще е по-удобно да ми определите час за утре? – и поставих пакета върху бара. – Ако междуременно желаете да хвърлите поглед върху това, възможно е утре да поговорим делово?

– Ще поговорим делово сега – чух глас зад себе си.

Двамата – Гомец и Биноуър – се вцепениха като мраморни статуи. Добре, приемам, че и моето сърце трепна. Погледнах през рамото си.

Мургав човек в безукорен вечерен костюм и бяла камелия на ревера стоеше на около пет-шест крачки от мен. Имаше лице на хищна птица: тясно, с голям извит нос, тънки устни и черни неспокойни очи. Висок и слаб, той представляваше този южноамерикански тип, по когото жените си губят ума, а мъжете им го наблюдават неловко, докато те се прехласват. Не допусках да е друг освен Кордец. Тези двама не биха се държали така, ако не бяха в присъствието на много важен шеф.

Високият човек се приближи и протегна тънка, мургава ръка към картичката. Поел я от Голец, той се взря за миг в нея и без да промени изражението на лицето си, я прегъна на две и я захвърли зад бара.

– Това? – посочи той към пакета в кафявата хартия.

Голец разви бързо бутилката и я постави така, че Кордец да може да прочете етикета. След миг той обърна сънливите си тъмни очи към мен.

– Още преди месец казах не на това нещо. Не знаете ли какво означава не?

– Много съжалявам – извиних се. – Нов съм на тази територия и не знаех, че някой преди мен ви го е предлагал.

– Е, сега го знаете. Измитайте се от този клуб и си стойте вън!

– Разбира се, съжалявам – и се засуетих объркано. – Може би, ако оставя бутилката? това е отлично бренди. Бихме могли да ви го доставяме при много изгодни условия?

– Вън!

Обърнах се и поех по грамадната площ от черно стъкло. Не бях извървял и пат-шест стъпки, когато в другия край се появиха трима души във вечерни облекла. Наредиха се в полукръг, блокиращ пътя ми.

Двамата от тях не бях виждал никога – едри като бикове латиноамериканци. Лицата им бяха сякаш дялани. Третият, застанал помежду им с озъбена животинска усмивка върху разкривено лице, ме накара да изпитам лека слабост в коленете си. Беше Херц.

III

За безкрайно дълъг миг Херц и аз се вирахме един в друг. Езикът се подаде между зъбите му и премина по дебелиите му устни, наподобяващ стрелкаща с език змия пред удар.

– Ало, дяволе – произнесе той меко. – Помниш ли ме?

Помнех го много добре.

Никога не допусках, че сред биячите на клуба ще срещна и Херц. Бях се подготвил вътрешно да бъда малко повъргаян и изхвърлен на тротоара по задник, но за този побойник и през ум не ми беше минало.

Премислих светкавично положението. Придвижих се малко встрани, така че да мога да виждам Кордец, а в същото време да наблюдавам и Херц.

Чух равния, преливащ от скука глас на Кордец:

– Какво означава това?

– Името на тая гадина е Брендън – обясни Херц. – Частно детективче. Този глупак е ортакът на Шепи.

Кордец насочи в мен поглед, пълен с безразличие, после обърна гръб, заобиколи бара и се отправи към входа за служебните помещения. Тук спря и погледна Херц.

– Изхвърли го оттук!

Херц се усмихна.

– Сигурна работа! Отворете ми малко място, момчета. Искам сам да се оправя с това бебче.

Бутна настрана двете ескортиращи го маси говеждо месо и все още усмихнат, като близко поставените му едно до друго малки очи святкаха, тръгна по стъкления под към мен.

Бях сам срещу петима – по-точно шестима, ако хрумнеше на мистър Кордец да се присъедини към останалите. Това беше твърде изразително неравенство.

Поизравних тази разлика, като мушнах ръка под самото си и измъкнах 38-калибровия колт.

– Полека – чух собствения си глас и завъртях дулото на револвера така, че да покрива Херц, двамата негови придружители, Гомец, Биноуър и Кордец. – Не си позволявайте излишни волности, защото могат да възникнат някои щети наоколо!

Херц замръзна на мястото си, сякаш се бе ударил в зид. Вторачи се в колта така, като че ли това беше последното нещо, което очакваше да види.

Кордец беше застанал с ръка върху дръжката на вратата и ме фиксираше.

Двамата мускулести бандити стояха неподвижни. Бяха изпечени гангстери и съзнаваха, че не ще се размине без стрелба, ако се нахвърлят отгоре ми.

Кордец дойде до бара и се облегна на него.

– Казах ви да се махате, нали? – изрече той. – Добре, махайте се!

– Отстранете тази маймуна от пътя ми и ще се махна – кимнах с глава към Херц.

В този миг светлината угасна.

Може би това приносът на Гомец към получената се жива картина. Никога нямаше да узная истината. Чух тропот на бързи стъпки и натиснах спусъка. От дулото се появи оранжево сияние и куршумът разби някакво огледало. Веднага след това вълна от тела ме повали на пода.

Ръце търсеха гърлото ми, ръцете ми, китките ми. Бях започнал отново да натискам спуська, когато пистолетът бе избит от ръката ми. Юмрук, чийто удар изтрещя по-силно от шибане с желязна пръчка, улучи главата ми странично. Обувка се заби в слабините ми и някой падна върху мен. Замахнах слепешком. Ръката ми удари някакво лице и чух приглушен вик. Нещо профуча край ухото ми и произведе глух тътен върху пода. Нечии ръце ме уловиха. Борех се, ритях, проклинах наум. Накрая върху челюстта ми се стовари юмрук и ми се зави свят.

Лампите светнаха отново.

Лежах по гръб, забил поглед в Херц и двамата бандити, надвесени над мен. Единият от тях стискаше в ръка пистолета ми.

Челюстта ме болеше, а главата ми бе готова да се пръсне от напрежение. Изведнъж чух приближаващи стъпки. Кордец се присъедини към щастливата банда. Тясното му лице бе все така безизразно.

Изтеглих се в седящо положение, като подпирах с ръка пронизваната с пареща болка челюст.

– Изхвърлете го на боклука! – нареди Кордец. – И се уверете че няма да се върне пак.

Обърна се и се отдалечи. Тогава видях, че носи обувки с високи токове – друг глупак, горящ от желание да изглежда по-внушителен, отколкото е.

Нито Херц, нито другите двама помръднаха, докато Кордец не изчезна зад вратата. Гомец и Биноуър отдавна бяха освободили сцената от своето присъствие.

Херц протегна ръка към пистолета и онзи му го подаде. Наблюдавах как го плъзна между пръстите си, докато хвана дулото му. През цялото време ме фиксираше втренчено с демонична усмивка върху разкривеното си лице. В този момент бях вече превъзмогнал ефекта от удара му. обстоятелството, че улови револвера за цевта, говореше, че се готви да удари с него. Мереше къде да стовари тежкия метал. Специалист по тези удари знаеше как да борави. Удря навсякъде с изключение на жизненоважните места. Такива удари изваждат човека от действие за месеци наред. Приложени от гангстер като Херц, те можеха да имат тежки, но не смъртоносни резултати.

Бях служил в областната прокуратура пет години като криминален разузнавач. Ако знаете, че някъде съществува друго място с по-големи гангстери от тези в Сан Франциско, кажете ми, за да се пазя от него. В продължение на тези пет години бях в тесен контакт с бандити като Херц. Докато не успееше да мине зад гърба ми, не се плашех от него.

Накарах го обаче да повярва, че съм ужасен.

Когато замахна, сгърчих се и очите ми изразяваха смъртен страх.

– Остави ме да си изляза – захленчих. – Няма да създавам повече неприятности, само ме пусни да си отида.

Озъбената му усмивка се разшири.

– Ще си отидеш, приятелче – изрече с тих злокобен глас. – И ще си отидеш по начин, угоден на мен.

Предостави ми време да продължавам да се гърча, дори ме остави да се изправя. После се отправи с люшкане към мен. Деформираното му лице бе озарено от демонично доволство, когато замахна с дръжката на колта към главата ми.

Бях претеглил всяко негово движение до стотни от секундата. Точно когато металът трябваше да дойде в контакт с черепа ми, се отместих светкавично. Револверът блесна край ухото ми, а ръката му докосна рамото ми. Това го доведе съвсем близо до мен. Сграбчих реверите на самото му, приклеках и го натиснах надолу с цялата си тежест в гърдите. След това го вдигнах. Прелетя над главата ми с грацията на акробат, а после срещна с лице излъскания под. Ударът разклати бутилките по лавиците на бара. Накрая се плъзна по огледалната повърхност и се спря с подвита шия в основата на бара.

Веднага се понесох към единия от бандитите с устрем на наранен бик към матадора. Той се люшна настрани с очи, изпъкнали от страх. Аз обаче не целех него. Това бе лъжлива атака. Целта ми бе приятелят му, изправен до него, съвсем неочакващ удар. Юмрукът ми намери челюстта му – чудесен ъперкът, в който бях вложил тежестта на цялото си тяло. Краката му се отлепиха от пода и плъзнал се по гръб върху гладкото стъкло, завърши разходката си с глава, срещнала стената с мек, приятно звучащ тътен. За известно време щеше да остане извън възможността за каквито и да било действия.

Срещу мен остана последния гангстер. Устреми се насреща ми като разгневен слон. Беше ми приятно да видя зародилия се в очите му ужас. Наведох се под свистящия към главата ми десен и стоварих един в ребрата му. От него полетя назад. В този момент го хванах с бързо навеждане за глезена на крака и го повдигнах рязко. Трясъкът на главата му върху пода ме накара да трепна. Сгърчи се спазмодично, а след това се опъна тихо.

Отдъхнах и погледнах към Херц. Все още броеше звезди, прегънат на две в подножието на бара. Отидох до него, измъкнах пистолета от охладената му хватка и го сложих в презраменника си. После го хванах за

ушите, повдигнах главата му и я ударих о пода. Позавъртя се като риба на сухо и накрая съвсем се отпусна.

Отстъпих крачка назад и огледах сцената. Всичко се беше разиграло за около осемдесет секунди. Бях доволен от себе си. Не бях преживявал подобна сурова битка от четири-пет години насам. Най-сетне това ми връщаше вярата, че не бях загубил уменията си да излизам от подобни ситуации.

Стоях пред алтернатива: или бързо да напусна клуба, или да остана тук незабелязан и да опитам да се добера до важни сведения. До този момент не бях открил нищо, заслужаващо поетия риск. Реших, че тъй като никога вече не ще имам възможност да попадна отново в клуба, по-добре би било да остана. Но къде да се скрия?

Изгичах до оградата на терасата. Вдясно от себе си видях редица осветени прозорци. Ако способността ми да се ориентирам не ме мамеше, това би трябвало да бъдат прозорците на служебните кабинети. Под тях минаваше широка издатина. Погледнах нагоре. Видях надвесения над тях в тъмнината покрив. Прецених възможността да достигна равната му плоскост. Ако можех да се озова там, щях да остана известно време необезпокояван и когато настъпи разгарът на наплива в клуба, можех да изследвам канцелариите, без да привлека нечие внимание.

Един от бабаитите на Херц започна леко да пъшка и ми напомни, че нямам много време за губене. Стъпих върху парапета на терасата, хванах се за тясната извивка на покрива и повдигнах тялото си, увиснал на ръце. Не страдах от хипсофобия⁴, но докато се люлеех във въздуха, помислих колко далеч под мен е земята. Повдигнах единия си крак и се залових и с него за покрива, после започнах да свивам мускулите на ръцете, докато прехвърлих и тялото си горе. Останах за известно време прилепен върху керемидите и пресмятах дали ако направя още едно движение, няма да се претърколя, без да мога да се спра.

Направих движението и застанах на ръце и колене, а след това се изправих много внимателно. Гумените подметки на обувките ми осигуряваха добро закрепване върху керемидите. Приведен напред, достигнах до равната плоскост на върха на покрива. Тук нямаше никакви светлини. Ако някой дойдеше след мен, трябваше да извърви същия път. С пистолет в ръка за момента бях в изгодна позиция.

Оттук се разкриваше величествен изглед към целия Сан Рафаел. Сediaх и му се възхищавах. Около 20,00 клубът започна да се оживява.

---

4. Страх от височина.

Далеч пред входа спираха големи кадилаци, пакарди и ролс-ройсове. Понесоха се меките приглушени звуци на клубния оркестър. Лампите на терасата светнаха. Вече бе безопасно да запаля цигара. Реших да почакам още един час и тогава да видя какво мога да направя.

В 21,00 оживлението бе значително. Звучите на оркестъра бяха по-топени в глухото бръмчене на гласове и смях. Моето време беше настъпило и се изправих.

Спускането по наклона бе много по-опасно от изкачването – едно подхлъзване, и щях да полетя през ръба на покрива, за да спра чак на тротоара, на около осемдесет метра по-долу. Спусках се сантиметър по сантиметър, седнал върху керемидите, като се прикрепях с ръце и прилепах гумените си подметки в наклонената повърхност. Достигнах ръба, улових се за извития му край, извъртях се с гръб към откритото пространство и като спуснах крака, увиснах над огромната бездна.

Далеч надясно виждах залатата в брилянтна светлина тераса, разпръснатите маси с елегантни мъже и жени и цял рояк келнери, кръжащи около тях. Висях в неосветената част на зданието и ако някой не дойде ще чак до края на терасата, оставах невидим.

С крайчеца на краката си докосвах издатината, минаваша под прозорците на служебните кабинети. Отпуснах ръце да стъпя. Опасно движение, защото, когато краката ми се прилепиха в издатината, загубих за миг равновесие и залитнах назад. С изтегляне на главата и гърдите напред успях да възстановя баланса си и забих пръсти в перваза на прозореца. Останах така, докато успя да си поема дъх.

Останалото бе сравнително лесно. Трябваше да се държа прилепен плътно до стената и да се придвижвам по издатината на прозорците. Това ми даде възможност да огледам стаите. Първите две бяха празни. Мебелировката им беше канцеларска: бюра, пишещи машини и шкафове – всичко от луксозно качество. Третият прозорец се оказа по-широк. Спрях странично от него и надникнах.

Зад огромно, покрито със стъкло бюро седеше Кордец. Бе захапал дълго цигаре с кафява цигара и проверяваше колонки от цифри в счетоводна книга. Стаята беше доста по-обширна от останалите и боядисана в сиво и леденосиньо. Металните части по бюрото бяха от хромирана стомана. Три големи шкафа за папки, също стоманени, закриваха една от стените. Зад и странично от Кордец се намираще вратата на голям сейф. Държах се настрана от струята светлина, идваща през отворения прозорец. Кордец работеше бързо. Златният му молив летеше по колонките от числа, отмятайки ги с вещината на трениран счетоводител.

Останах така да го наблюдавам около десетина минути. Тъкмо когато бях започнал да мисля, че си губя времето, на вратата се почука. Кордец повдигна очи, извика: „Влез!“ и се върна към сметките си.

Вратата се отвори. Появи се възпълен човек с бледо лице, облечен в добре ушит вечерен костюм. На ревера му имаше червен карамфил, а по ръкавелите му блестяха диаманти. Затвори вратата така, сякаш бе направена от нещо много чупливо. Застана мирно, устремил очаквателен поглед в Кордец.

Като довърши колонката си, мургавият латиноамериканец записа сбора под нея и вдигна очи. Изражението му бе хладно и враждебно.

– Виж какво, Донаг. Ако нямаш пари, махай се! Не искам да имам с теб нищо общо.

Човекът пооправи чудесно стоящата му връзка. Гняв гореше в очите му.

– Намерих пари. Недейте ми демонстрира повече вашето проклето нахалство – и като измъкна от задния си джоб пачка банкноти, хвърли ги на бюрото. – Ето хиляда. Този път ще получа два броя.

Кордец взе банкнотите, подравни ги и ги изброи. После отвори чекмеджето на бюрото си и ги пусна вътре. Надигна се и отиде до сейфа. Закрил с гръб набираната от него комбинация върху циферблата на вратата, отвори, взе нещо отвътре, затвори и се върна на мястото си. Като седна, подхвърли върху стъклото на бюрото два сгъваеми кибрита към Донаг.

Той ги грабна настървено, отвори ги, огледа внимателно клечките и ги натъпка в джобчето на жилетката си. Обърна се и излезе, без да каже нито дума. Кордец се изпъна назад, загледан известно време в стената пред себе си, и се върна отново към колонките от цифри.

Останах на мястото си и продължих да наблюдавам. В продължение на около четиридесет минути дойдоха още двама души – дебела възрастна жена и младо момче, което приличаше на гимназист. Всеки от тях плати по петстотин долара за кибрит. И с тях Кордец се държеше така, като че ли им вършеше благодеяние.

Сега часът беше 21,50. Това ми напомни, че след десет минути имам среща с Марго Крийди. Понаведох се малко. На около три метра под себе си видях балкона на една от хотелските стаи. Никаква светлина не идваше откъм прозореца. Реших, че това е най-сигурният и най-лесният път навън. Клекнах, улових ръба на издатината, увиснах на ръцете си и се спуснах на балкона.

Отворих лесно френската врата. Прекосих пипнешком стаята до

Виновните се страхуват

изходната врата, открегнах я и внимателно огледах празния коридор в двете посоки. Достигнах необезпокояван асансьора и напуснах хотела.

ГЛАВА ДЕВЕТА

I

В 22,05 Марго Крийди се появи пред входа на хотела и се спря за миг под блестящо осветения навес. Беше облечена в смарагденозелена рокля от бродир с дълбоко деколте. Прилепваше така по тялото и, сякаш бе нейна втора кожа. Около шията и искреше огърлица от едри смарагди. Цялата трептеше от отразени светлини и беше така красива, че човек не можеше да си поеме дъх, като я гледа.

Когато спрях пред хотела, се почувствах малко неловко от вида на овехтялата си кола. Тръгнах да я посрещна.

– Ало – обадох и се. – Държа да изразя възторга си от прекрасния ви вид. Това е само официално казано, а моето истинско впечатление е далеч по-дълбоко, за да намеря подходящи изразни средства.

Отправи ми милата си загадъчна усмивка. Очите и бяха много живи и блестящи.

– Облякох тази рокля специално за вас и съм много радостна, че ви харесвам.

– Не се доизказвах. Вие сте ослепителна! Колата ви тук ли е?

– Не. Ще ви покажа бунгалото, а после може би няма да имате нищо против да ме върнете у дома?

– Разбира се, с удоволствие!

Отворих вратата и я поканих да се настани. Когато я затварях, хвърлих кратък поглед към стройните и бедра. Заобиколих колата, заех мястото си зад волана и подкарах.

– Завийте надясно и карайте до края на пътя.

Въпреки сравнително късния час много коли кръстосваха безцелно и не можеше да се кара с повече от четиридесет километра в час. Луната се бе вдигнала високо, нощта беше топла, а морето и палмите допълваха тази красота. Нямах никакво основание да бързам.

– Според приказките на хората „Мъскийтиър Кълб“ е доста специално място. Посещавате ли го често?

– То е единственото, където можете да отидете, без да попаднете в блъсканицата на туристите. Да, често съм там. Баща ми притежава половината от клуба, така че не плащам сметките. В противен случай не бих ходила толкова често.

– Необходимо ви е да откъснете само един от тези смарагди, за да останете доживотен абонат на клуба.

– Въпросът е обаче там, че не са мои – усмихна се тя. – Татко ми позволява да ги нося, но те са негови. Когато поискам нещо друго, връщам му тези и той ми дава да си избира каквото ми харесва. Лично аз не притежавам нищо. Дори тази рокля не мога да нарека своя.

– Но, ето имате бунгало, макар и под наем – подхвърлих, като я погледнах с крайчеца на окото си.

– И то не е мое. Татко плаща за него.

– Ще изпадне във възторг от новия си наемател. Не е ли по-добре да се откажем от тази идея и да не се нанасям там?

– Няма да узнае. Вярва, че продължавам да го ползвам.

– Ще бъде голяма изненада, ако реши да ви посети на чаша чай, нали?

– Никога и по никакъв повод не ме е посещавал.

– Е, добре, щом сте толкова сигурна. Така значи, вие сте истинско бедно, малко, богаташко момиче?

Тя присви красивите си рамене.

– Татко обича всичко да е под негов контрол. Никога не разполагам с пари. Изпращам сметките си и той ги урежда.

– Ех, никой никога не е уреждал моите сметки!

– Но и никой не ви казва: не бива да купуваш еди-какво си или можеш да минеш без това или онова, нали?

Усмихна се отново.

– Не виждам защо. Обичам да ми се засвидетелствува симпатия. Никой никога нищо не ми е отказвал.

– Слушайте внимателно: тихото кап, кап, кап е моето сърце, обливащо се в кръв заради вас.

Наближавахме по-спокойната част от пътя и вече бях в състояние да покача скоростта. Включих на четвърта и продължихме с около седемдесет километра в час.

– Не ми вярвате, нали? Понякога съм така отчаяна от липсата на пари.

– Така съм и аз. Вижте какво, никога не бива да изпадате в отчаяние от безпаричие. Не е за момиче като вас. Като манекен например можете да направите малко състояние. Как ви се струва една такава идея?

– Татко не би ми позволил да го върша. Страшно ревниво пази достойнството на името си. Никой не би ме приел на работа, ако той се обади.

– Отклонявате въпроса. Не е задължително да работите тъкмо тук. Ню Йорк, да речем, би ви обградил с цялата си любов.

– Мислите ли, че ще мога? Завийте сега наляво по този страничен път.

Светлините на колата се плъзнаха по обикновен пясъчлив път, водещ сякаш право в морето. Намалих скоростта. Светлините уловиха далеч пред нас бяла пътека.

– Само си приказвах – върнах се на темата ни. – Лесно е да се бърбори. Вие не можете да водите живота на останалите хора. Прекалено дълго време сте били управлявана и ще продължите да бъдете управлявана.

– Да, предполагам, така ще бъде.

– Този път е доста разнебитен – установих, докато колата подскачаше от дупка в дупка. Палмите от двете страни не пропускаха луната и плътна тъмнина ограждаше струята светлина от фаровете.

Марго отвори чантата си и запали цигара.

– Тъкмо поради това желях така силно това бунгало. Ако бяхте живели в този град толкова дълго, колкото аз, бихте приели с радост това малко уединение. Не обичате ли да бъдете сам?

Имайки наум евентуална визита на Херц и неговите бандити, отговорих с известна резервираност.

– Само в известен смисъл.

Пътувахме в мълчание около четвърт миля, а след това фаровете потопиха в поток от светлина ниско бунгало, разположено на около двадесет метра от морето.

– Ето че пристигнахме.

Натиснах спирачката.

– Имате ли фенерче? Трябва да намеря ключовете за осветлението.

Извадих голямо електрическо фенерче от страничния джоб на предната врата. Излязохме и тръгнахме заедно по пътеката. Луната бе обляла всичко в разтопено сребро и можех да видя на една миля далечина ивица от гол пясък, палми и море. Далеч встрани и високо се виждаха светлините на сграда, издигната върху скалист хълм, вдаващ се дълбоко като връх на стрела в морето.

– Какво е това там? – запитах, докато Марго, отворила чантата си, ровеше за ключа.

– То е Ароу Пойнт.

– Светлините идват от училището на Хаан?

– Да.

Намери ключа, постави го в бравата и превъртя. Вратата се отвори. Марго заопипва стената и светлината заля голям, луксозно мебелиран хол, с малък бар в отдалечения ъгъл, комбинация от радиограмофон и телевизор и няколко комфортни кресла. Широк един метър, тапициран миндер минаваше по дължината на стената под голям прозорец, обърнат към морето. Подът беше от синьо-бяла мозайка.

– Та това е доста нещичко! – удивих се, застанал по средата на хола. – Съвсем сигурна ли сте, че желаете да се нанесе тук?

Тя отиде до двойната френска врата и я отвори. Докосна ключа за осветлението и обилна светлина заля десетметрова тераса, откъдето се откриваше красив изглед към морето и блещукация в далечната тъма Сан Рафаер.

– Харесва ли ви? – и се обърна, застанала на прага със своята бегла, омайваща усмивка.

Само погледът, отправен към нея, караше кръвта ми да забушува.

– Потресавашо красиво! – и отклоних очи към бара.

На лавиците му имаше цял полк бутилки. Струваше ми се, че може да се намери всяка напитка, каквато може да си пожелае човек.

– И тези бутилки ли са собственост на баща ви, или са ваши?

– Негови са. Пренесох ги от дома на части, по четири наведнъж – и се усмихна. – Той си има всичко. Не виждам защо и аз да не взема нещо да се подкрепям понякога.

Премина отвъд бара, отвори хладилника и извади бутилка шампанско.

– Да си устроим празник. Вие я отворете, а аз ще донеса чаши – и напусна хола.

Разкъсах телената нишка около шийката на шишето и когато тя се завърна с две чаши за шампанско на табличка, тапата изгърмя. Напълних чашите, а след това ги вдигнахме и се чукнахме.

– Какво ще празнуваме? – запитах.

– Нашата среща. – Погледът и искреше. – Вие сте единствения мъж, който не се интересува от това дали съм богата или бедна.

– Почакайте за минутка? Какво ви кара да мислите така?

Тя изпи шампанското и размаха празната чаша.

– Мога да ви отговоря, но по-напред разгледайте новия си дом и ми кажете какво мислите за него.

Поставих чашата на масичката.

– Откъде да започна?

– Спалнята е през вратата наляво.

Погледите ни се срещнаха. В очите и имаше особен израз, който можеше да означава нещо?

Тръгнах да огледам спалнята и открих, че леко се задъхвам. Позволявах на въображението си да ме отнася твърде далеч, но неясното ми усещане, че не е дошла тук само за да ми покаже бунгалото, не отстъпваше.

Спалнята беше чудесна: двойно легло, вграден в стената гардероб и под от мозайка. Гардеробът бе претъпкан от нейни дрехи. Стаята бе боядисана в бледозелено и бежово. Банята бе в непосредствено съседство и изглеждаше като строена за Сесил Б. де Мил⁵, със спускаща се ниско вана и кабина с душеве – всичко в бледосиньо и черно.

Завърнах се в хола. Марго се беше изпънала с цял ръст на миндера под прозореца, положила глава на две възглавници. Погледът и се рееше в необятността на залялото от лунна светлина море.

– Харесва ли ви? – запита, без да ме погледне.

– Да. Съвсем ли сте сигурна, че искате да имам всичко това?

– Защо не? В момента не го използвам.

– Вещите ви са все още тук.

– Засега нищо от тях не ми трябва. Омръзнали са ми малко. По-късно отново ще ги употребявам. Обичам да давам почивка на дрехите си. Има достатъчно място и за вашите неща.

Отпуснах се в едно кресло. Намирах се сам с нея в бунгалото и това събуждаше чувство на остро вълнение. Внезапно изви глава към мен.

– Имате ли някакъв напредък в издирванията по убийството?

– Не мога да твърдя, но не бихте очаквали да държа мисълта си заета с тези проблеми, докато ми се случват такива неща, нали?

– Какво ви се е случило?

– Това? бунгалото и, разбира се? вие?

– Толкова много ли ви смущавам?

– Бихте могли? Да.

– Тогава и вие мен – взря се в очите ми тя.

Настъпи неловка пауза. Изведнъж спусна дългите си крака и се изправи.

– Искат ми се да поплувам. Ще дойдете ли с мен?

– Защо, разбира се – и станах. – Да взема само плажната си чанта от колата.

Излязох в тъмнината, намерих чантата си и се върнах. Влязох в

---

5. Филмов магнат.

спалнята и тук видях Марго, изправена пред огледалото от цял ръст. Бе свалила роклята и се оглеждаше, вдигнала ръце да прибира косата си.

– Не се мъчете – оставих чантата на пода. – Аз ще подреда косата ви.

Обърна се бавно. Очите и изразяваха това, което бях виждал от време на време у жена, горяща от желание.

– Мислите, че съм хубава?

– Много повече от хубава!

Чувствах, че се плъзгам над ръба на пропаст. Направих безнадежден опит да спра този процес да прерасне в нещо, за което бих съжалявал сутринта, и промълвих:

– Може би ще е по-добре да отложим плуването и да ви отведа в дома ви. – Внезапно почувствах, че дъхът ми спира. – Може да съжаляваме?

Тя поклати глава енергично.

– Не говорете така. Не съжалявам никога за нищо, което съм извършила.

Доближи ме бавно с все така устремен в мен поглед.

II

– Дай ми цигара – чух гласа на Марго от тъмнината.

Взех пакетчето от нощното шкафче и извадих една. Дадох и я и шракнах запалката. В слабата светлина от пламъка виждах златистата и глава, отпусната на възглавницата до мен. Върху лицето и лежеше израз на отмора и тихо доволство. Очите ни се срещнаха над пламъка и тя се усмихна кротко. Угасих запалката и сега успях да видя само смътните очертания на носа и, когато теглеше дим от цигарата.

– Чудя се какво си мислиш за мен – промълви тя в тъмнината. – Не искам да се оправдавам. Не винаги съм така достъпна и не винаги си позволявам такава свобода, но понякога ми се случва и тогава то е мое-то трябва. Още при първата ни среща почувствах нещо, което не бе трепвало у мен от месеци, и ето резултата. Не очаквам да ми повярваш, но това е цялата истина. Един от тези луди, неконтролиращи се импулси и ето, аз съм безсрамно доволна. – Посегна и хвана ръката ми. – Искам да ти кажа, че си по-прекрасен, отколкото се надявах, и по-нежен, отколкото си мечтаех да бъдеш.

Бях все още значително объркан и изненадан от внезапността на

случилото се. Думите и ме радваха, но в същото време не можех да се освободя от усещането, че се бях захласнал твърде лесно по нея. Въобразявах си, че отдавна съм прекрачил отвъд състоянието да губя така контрол върху себе си. Бях дълбоко смутен да констатирам обратното.

Повдигнах се на лакът, наведох се над нея и я целунах.

– И ти беше прекрасна – шепнех и, като милвах с устни нейното лице. – Беше изключителна!

Усетих как пръстите и се впиват в косата ми.

– Хубаво е, Лю, че и двамата сме доволни един от друг.

Веднага след това се отдръпна, стана и излезе. Грабнах халата си и изтичах след нея. Намерих я изправена на прага към терасата, загледана в покритите със сребро море и плаж. Представляваше приказна гледка, окъпана в лунна светлина – статуя, родена изпод пръстите на майстор.

Какво има? – доближих я. – Какво витае в красивата ти глава?

– Да поплуваме – улови ръката ми. – После трябва да тръгвам. Колко ли е часът?

Изведох я на терасата на светло.

– Минава два.

– Само един плувен крос и след това наистина трябва да вървя.

Затича се пред мен към морето. Последвах я, като хвърлих халата настрана. Навлязохме навътре около двеста метра, след което се обърнахме и заплувахме към брега. Водата беше топла, а около нас цареше такава тишина, сякаш ние двамата бяхме останали единствени на земята.

Преминахме пътя до бунгалото ръка за ръка.

Когато наближихме стъпалата на терасата, Марго спря изведнъж, извърна се към мен и повдигна глава. Плъзнах ръце по стройния и гръб и надолу върху гладката заобленост на хълбоците и, като я притеглих към себе си. Останахме така една дълга минута, а после ме побутна леко назад.

– Толкова хубаво беше, Лю – промълви тя. – Ще дойда пак. Имаш ли нещо против?

– Можеш ли да си представиш да имам нещо против?

– Що за въпрос!?! Можеш ли да си представиш да имам нещо против?

– Нека се облека. Ще те отегча ли много, ако те помоля да ме откараш у дома?

– Повече бих предпочел да стоиш тук цялата нощ. Защо не искаш да останеш?

Поклати глава унило.

– Не мога. Не мисли, че не искам. Мам прислужница, платена от татко. Ако не се прибера, той ще разбере веднага.

– Наистина, изглежда, баща ти те е стиснал здраво в клещи. Е, тогава да влизаме.

За няколко минути се облякох и седнах на кревата да я чакам. Оправяше косата си пред огледалото на тоалетната масичка.

– Знаеш ли какво? – хрумна ми. – Няма ли да е по-добре да ти плащам наем за бунгалото? Тридесет долара седмично например. Така ще разполагаш с известна сума джобни пари.

Поклати глава и се засмя.

– Много мило от твоя страна, но не се нуждая от джобни пари. Необходими са ми големи пари за харчене. Не. Доволна съм, че се настаняваш тук, и няма нужда да ми се плаща за това. – Изправи се, попридърпа блестящата рокля около ханша си, хвърли последен поглед в огледалото и се обърна. – А сега трябва да вървим.

– Ами добре, щом си толкова сигурна, че трябва

Дойде до мен и докосна лицето ми с пръсти.

– Да, сигурна съм.

Преминахме стаите, угасихме лампите, после заключих и пузнах ключа в джоба си. Докато кормувах по неравния път, умът ми работеше усилено. Моментът ми се стори благоприятен за поставяне на някои въпроси. В тона ми липсваше каквато и да било заинтересованост.

– Не можеш ли да откриеш някакво основание защо на баща ти му е било нужно да наема частен детектив?

Беше се отпуснала ниско в седалката и главата и лежеше върху облегалото. Трепна леко и се извърна.

– Сега, когато ме имаш в ръцете си, мислиш, че трябва да стана мекушава?

– Не. Не е необходимо да отговаряш. Не настоявам, ако не желаш.

Потъна в мълчание доста дълго.

– Не зная – каза накрая. – Но мога да направя предположения. Ако той е наел твоя партньор, това е станало най-вероятно, защото е искал да бъде наблюдавана жена му.

– Има ли основания да я държи под око?

– Трябва да допусна, че има всички основания. Учудвам се как не е сторил това много отдавна. Винаги се намира някакво жиголо да се върти около нея. В момента това е този ужасен човек Трисби. На татко вече започна да му писва. Бих искала отдавна да се е развел. Тогава ще мога

да се прибера в бащиния дом.

– Искаш ли да го направиш?

– Никоому не е драго да бъде прогонен от дома си. Бриджит и аз просто не можем да живеем заедно.

– Какво не харесваш у Трисби?

– Всичко. Истински рушител на семейни огнища. Ужасен човек.

Оставих темата недокосвана, докато излязохме на пътя.

– Баща ти едва ли би наел Джек да следи теб, нали?

Хвърли цигарата си през прозореца.

– Не трябва да плаща на детективи за това. Прислужницата ми върши всичко необходимо в този смисъл. За да имам самостоятелен апартамент, условието беше и тя да живее с мен. Не, освен ако се отнася до нещо, което ми е неизвестно. Можеш да бъдеш съвсем сигурен, струва ми се, че го е наел заради развратната си жена.

– Да, така мисля и аз.

Минахме в мълчание една миля, когато тя се обади:

– Възнамеряваш ли да наблюдаваш Бриджит?

– Не, нямам особени основания. Не мога да допусна тя да има нещо общо със смъртта на Шепи. Ето как аз си представям случилото се. Докато е следил Бриджит, Джек се е натъкнал на нещо без всякаква връзка с нея. Било е нещо изключително важно и той е бил достатъчно прозорлив да го разбере, заради което е бил убит. Това е гангстерския град. Вземи например „Мъскитиър Клъб“. Джек може да е открил, че там се върши нещо нередно. При все че клубът е средище само за хора със синя кръв, той се управлява от гангстер.

– О, наистина ли мислиш така?

– Само допускам. Може и да греша, но докато не открия нещо повече, длъжен съм да проверя това допускане.

– Ако Шепи се е натъкнал на доказателства, които биха осигурили развод на татко, Бриджит би останала без цент. Не притежава никакви собствени пари. Ако татко получи развод по нейна вина, тя ще остане на улицата, а това никак няма да е по вкуса и.

– Не се опитваш да ми внушиш, че тя е убила Джек, нали?

– Разбира се, че не. Но по отношение на Трисби не е изключено. Аз съм го виждала, а ти не. Крайно безскрупулен е и ако е счел, че може да изгуби парите на Бриджит заради някакво разкритие на Джек, може да го е убил като нищо.

Над подобна хипотеза не бях се замислял.

– Няма да е зле да хвърля някой поглед и на него. Къде мога да го

намеря?

– Има си малко местенце в местността Крест. Намира се зад града. Нарича вилата си Белият замък. Не е замък, разбира се, а гадно любовно свърталище.

Горчивината в гласа и ме накара да се извърна бързо към нея.

– Бриджит не е единствената, с която се забавлява там – продължи тя. – Всяка жена с пари е добре дошла.

– Е, та какво, в края на краищата той не е единственият. Това крайбрежие гъмжи от такива типове.

– Да – и посочи с ръка надясно. – Завий сега по първата пряка. Ще те отведе право на „Франклин Армз“.

Напуснах крайбрежния път и в дъното пред мен се появи залетият от светлина блок. Преминах през входа и спрях точно пред автоматично отварящата се врата.

– Е, лека нощ – и докосна ръката ми. – Ще ти се обадя. Бъди много внимателен с този Трисби.

– Не е необходимо да се тревожиш за мен. Ще се оправя. Очаквам да те чуя.

Понечих да изляза, но тя ме спря.

– Недей. Прислужницата ми сигурно дебне на прозореца. Лека нощ, Лю – и като се наведе, усетих устните и да докосват страната ми, после закрачи под осветения навес и изчезна през летящите крила на вратата.

Тръгнах. Достигнах пътя, спрях до бордюра, запалих цигара и потеглих бавно обратно към бунгалото. Отклоних посоката на мислите си от Марго и ги насочих към Кордец. По една или друга причина се оказа, че сгъваемото кибритче от багажа на Джек струва петстотин долара. Кордец бе дал четири кибрита на трима души и всеки един бе платил по петстотин долара за парче. Съвсем естествено трябваше да приема, че Джек или е намерил кибрита, или го беше взел от някого. Този някой беше изтърбушил стаята на Шепи и моята в хотела. Не бе успял да го намери при Джек, но при мен успя и го подмени с друг, вероятно надявайки се да не съм забелязал цифрите по клечките. Следователно резонно бе да се приеме, че тези числа значат нещо. Този факт вече можеше да ми подсказва, че мистериозният кибрит е допустимата причина за смъртта на Джек. Имах усещането, че мислите ми се движат в правилна посока, но занаяпред ми предстоеше да събере още много данни, преди да мога да отида по-далече от недоказаните предположения.

Пристигнах в бунгалото в 02,45. Бях хубавичко изморен. Отключих, запалих лампите и влязох в хола. Бях си наумил да пийна малко

уиски със сода. Тъкмо се насочвах към бара, когато видях върху масичката нещо, което ме накара да спра. Беше вечерната чанта на Марго – красива вещ от велур във форма на раковина. Вътре бе инкрустирана златна пудриера. В коприненото джобче имаше носна кърпичка. Извадих я и под нея се появи стъваем кибрит, обвит в червена коприна.

Дълго време го гледах втрещен, а после го отворих. Имаше само тринадесет клечки. Останалите бяха откъснати. Наведох ги и видях отпечатаните по тях номера. Числата вървяха от 0451148 до 0451160.

Сега вече знаех, че това е кибритът от куфара на Джек, който бях скрил под килима в стаята си и който бе откраднат оттам.

Стоях замислен над него. Внезапно телефонът зазвъня, раздирайки нощната тишина в смълчаното бунгало. Пуснах кибрита в джоба си и вдигнах слушалката.

– Ало, да? – Бях съвсем сигурен кой звъни.

– Ти ли си, Лю? – Гласът на Марго. Беше леко задъхан.

– Не ми казвай, зная. Загубила си нещо, нали?

– Чантата ми. Намери ли я?

– Тук е, на една от масичките.

– О, добре. Не знаех дали съм я оставила в клуба, или в колата ти. Винаги забравям по нещо тук и там. Ще я прибера утре преди обед, ако можеш да наминеш тук. Съгласен?

– Всичко е наред. Ще ти я донеса.

– Благодаря ти, скъпи – настъпи пауза, а после –? Лю.

– Още не мога да се откъсна от теб.

– Мислите ми са с теб.

Бръкнах в джоба си и опипах кибрита.

– Аз също мисля за теб.

– Лека нощ, Лю.

– Лека нощ, хубавице.

Изчаках, докато чуя да остави слушалката на място.

III

Събудих се около 10 часа на следващия предобед. Поизтегнах се за няколко минути в леглото, загледан във фигурите, нарисувани от слънцето по тавана. Накрая прекарах пръсти през косата си, прозинах се, отхвърлих чаршафа и се надигнах.

Студеният освежителен душ ме пробуди напълно. Наметнат с

пижамата, отидох в кухнята и сварих кафе. Излязох на терасата и там го изпих. Оттук виждах много добре сградата на училището по керамика, кацнала върху скалистия полуостров. Ниско, неугледно здание с бели стени, покрито със сини керемиди. Реших да го посетя, да се смеся с тълпата от туристи и да видя каквото може да се види.

Привърших кафето, обух плувки и влязох в морето. В продължение на половин час доказвах на себе си, че съм все още достатъчно силен и издръжлив. Освежен добре, облякох джинси и спортна риза и седнах в колата. Взех курс към Ароу Пойнт.

Часът беше 11,20. Това беше времето за посещения на туристите. Излязох на пътя и след пет минути се озовах до разклонение с табелка: „Оттук за училището по керамика – съкровищница за оригинална скулптура“.

Завих по него и продължих, без да бързам. След малко видях зад себе си автобус – пълен с любопитни туристи, с тухленочервени обгорели лица и страхотни шапки. Вдигаха обичайната врява на прекалена веселост. Отбих встрани и ги пропуснах. Автобусът ме задмина с трясък и ме засипа с облак прах, който, не се разсея чак до двукрилата порта, ввеждаща в района на сградата. Спрях на паркинга, където вече стояха шест частни коли. Възрастен човек, облечен в бяло сако, върху джоба на което бяха изрисувани две рибки, плуващи във виненочервено море, се доближи и ми подаде билет за паркиране.

– Един долар – каза ми и се усмихна извинително, сякаш искаше да изрази мнението си, че това бе истинско ограбване, но нямаше какво друго да прави.

– Басирам се, че тук мразят всеки, който има достатъчно сили да се довлече пешком – казах и му подадох долара.

Отговори ми, че досега никой не е идвал пешком.

Гледах да mine времето в приказки с него, докато групата от автобуса се подреди. Планирах да се смеся с тях. Когато напусках паркинга, те вече се насочваха към входа. Прилепих се към тях. Водачът им, дребно неврастенично човече, купи входните билети и въведе групата в хола през въртящата се врата. Платих друг долар и получих билет от един човек с твърд, недружелюбен поглед, облечен в сако със същия риби символ. Осведоми ме, че ако закупя нещо, стойността на входния билет ще ми бъде приспадната от цената.

– Кон за кокошка – засмях се аз.

Той присви рамене.

– Да знаете само колко безделници идваха тук, преди да започнем

да ги таксуваме, и никои никога не купуваше нищо, бихте се удивили.

Разбрах накъде бие.

Прилепих се овреме към най-изостаналите и влязох в огромно помещение, натъпкано с предмети от глина в най-различни форми, големина, цветове и видове. Всичко беше безвкусно, грозно и претрупано.

Залата бе дълга около петнадесет метра и широка около шест. По двете страни се виждаха ниски дълги полици, натежали от изложените вещи. Момичета в бели палта със символа от риби стояха зад полиците. Наблюдавах нахлуващата тълпа с уморени от скука очи. Представих си как Телма Казънс е стояла сред тези момичета само преди два дни и вероятно по същия начин е наблюдавала човешкия поток. Момичетата бяха около двадесет, еднакви по ръст и облекло и много приличаха една на друга. Всяка от тях бе готова веднага да продаде нещо в момента, когато някой се спре или се покаже достатъчно неблагоприятен да вземе в ръка и да заоглежда някоя грозна вещ.

В другия край на залата имаше портална рамка с виненочервена завеса. Блондинка със строго лице, кръстосала крак върху крак и отпуснала ръце в скута си, седеше до завесата. Личеше, че тази поза беше придобит от дълго време навик.

Вървах в опашката на групата, като се спирах там, където те се заляпваха, и се влачех там, където и те се тътреха. Бях поразен от това колко много купуваха. Цените бяха извънредно високи, а стоката – истински боклук. Не отделях очи от завесата. Бях уверен, че истинската търговия се върши зад нея. Иззад завесата внезапно се появи дебела стара жена с отрупани от диаманти пръсти и малко ръмжащо кученце в ръце. Тя кимна към блондинката за поздрав, а тя и отправи пълен с безразличие поглед. През един от прозорците видях старицата да се насочва към огромен кадилак, където я чакаше шофьорът и.

Улових погледа на едно от момичетата зад лавиците – хубавичко, малко същество с чипо носле и закръглено личице.

– Нямате ли нещо по-добро от този битпазар? – запитах. – Интересувам се от нещо за сватбен подарък.

– Нищо ли тук не би задоволило вкуса ви? – опита се да изглежда изненадана.

– Погледнете сама. Намирате ли нещо, достойно да бъде поднесено като подарък за сватбата ви?

Обиколи с поглед цялата зала и после направи гримаса.

– Възможно е и да сте прав. Бихте ли почакали за миг?

Приблужи се до блондинката със сериозното лице и и каза нещо.

Русата ме изгледа. От погледа и не личеше да съм и направил кой знае какво впечатление. Нямах нито диаманти, нито ръмжащо кученце. За нея бях само един от скромните безделници, тръгнали на почивка.

Момичето се върна при мен.

– Мис Мадъкс ще се погрижи за вас – посочи с глава към блондинката.

Когато отидох при нея, тя се изправи. Фигурата, бюстът и бедрата и бяха от тези, които могат да се видят по рекламите и рядко в реалния живот.

– Какво има? – чух глас, преливащ от скука, а очите и ме обхождаха целия, без да открият нещо да ги задържи.

– Търся приличен сватбен подарък. Не вярвам, че тази бъркотия тук е съкровищница на оригинална скулптура.

– Разполагаме и с други мотиви – изви високо в дъги оскубаните си вежди, – но тяхната стойност, струва ми се, е малко по-висока.

– Така ли? Ех, човек най-сетне се жени обикновено веднъж. Нека ги видим.

Отмести завесата.

– Моля, влезте.

Преминах покрай нея в малко по-малка зала. Тук бяха изложени приблизително шестдесет творби от изкуството на мистър Хаан. Всяка си имаше собствена поставка и бе нагласена така, че да се видят най-добрите и страни. Един бърз поглед ми подсказа, че това трябва да са работите, превъзнасяни от Марго. Между тях и сметта от предишната зала нямаше никаква прилика. Мис Мадъкс насочи дългите си пръсти към експозицията наоколо.

– Може би нещо от тези?

– По-хубави са – отговорих и се огледах. В далечния край на залата имаше друга врата, закрита със завеса, и червенокосо момиче за пазач. – Мога ли да пообиколя?

Мис Мадъкс се отстрани и облегна елегантното си бедро на една лавица. Отегчените и очи ми говореха, че не ще успее да я баламосам нито за миг.

Експонатите в тази зала бяха наистина хубави. Бронзова статуя на голо момиче, покрило гърдите си с ръце, грабна отведнъж вниманието ми. Чувстваше се как от нея струи животът. Никак нямаше да ме изнепада, ако внезапно момичето скочеше от пиедестала и се затичаше навън.

– Това е красиво – обърнах се към русата. – Колко би струвало?

– Две хиляди долара – Гласът и бе монотонен като на търговец, когато обявява стойността на ролс-ройс.

– Толкова много? Идва малко височко за мен.

Тя се отдалечи още някоя и друга стъпка от мен, а на лицето и се появи за миг и изчезна усмивка, наподобяваща злобно озъбване на куче.

Завесата, под която бях влязъл, се отмести настрана и зад нея се появи човек с бледо лице, облечен в бели спортни панталони и блуза. В ръката му димеше огромна пура.

Веднага го познах.

Беше човекът, когото Кордец нарече Донаг, човекът, платил предишната вечер хиляда долара за два сгъваеми кибрита.

ГЛАВА ДЕСЕТА

I

Прекосих помещението и спрях пред модел на матадор с рапира в ръка. Започнах да го обикалям бавно, като с крайчеца на окото си наблюдавах Донаг. Спря се внезапно, щом ме видя. Беше разтревожен като пиле, загубило майка си. Направи две бързи стъпки назад към завесата, после промени намерението си, като почти се затича напред, спря отново с прикован върху мен поглед и накрая направи три стъпки встрани. Виждах как се колебае да побегне ли, или да остане.

– Може би този екземпляр не е толкова скъп? – обърнах се към мис Мадъкс.

– Струва три хиляди и петстотин долара – не си направи труд даже да ме погледне.

Донаг пресече стаята и тръгна към червенокосата. Тя го наблюдаваше съвсем безразлично.

Придвижих се към скулптурна група деца, по-майсторски изпипана дори от матадора.

Донаг спря до пазачката, бръкна в джоба си, извади нещо и и го показа. То беше малко и червено. Не беше необходимо да съм детектив, за да се досетя, че това е кибритът от „Мъскитиър Клъб“. Червенокосата дръпна завесата и Донаг изчезна зад нея. Зърнах нещо като коридор, преди тежкият плюш да се върне на мястото си.

Започнах да обикалям, търсейки нещо малко и скромно, но, уви – нямаше. Усещах как и русата, и червенокосата ме дебнат. Накрая спрях пред модел на пудел, изработен със същото умение, както и всичко останало. Това ме постави съвсем близо до входа, пазен от червенокосата. Забавих се доста с огледа си.

– Това струва хиляда и седемстотин долара – достигна до мен гласът на русата и в него започна да се чувства зле прикривано раздражение.

– Толкова евтино? – усмихнах и се. – Та то е почти като живо, нали? Трябва да си помисля малко. Хиляда и седемстотин долара? Просто го хвърляте безплатно, а?

Присви устни, а очите и издаваха вече неприкрита враждебност.

Внезапно завесата се отмести и Донаг се появи отново. В погледа

му беше изписан безмълвен страх, а очите му едва не изскочиха от орбитите си. Достигна почти тичешком другата завеса и изчезна зад нея.

Реших, че не може да вися тук повече като месо на ченгел. Поуместно бе да проверя какво ще ми донесе кибритът от чантата на Марго. Надявах се да не са ядове. Погледнах червенокосата. Тя се бе втренчила в мен. Отправих и усмивка, разкрила всичките ми зъби, и се насочих към нея. Наблюдаваше ме с дебнещ поглед. Мушнах ръка в джоба на панталона си и и показах кибрита. Когато се наклони да дръпне завесата, очите и, отправени към мис Мадъкс, имаше израз на принудена примиреност.

– Благодаря – кимнах и. – Исках само да се убедя че никоой не ме наблюдава.

Безмълвният и замръзнал поглед ми каза, че съм изрекъл погрешни слова, но тъй като тя все още държеше завесата, не си направих труд да сторя нещата по-добри или по-лоши, а преминах отатък. Озовах се в дълъг коридор, осветен с неонов лампи, боядисан в виненочервено и синьо. Движех се предпазливо. Онова нещичко вътре в мен, което работваше, когато си търсех белята, пусна в ход един алармен звънец в мозъка ми и ме постави нащрек. В момента така ми се искаше да имам оръжие.

В дъното на коридора се виждаше врата, а до нея – малка дървена поставка и звънчев бутон. Върху поставката стоеше една от по-незначителните творби на Маркъс Хаан – голям глинен съд в розово и зелено. На вратата бе изрязан прозорец, който беше затворен. Надникнах в гърнето. На дъното му имаше дванадесет кибритени клечки с поредица от цифри, а главичките им бяха изгорени – били са запалени и веднага угасени. По всяка вероятност това беше важно откритие, стига да знаех какво означава. Хвърлих поглед през рамото си назад. В другия край на коридора завесата си висеше спокойно и нито червенокосата, нито мис Мадъкс ме следяха. Бях на мнение тъкмо сега да не насилвам повече късмета си. Изгарях от любопитство да натисна бутона и да видя какво ще се случи, но тъй като не бях екипиран за среща с голямо премеждие, реших да се противопоставя на изкушението. Бях открил наличието на определена връзка между „Мъскитиър Клъб“ и така нареченото съкровище на Маркъс Хаан. Това не беше малко. Хора плащаха на Кордец голяма пара за нищо и никакво кибритче, а после идваха тук и се разделяха с клечките – за какво?

Обърнах се и закричах по коридора. Достигнах завесата, дръпнах я и стъпих отатък, като се стараех да изглеждам объркан и виновен,

каквото бе и поведението на Донаг. Червенокосата бе заета с ноктите си – не ме погледна дори. Влязох в голямата зала. Туристите бяха приключили пиленето на пари и се изтегляха към изхода, стиснали здраво пакетите си. Прилепих се отново към тях, а вън се качих бързо в колата си и офейках.

Насочих се към „Франклин Армз“. Пристигнах, взех чантата на Марго, поставих кибрита вътре и влязох в хола на блока. Помолих дежурния да съобщи на Марго, че я чакам. След миг предаде отговора и – до пет минути да се намерим в бара. Човекът ме насочи към него, влязох и заех ъглова маса.

Марго се появи едва след десет минути. Часът беше 12,15. Барът бе почти пълен, но близо до моята маса нямаше никой. Отпрати се към мен. Облеклото и се състоеше от бански костюм, къса плажна дреха върху него и сандали. Косата си бе привързала на тила с червена панделка, а на ръката и висеше голяма плажна чанта. Мъжете извиха глави и зяпнаха в нея – аз също. Станах и и поднесох стол.

– Не мога да остана повече от десет минути, Лю – усмихна се тя. – Поканена съм за обяд чак на другия край на града.

Попитах я какво ще пие. Пожела джин. Поръчах и за себе си.

– Очарователна си – казах, щом келнерът се отдалечи. – Сигурно ти е омръзнало да слушаш подобни слова.

– Зависи кой ги казва – засмя се тя. – Донесе ли чантата ми?

Бях я скрил на стола до себе си и я измъкнах.

– Ще потърся възнаграждението си за нея по-късно.

Очите и светнаха.

– Ще го заплащам с най-голямо удоволствие. Благодаря ти, Лю. Ужасно съм небрежна към вещите си – и като я взе, започна да я напъхва в плажната си чанта.

– Почакай малко. По-добре провери дали не липсва нещо.

– Какво би могло да липсва? – погледна ме учудено.

В тъмновиолетовите и очи имаше израз на неподправена искреност и това ме зарадва.

– Марго, в чантата ти има един кибрит, който ме интересува живо.

– Наистина ли? – изглеждаше изненадана. – Кибрит? Защо ще те интересува? – и извади кибрита. – Този ли?

– Да. Откъде си го взела?

– Нямам никаква представа. Не знаех дори, че го имам. Защо, Лю? Защо проявяваш такъв голям интерес към него?

– Имам доказателства, че именно този кибрит беше в багажа на

Шепа. По-късно някой обърна стаята ми наопаки, намери го и постави друг на негово място. Сега изведнъж той се оказва в твоята чанта.

– Съвсем ли си сигурен, че е същият кибрит? В клуба съм виждала стотици като него.

– Погледни. На гърба на клечките са отпечатани числа, същите, каквито бяха по клечките от кибрита на Шепа.

Отвори кибрита, погледна клечките и се намръщи

– Странно, нали? Може би всички кибрити там имат такива числа?

– Не, останалите нямат. Проверих. Откъде е попаднал този кибрит у теб?

– Трябва да съм го прибрала снощи от клуба. Вечерях там – и челото и се намръщи в усилие да си спомни. – Да, така беше. Бях забравила запалката си. Никога не ползвам кибрит, освен ако ми няма запалката. Вероятно съм го взела от някоя табличка, например тази до гардеробиера.

Поклатих глава категорично.

– Не си го взела оттам. Кибритът е специален, Марго. Извършено е убийство заради него. Не е възможно такъв кибрит да се търкала в някаква табличка.

Беше започнала да се безпокои.

– Не зная тогава. Може да съм помолила някого за огън и той да ми го е дал?

– Не мога да допусна това. С кого вечеря?

– Бяхме компания – аз и още петима. Бриджит и Трисби, човек на име Донаг, Хари Лукас, с когото понякога играя тенис, и Дорис Литъл, моя приятелка.

– Всеки един от тях може съвсем несъзнателно да е оставил кибрита на масата и ти да си го прибрала, как мислиш?

– Сигурно си прав, но не мога да си спомня как съм го направила. Разбира се, човек може да извърши такова нещо, без да участва съзнанието му.

– И тази хипотеза ми се струва малко вероятна. Този кибрит струва много пари. Не мога да допусна някой току-тъй да го остави на масата и ти да го вземеш.

– Който го е оставил, може да е мислил, че е обикновен кибрит. Келнерите оставят такива по няколко на маса.

– Възможно е. Така да е, но кибритът ми трябва, Марго. Искам да го покажа на лейтенант Ренкин.

Очите и се разшириха.

– О, Лю, ако сториш това, ще намесиш и мен в тази каша. Не бива да ме забъркваш с полицията, скъпи. Татко би посинял.

– Но все пак трябва да съобщи на Ренкин. Ще се интересува откъде съм го взел. Не бива да се тревожиш. Той се страхува толкова от баща ти, че в никакъв случай не би те намесил.

– Но представи си, мили, че го направи! Не бива да му казваш, не разбираш ли? Ще иска да разбере защо си бъркал в моята чанта. Не вярвам да седнеш да му разправяш какво се случи миналата нощ между двама ни, за Бога!

Замислих се за момент.

– Окей, ще се оправям сам. Преди да се срещна с Ренкин, ще се помъча да поговоря с Трисби. Може би ще успея да измъкна нещо от него.

Тя ми подаде кибрита.

– Моля те, Лю, не ме забърквай. Само да допуснат вестниците, че съм замесена?

Потупах нежно ръката и.

– Успокой се. Ще те държа настрана от тази бъркотия. Моля те само до следващата ни среща да помислиш по-съсредоточено как е попаднал кибритът у теб. Ако се досетиш, би ли ми се обадила веднага? За мене е важно!

– Разбира се! – и погледна часовника си. – Трябва да тръгна. Закъсняла съм вече – и се изправи. Имаш намерение да говориш още сега с Трисби, нали?

– Предполагам, че е удобно да го потърся сега.

– Знаеш ли как ще стигнеш до дома му? Върви до края на булевард „Франклин“, после завий надясно по пътя, който води към планината. След около пет мили ще видиш знак: Крест – и ми отпрати загадъчната си усмивка. – Надявам се да те видя скоро, Лю.

– Обзалагаш ли се, че исках?

Наблюдавах я как бърза между масите и не само моите очи бяха насочени в нея. Дългите и, обгорели от слънцето крака бяха притегателен фокус за всички погледи.

Повиках келнера и след неизбежното чакане получих сметката. Платих, взех рестото и излязох навън, където ме чакаше колата ми.

Потеглих по булевард „Франклин“, без да бързам, наслаждавайки се на слънцето. Преобърщах в главата си отделните фрагменти информация, до които бях успял да се добера. Всичко беше още разбъркано. Приличаше на мозайка, чиито части все още не можеха да дойдат по местата си, за да образуват цялото. Разполагах с доста късчета и усещах,

че много скоро ще успее да сглобя от тях пълна картина.

На края на булеварда завих надясно и се намерих върху много стръмен планински път. След около една меля достигнах пътен знак, показващ окуражително: „Към Крест“. Някъде около средата спрях на банката да огледам панорамата. Далеч под себе си виждах Сан Рафаел. Вдясно от мен бяха голямото казино, километрите блестящ пясък, палми, луксозни хотели и рояци хора, натъпкани по плажа. Виждаше се и имението на Крийди с петната от червени, жълти и бели лехи, а по частния му път голям ролс-ройс се движеше към бариерата, край която стояха две подобни на мравки фигури.

Очите ми се преместиха върху криволичещото зад мен шосе. Бе съвсем безлюдно под палещите лъчи на обедното слънце. Освен мене нямаше никой. Изпитах чувство на изолация, застанал на тази височина, насочил поглед към този богат, управляван от гангстери град.

Попревих рамене, запалих мотора отново и поех нагоре по шеметните завои.

II

„Белият замък“ се намираше в дъното на страничен път отделящ се остро от планинския, като завършваше с малък паркинг, широк колкото да се обърне една кола на него. Асфалтираната ивица бе дълга около триста метра и в началото и бе означено, че пътят е частен и паркирането тук е забранено. На паркинга стоеше открит кадилак – изискана вещ в бледосиньо с тъмносиня тапицерия и блестящи хромирани части. Паркирах буика до него и огледах къщата. Беше потънала в цъфтящи храсти и палми. Виждаха се само зелените керемиди на покрива и нищо друго.

Приближих дървената врата с името на къщата, поставено върху малка табелка. Влязох и тръгнах по пътека, оградена от двете страни с наскоро подрязан жив плет. Изведнъж се оказах пред малка поляна с вилата.

Беше кокетна дървена постройка, швейцарски тип, със зелени сенници върху прозорците, бели стени, голяма веранда, дървени сандъчета с бегонии под всеки прозорец и цял облак от някакво пълзящо растение, закрило напълно фасадата с червени и бели цветове, подобни на камбанки, каквито досега не бях виждал.

Френската врата към верандата беше отворена. Сиамска котка се припичаше на слънцето. Тя повдигна глава и насочи без всякакъв

интерес сините си очи към мен, след което отново се отпусна върху горещия камък и потъна в котешката Валхала⁶ на сънищата си.

Прекосих полянката и достигнах верандата. Входната врата бе от лявата ми страна – хубава изработка от дърво с хромиран метал и висяща върху верига дръжка за звънеца. Тъкмо посягах към нея, когато откъм френската врата долетя мъжки глас:

– Е, ако ти не искаш, на мен пък ми се пие.

Заковах се на мястото си.

– За Бога, Жак, не започвай да пиеш сега – прозвуча женски глас. – Искам да ти говоря.

– Точно това е причината, мила, да се нуждая от пиене. Как можеш да си представиш да седя тук да те слушам, без да си пийвам. Имай малко разум, моля те.

– Ти си свиня, Жак!

Беше грозно да се слуша тонът и. Пристъпих тихо по горещата веранда и спрях точно до френската врата.

– Допускам, че мога да бъда наричан така, мое малко животно, но това не бива да те безпокои – прозвуча леко мъжкият глас. – Все пак засега трябва да се съгласиш, че си ползувана от свиня, сигурна работа, а?

Свистенето на сифон ми подсказа, че той си приготвя напитката. Придвижих се още няколко сантиметра и така получих възможност да огледам стаята. Оттук изглеждаше доста голяма. Подът бе покрит със светлосин килим, а мебелите бяха от светъл дъб. Бе осеяна с кресла и две огромни канапета. В едно от креслата седеше жена на около тридесет и шест-седем години. Косата и бе боядисана в кайсиен цвят и бе красива в смисъла на кинозвездите – без каквато и да е одухотвореност в чертите. Облеклото и се състоеше от бикини и по този начин устройваше експозиция на огромна част от слънчево обгорена плът, започнала някак да омеква и да губи приятната си еластичност от времето на младостта. Беше добре сложена, но това тяло не би ме накарало да погледна повторно към него – преди десетина години може би, но не и сега. На краката си имаше отворени сандали, откриващи нокти, боядисани в сребристо. На ушите и висяха бели коралови обици, а също такъв гердан красеше обгорялата и шия. Не трябваше да напругам много мозъка си, за да се досетя коя е. Веднага я разпознах. Можеше да бъде само Бриджит Крийди, бившата киноактриса и настояща съпруга на Лий

---

6. Залата на безсмъртието, където бог Один е приемал душите на посечените в битките герои (мит.).

Крийди.

Жак Трисби също се придвижи в полезрението ми. Представляваше тъкмо това, което очаквах да бъде. Едър, омайващ жените бик, обгорял плътно от слънцето, с тъмна къдрава коса, светли очи, тънки мустачки и красиво лице. Облеклото му се състоеше от бяла фланелка, тъмночервени гащета и сандали. В дясната си ръка държеше висока чаша за уиски, между пълните му чувствени устни гореше цигара.

– Къде беше миналата нощ, Жак? – отправи тя въпроса с изпънати черти на лицето, което изразяваше грозна враждебност.

– Мило мое животно, колко пъти още да ти повтарям? Казах ти вече. Бях си тук и гледах бокс по телевизията.

– Чаках те в клуба два часа.

– Зная. Каза ми го най-малко пет пъти. Заявих ти, че много съжالياвам. Искаш да посипя главата си с пепел ли? Не можахме да се уточним и просто забравих.

– Бяхме се уточнили, Жак. Телефонирах ти и ми каза, че ще бъдеш там.

Той отпи от чашата си и я остави на масичката.

– Да, права си. Телефонира ми и все пак забравих. Още съжالياвам за това – и се прозина с ръка върху устата. – Необходимо ли е отново и отново да повтаряме едни и същи приказки.

– Не си гледал бокс, Жак. Обаждах се повторно по телефона, но никой не отговори.

– Не винаги отговарям на телефонните позвънявания, Бриджит, скъпа. Толкова е лесно за всеки досаден човек да ме ме закачи на телефона. Чух позвъняване, но не се обадох.

Ноздрите и се разшириха яростно.

– Така значи, аз съм досаден човек?

– Е, не е нужно да правиш веднага такъв извод – усмихна се той. – Знаеш талкова добре, колкото и аз, че който и да е досадник може да те накара да висиш с часове на телефона.

– Това все още не е отговор на въпроса ми.

Той я изучаваше, като върху лицето му бе фиксирана нещо неозначаваща усмивка.

– Ставаш досадна, скъпа. Казах ти какво се случи миналата нощ. Бях тук и гледах бокса. Чух телефона да звъни, но не му обърнах внимание. Когато предаването завърши, си легнах. Просто съм забравил нашата уговорка, за което толкова много, много, много съжالياвам.

Както се бе полуизлегнала, тя изведнъж се изправи в креслото.

Очите и тъмнееха.

– Лъжеш! Не беше вкъщи. Дойдох тук и намерих всичко потънало в мрак, а колата ти я нямаше в гаража. Как смееш да ме лъжеш?! Какво си правил снощи?

Заучената усмивка внезапно изчезна и лицето му стана мрачно. Не беше повече красив женкар. Светското му лустро изведнъж се смъкна и разкри прикривания безскрупулен мръсен тип.

– Така, идвала си тук значи. В какво жалко същество се превръщаш, мое животинче! Най-напред нае частен детектив да ме следи, а после, когато той бе убит, ти самата започна да ме шпионираш. Дойде ми вече до гуша! Стига толкова! Повръща ми се от всичко това, не разбира ли?

Тя постави сребристо боядисаните нокти на пръстите си върху голото коляно и натисна. Тънките дълги пръсти сега приличаха на нокти на граблива птица.

– Коя беше жената?

Той довърши уискито и смачка цигарата в пепелника.

– Това е всичко за днес, предполагам? Аз имам работа и не ме интересува, че ти нямаш какво да правиш. Нека спрем, а?

– Марго ли беше? – Омразата в гласа и бе страшна. – Започна ли пак с нея?

– Марго е по-хубава от теб и поне десет години по-млада, но от това не следва, че тя значи нещо за мен. Между нас казано, сега вече намирам жените Крийди за евтина пазарска стока. – Презрителната му усмивка се разшири. – Ако трябва да се каже истината, и двете сте свръхсексуални, лесни за обладаване и пълни досадници. Сега, ако нямаш нещо против, можеш ли да се разкараш оттук, животно? Имам уговорен обяд.

– Марго беше, нали? Все още е влюбена в теб, нали? Решила е да те отнеме от мен? – Гласът на Бриджит трепереше.

– Слушай, стига сцени! – и той се изгуби от погледа ми. Чух да отваря тапата на бутилка и гласа му: – Хайде, моля те, върви си сега, Бриджит, а?

– Няма да си отида, докато не разбере коя е жената, с която си бил снощи!

– Добре. Ако е необходимо да знаеш, беше малка блондинка, много мила и млада, и свежа. Намерих я на стъргалото и се случи да е самотна. Би трябвало да знаеш отсега нататък, Бриджит, че самотните жени винаги са ме привличали непреодолимо. – Той се появи отново пред погледа

ми с пълна чаша в ръка, като лустрото пак бе заело мястото си върху лицето му. – И така, трябваше да я утешавам с топлотата на цялото си сърце и бях приятно изненадан от нейния ентузиазиран отговор.

– Ти, мръсна свиня! – Гласът на Бриджит хриптеше. Лицето и мигновено се покри с петна, сякаш бе щипана, и святкащите и очи потънаха в орбитите си. – Лъжеш! Марго е била!

– Е, ако ти не искаш да си отиваш, аз трябва да тръгвам – усмихваше се той. – Никой не бива да ме вини, че изхвърлям бившите метреси от къщата си, животинче. Чувствай се като у дома си. Само да не изпиеш всичкото ми уиски. Надявам се, че когато се върна, теб вече няма да те има.

– Значи се разделяме завинаги, така ли?

– Скъпа моя, ти наистина си голям ум. Та нали точно това набивам не-прекъснато в главата ти през последните десет минути и ти едва сега го схвана. Да, Бриджит, разделяме се завинаги. Преживяхме заедно достатъчно удоволствия, а сега е време всеки да тръгне по свой път.

Тя се отпусна назад в креслото. Видът и съвсем не бе приятен. През последните няколко минути, изглежда, беше много остаряла. Нейната почти пълна голота сега никак не бе на място и я състаряваше още повече.

– Добре, шом като ще се разделяме, Жак, редно би било да уредиш дълговете си. – Гласът и беше студен и равен. – Не си забравил, че ми дължиш пари, нали? Тринадесет хиляди долара, ако искаш да бъдем точни.

Усмивката му се разшири.

– Толкова много? – и той вдигна чашата, загледа се в нея с въпросително извити вежди и отпи малко уиски. – Предполагам, че си записвала всички сметки в подвързана с кожена обвивка счетоводна книга?

– Държала съм сметка и искам парите си.

– Вярвам, че си го правила. Старият ти съпруг не е свръхвеликодущен, нали? Боя се, че ще трябва да почакаш за парите си. Нямам тридесет хиляди, дори нищо подобно на тях. Я гледай ти, та то струвало доста да те развежда човек нагоре-надолу и да плаща удоволствията ти! Ще ти ги върна, когато мога, но трябва да вбиеш в главата си нерадостната истина, че това ще бъде дълго, много дълго чакане.

– Искам ги сега! – настоя почти беззвучно тя.

– Толкова съжалявам! Е, трябва да вървя. Да те изпратя ли до колата?

– Казах, че искам парите си сега! – повиши тя тон.

– Е, разбира се, ако настояваш, ще трябва да ме съдиш – усмивката му се разширяваше все повече. – Съвсем съм сигурен, че съпругът ти ще се посъветва как най-добре да уредиш това. Естествено, ще те напусне, когато разбере колко много пари си ми дала. В края на краищата той е достатъчно интелигентен, за да схване, че човек като мен не би получил пари, ако не е дал нещо в замяна. Но не се тревожи, мое хубаво животноче. Възможно е той да ти е омръзнал толкова, колкото ти на мен.

Изучаваше го втренчено в един много дълъг миг. По лицето и бе изписан израз, който започна да ме тревожи, но, изглежда, Трисби не го забелязваше.

– Струва ми се, че не си достоен да живееш – изрече накрая тя. – Трябва да съм била умопобъркана, за да имам нещо общо с теб.

– Аз не бих употребил такива тежки думи. Ти беше неудовлетворена жена и аз задоволих твоите нужди. То е нещо, за което е трябвало да знаеш, че ще плащаш. Изживяхме заедно доста радости и сега е време да се разделяме. Бъди коректна, Бриджит, и не прави раздялата ни неприятна. Има още толкова момчета, дори по-хубави от мен, все така едри и силни. Никак няма да ти е трудно да намериш някого да ме замести. Представи си колко радости би изживяла чрез едно ново влюбване. Не успях никога да те задоволя така, както ти го разбираше, нали? Но хич да не те е еня, ще забравиш всичко, свързано с мен.

През цялото време го гледаше вцепенена, после посегна и взе голямата си плажна чанта, подобна на тази на Марго. Отвори я и започна да рови из нея по начин, напомнящ ровенето на Марго.

Трисби я наблюдаваше с високо вдигнати вежди и с дежурната си усмивка, разлята по цялото му лице.

Тя вдигна глава с ръка все още в чантата.

– Наистина ли мислиш всичко, което каза, Жак? Наистина ли всичко между нас е свършено?

Той прекара пръсти през косата си с изражение на човек, загубил търпение.

– Да. – Гласът му внезапно бе станал груб. – Колко пъти искаш да ти го повтарям?

– Дори никога няма да се срещнем? – все още го наблюдаваше със святкащи очи тя.

– Добре, ако го искаш по този начин, слушай! – и той са наклони към нея с гневен поглед. – Обирай си крушите оттук, по дяволите! До смърт ми омръзна дори да те гледам! Измитай се веднага или ще те изхвърля!

Усмивката и представляваше само диво блестящи зъби – смразяваща кръвта гримаса.

– Ще те убия, Жак – изсъска тихо тя. – Ако аз не мога да те имам, и никоя друга няма да те има!

И като измъкна от чантата си 38-калибров пистолет, насочи го в него.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

I

Изведнъж на верандата стана много тихо и слънцето ми се стори безмилостно изгарящо. Някъде отдалеч чувах шума на вълните, плискащи се в брега – ромон, който звучеше като бучене наоколо ми.

В просторния хол настъпи същата тягостна тишина. Съзрях Трисби застанал неподвижно, с изпъкнали от ужас очи, приковани в револвера. Усмивката бледнееше по лицето му.

Бриджит се изправи бавно. Изглеждаше твърде нелепо с оръжие в ръка и в нищожните части от бикините, едва прикриващи голотата и. Лицето и бе придобило цвета на мрамор, а кожата и бе станала петниста. Пръстът и се присвиваше върху спусъка.

– Да, Жак – произнесе тя меко. – Ще те убия. Достатъчно страдах от теб. Сега е твой ред да споделиш част от ада, в който ме беше напъхал.

– Не бъди луда, глупачке! – Трисби изговаряше всяка дума бавно и задъхано. – Махни тази играчка! Няма да стигнеш далеч. Ще те арестувам. Кой не знае, че съм твой любовник? Първият човек, появил се в съзнанието им, ще бъдеш ти.

– Допускаш ли, че давам пет пари за това? Мислиш ли, че ще искам да живея, след като те убия, Жак? О, не! След като застрелям теб, ще пусна един куршум и на себе си. Ето как разбирам нещата аз. Не се страхувам да умира, а ти трепериш.

Той прекара език през устните си.

– Махни този пистолет, Бриджит, и да поговорим. Може би реагираш прекалено шумно и неразумно. Все ще съберем двата края. Шегувах се само, когато казах?

– Ти, мизерен, разкапан подлец – каза с презрение тя. – Допусках да заговориш точно така, когато те притисна в ъгъла. Вече е късно. Остана ми е толкова милост към теб, колкото ти имаше за мен.

Той започна да отстъпва съвсем бавно. Очите му щяха да изскочат от орбитите, лицето му започна да се облива в пот. Тя го следваше също така бавно, дебнейки го из големия хол.

Съвсем тихо прекрачих през френската врата. Трисби ме видя веднага! тъй като с лице към мен. Вдигна ръце и се полуобърна. Тя беше с

гръб към мен. Успях да забележа, че е ужасен да не я изплаша и да стреля. Скочих напред, като нанесох с длан удар върху китката и. Така насочих револвера ниско надолу.

Револверът изтрещя така, че разтресе прозорците, а куршумът направи хубава дупка м килима. Извих китката и, като я завъртях в кръг, и измъкнах оръжието от ръката и. Зелените и очи бяха широко отворени. В един безкраен миг тя се втренчи в мен с източено, ужасено лице. След това отстъпи встрани, грабна чантата си и изтича на верандата.

Трисби се отпусна като покосен на канапето, прихлупил с ръце лицето си.

Поставих револвера на една от масичките, извадих носна кърпа и изтрих лицето и ръцете си.

Трясъкът от мотора на потегляща кола изобоботи като гръм в тишината на хола.

Дълго време не продумах нищо. Стоях и наблюдавах жалката картина, която представляваше Трисби.

– Съмнявам се дали изобщо искаше да ви убие – казах меко накрая. – Вероятно искаше да продупчи крака ви.

Направи върховно усилие да дойде на себе си и внезапно се изправи. Устните му трепереха, очите му бяха все още замъглени от страх.

– Тая проклета неврастеничка! Как, по дяволите, успя да измъкне това желязо?

– Твърде често този начин е единственият за жената да уреди сметките си – обясних му. – Всеки ден по белия свят мъже биват застрелвани от жени, които не могат да се примирят с дадена ситуация. Трябваше да помислите за това, преди да решите да я изритате.

Той се изблеци насреща ми.

– Кой сте вие и откъде изникнахте? – постави настойчиво въпроса си.

Измъкнах една от картичките си и му я подадох. Заби поглед в нея, но не я пое. Бях убеден, че не искаше да забележа колко силно трепери ръката му.

– О, проклетие! – извика, след като прочете картичката. – Агенция „Стар“? та това е агенцията, от която човекът? – и спря внезапно, като се отдръпна от мен с ужасено и объркано изражение.

– Точно така, Шепи беше мой партньор.

– И вас ли е наела да ме следите? – запита, без да ме погледне.

– Не. Случайно се оказах тук. Исках само да поговоря с вас.

Извади носна кърпа и попи потта по лицето си, а после отиде с

чашата си до бара.

– Ще пийнете ли?

– Благодаря, мисля, че да.

Изгълта остатъка от чашата си, наля прилична доза в две чаши, донесе ги до масичката и се отпусна в креслото. Взе цигара от една абаносова кутия, запали я и пое дълбоко в гърдите си дим.

– За момент ме накара да се разтреперя. Видяхте ли изражението в очите и? Наистина имаше намерение да ме убие – и той отпи голяма глътка уиски. – Ако вие не бяхте влезли ? – и не довърши мисълта си, а направи гримаса.

– О, не зная. Сигурно е искала само да ви изплаши – въпреки че за мен бе явно намерението и да го убие. – Изглежда, водите живот, пълен с преживявания?

Усмихна се интимно.

– Това ми е за урок. Никакви неврастенички на средна възраст! Ще търся само млади оттук нататък. Те не приемат нещата толкова навътре – и се наведе втренчено над револвера върху масичката. – Как мислите? По какъв начин в ръцете и се оказа тази играчка?

– Днес всеки може да се сдобие с оръжие. – Взех пистолета и го мушнах в задния си джоб. – Наистина ли е наела Шепи, за да ви следи?

Внезапно лицето му се вкамени като маска.

– Не бих могъл да зная. Не би ми се сторило невероятно, ако наеме цяла банда детективи да ме следят. Считаше ме за свое специално притежание.

– Доста скъпо притежание, ако наистина и дължите тринадесет хиляди долара.

Присви пренебрежително широките си рамене.

– Тя е луда. Не съм взимал пари на заем от нея. Трябва обаче да призная, че през последните шест месеца, докато бяхме заедно, това все и струва нещичко, но ги харчех заради нея. Което съвсем не означава, че съм и длъжник, нали?

– Обвинихте я, че е наела частен детектив да ви следи. Беше Шепи, нали?

– Така ли съм казал? Заявявам ви, че не зная кой е бил.

– Ако се тревожите, че ще ви забъркам с полицията, можете да бъдете спокоен. Провеждам свое собствено разследване. Кажете ми само каквото ме интересува и ще го запазя далеч от полицията.

Замисли се продължително.

– Какво искате да знаете? – завърши мисленето си с въпрос.

– Беше ли нает Шепи от мисис Крийди, за да ви следи?

Поколеба се известно време.

– Нали това няма да ме хвърли в лапите на ченгетата?

– Не.

– Е, добре. Така е. Тя го знае.

– Защо?

– Защото си въобразяваше, че имам нещо с нейната заварена дъщеря.

– А имате ли?

– Господи, не! Имах достатъчно преди един месец.

Отпих от чашата си и запалих цигара.

– Тогава, кое е момичето, с което сте се заловили сега? – впих поглед в лицето му.

Ухили се глупашки. Бе надживял вече нервния си шок, а и уискито казваше думата си и го замайваше.

– Може да се каже, ей така, просто едно момиче.

– Шепи узна ли за това?

Трисби кимна утвърдително.

– Да. Съобщи на Бриджит и тя се опита да всели страх божи в нея.

– И успя ли?

– Може и да е успяла. Не видях момичето повече.

– Какво се случи после?

– Допуснах отново Бриджит да сложи халка на носа ми и да ме развежда наоколо. Преди две нощи обаче реших, че ми е дошло до гуша от нея, а останалото знаете.

Имах чувството, че излага само половината от истината – в никакъв случай цялата.

– Това е много важно, Трисби. Момичето, следено от Шепи, Телма Казънс ли беше?

Видях как очите му трепнаха. Изненадата от думите ми сякаш го прободеше.

– Слушай, брат. Не ми се ще да вия в полицията. Казах ти, просто едно момиче.

– Трябва да постъпвате по-разумно. Казахте вече твърде много. Телма Казънс ли беше?

– Добре, добре, тя беше – изрече припряно той. – Сега щастлив ли си?

Изгледах го от упор, чувствах се леко възбуден. Най-сетне наистина достигнах донякъде.

– Според това, което ми е известно, тя никога не е ходила с мъже.

Отново се ухили просташки.

– Такива са най-лесни. Когато падат, падат здраво. Само за два дни я дресирах да се храни от ръката ми. Бях подготвил всичко за голямото приключение, когато твоят приятел Шепи се намеси.

– Как се запозна с нея?

– В грънчарския магазин. Бриджит ме заведе там и веднага мярнах това сладко парче. Изведнъж разбрах, че си падна по мен, чувствам се задължен към нея.

Беше започнал да ми дотяга и се въздържах с усилие да не му го покажа.

– Как разбра, че Шепи ви следи?

– Телма ми каза. Съобщи ми по телефона, че ходил при нея и я предупредил да ме разкара. Допуснах, че е нещо от номерата на Бриджит, и и казах да отложим засега всичко. Знаех, че ако не зарежа момичето, ще бера ядове с Бриджит.

– Струва ми се, ти спомена, че Бриджит е ходила да я види и да говори с нея?

Той запали цигара.

– Тя ходи да я види, след като Шепи е говорил с нея. Поне така твърди тя.

Всичко това отчасти ми допадеше, но изведнъж започна да не ми се нрави. Прозирах нещо криво в тази история. Чувствах, че нещо ми се изплъзва, че се спестява самата истина.

– Кой ги уби, Трисби? – не снемах поглед от него.

– Не бих могъл да зная – и очите му срещнаха моите. – Не можех да се начудя защо е отишла с Шепи в плажната кабина. Вероятно се е заловила с него, след като аз я оставих.

Това беше възможно, мислех си. Джек си имаше свои методи с жените. Ако това момиче е преживяло първото си любовно приключение с Трисби, а след това е било захвърлено, то много лесно би могло да се окаже в ръцете на Шепи.

– Нямах ли някаква идея кой може да е убиецът?

Поколеба се за миг, преди да ми отговори.

– Ами мислил съм и по този въпрос. Възможно е убиецът да не е целил Шепи, а нея. Сигурно Шепи се е опитал да я защити и е бил убит вместо нея. Това обяснява защо дрехите и са останали там. Спасявала е живота си с бягство.

– Защо тогава не съобщава в полицията?

– Ами попитай себе си. Била е религиозен тип, така твърдят поне вестниците. Как би могла да обяснява какво е правила в кабината за семейни с чужд мъж? Най-вероятно се е скрила някъде из пясъчните дюни. Убиецът е заловил по-късно и нея, убил я и е отнесъл трупа в кабината. Така мисля, но може и да не съм прав.

– И мислиш, че Бриджит е убила и Шепи, и момичето?

Стресна се и се начумери.

– Не съм казал подобно нещо. Не мога да си представя Бриджит да забива шиш за лед в Шепи. Ти можеш ли?

Помислих и реших, че и аз не мога.

– Но не е невъзможно да е наела някого за това? Някой от бандата на нейния мъж, например Херц?

– Тоя бандит! – направи гримаса Трисби. – Да. Тя е в състояние да го направи. Не бих се изненадал, ако го насочи и към мен. Вероятно по същия начин ще иска да си разчисти сметките и с мен. – Беше явно разтревожен. – Няма ли да бъде най-разумно да напусна този град? Не е сигурно да оставам повече тук.

В този миг внезапно ме осени идея.

Извадих цигара, поставих я между устните си и измъкнах от джоба си кибрита от „Мъскийтиър Клъб“. Повъртях го из ръцете си така, че да може да го види добре.

– Какво знаеш относно Херц? – запитах, отчупих една клечка и опрях главичката и върху пластинката за драскане. Не снесах очи от него.

Реакцията бе незабавна. Направи движение, сякаш да предотврати драскането, но в последния миг се овладя. Лицето му придоби напрегнат израз, а погледът му остана фиксиран върху кибрита.

Драснах клечката, запалих цигарата си, духнах пламъка и я поставих в пепелника, като внимавах особено да легне с числото нагоре. Очите му се впиха в цифрите и той пое дъх на пресекулки.

– Да не ти е зле? – попитах, като поставих кибрита обратно в джоба си.

Овладя се бързо.

– Не. Аз? не знаех, че си член на „Мъскийтиър Клъб“.

– Не съм. Имаш предвид кибрита? То е нещо, което сам си взех.

– А, виждам – и като извади кърпичка, отри потта си. – Е, трябва да вървя. Имам определена среща за обяд – и стана.

– Не отговори на въпроса ми. Какво знаеш за Херц?

– Само това, че Крийди го използва за мръсна работа. Не зная нищо повече за него. Е, благодаря за навременната ти поява. Нямах нищо

против да не те изпращам, нали? Закъснях доста.

– Не се тревожи – изправих се аз. – В близко време ще те навестя отново.

Кимнах му и излязох на верандата през френската врата. Частите от мозайката една по една започваха да заемат местата си, мислех си, като прекосяхах терасата.

Сиамската котка вдигна глава и ме погледна. Посегнах да я погъделичкам по корема. Лапата и с остри нокти бързо се стрелна към мен, но навреме издърпах ръката си.

– О, полекичка – смърмрих я. – Не е необходимо и ти да ставаш неврастеничка.

Запътих се през поляната с усещането, че Трисби ме следи иззад завесите на прозореца.

II

Спусках се бавно към Сан Рафаел. Мисълта ми работеше трескаво. Беше ми станало ясно, че ми предстоят още две отделни линии за прочуване: убийството на Шепи и мистерията около кибрита. Твърде вероятно беше едното да няма отношение към другото.

Теорията на Трисби за възможността Джек да е бил убит по погрешка ми се виждаше приемлива. След като бях видял върху лицето на Бриджит Крийди неконтролируемия стремеж към убийство, не можех да изключа вероятността, че е наела някого да убие момичето – та нали то измъкваше от ръцете и нейната собственост Трисби. Шепи сигурно се е опитал да я спасява и е бил убит вместо нея.

Реших, че е дошло време за откровен разговор с мадам Крийди, но преди това трябваше да съставя план какво ще търся от нея.

Сега часът беше 13,30 и бях гладен. Спрях пред един малък крайбрежен ресторант и влязох. Позволих си пищен обяд и убих доста време с него. Храната бе изключителна, но сметката ме принуди да я проверявам три пъти, да не би келнерът да е вписал в нея погрешно и датата. Когато напуснах ресторанта, приближаваше 14,30. Подкарах до една аптека, затворих се в телефонната кабина и набра номера на Крийди.

Отговори ми икономът. Сливиците му не бяха ни по-добре, ни по-зле от предния ни разговор. Попитах за мисис Бриджит Крийди.

– Ще ви свържа с нейната секретарка.

След няколко пукания и щракания хладен, делови женски глас каза,

че принадлежи на секретарката.

– Искам да ми определите час за среща с мисис Крийди. Видяхме се с нея преди обед. Нося и нещо, което и принадлежи. Бихте ли я попитали кога може да ме приеме?

– Как се казвате, моля?

– Името няма значение, предайте и само каквото ви казах.

– Ще бъдете ли любезен да почакате малко, моля?

Настъпи доста голяма пауза. Гледах през стъклената врата на кабината. Възхищавах се на русото момиче по бански костюм, което влезе в аптеката, покачи се на един от високите столове и си поръча кренвирши. Бях доволен, че няма да съм аз този, който ще и прави компания тази нощ.

Студеният делови глас прозвуча отново по телефона:

– Мисис Крийди ще ви приеме в 15,00, ако това е удобно.

– Ще дойда – усмихнах се и окачих слушалката.

Напуснах магазинчето и подкарах бавно по претрупаната от блестящи кадилаци и клипъри крайбрежна улица, докато пред очите ми се появи резиденцията на Крийди. Спрях между две паркирани коли, запалих цигара и оставих слънцето да нанесе още един слой върху тена на кожата ми. Пет минути преди уречения час се движех вече по частния път за дома на Крийди.

Двамата пазачи ме доближиха пред барриерата.

– Мисис Крийди? – запитах.

Единият от тях ме огледа. Явно запретнатите ръкави и джинсите породиха недоумение у него, но се въздържа от всякакви забележки. Отиде до барриерата и я вдигна. Нямахше нито проверка на списъци, нито телефонни запитвания. Мисис Крийди не беше така важна, но потърсете мъжа и, и ще видите колко беля ще си отворите.

Подкарах по познатия ми вече път покрай розовите лехи и китайските градинари, току-що завършили трети ред бегонии и седнали загледани с любов в цветята.

Паркирах колата до един голям ролс-ройс, прекосих терасата и се озовах пред входа. Икономът отвори две минути след позвъняването и се втренчи въпросително в мен.

– Мистър Брендън? – запита той, но не така, както стар приятел поздравява друг.

– Да. Имам определен час за мисис Крийди.

Преминахме по коридор, през врата и по няколко стъпала нагоре, след това по друг коридор. Накрая отвори една врата и застава встрани

от нея.

Влязох в стая, пригодена за кабинет, с бюро и шкафове. Зад бюрото стоеше момичето, което видях на предварителното следствие. Носеше същата сива ленена рокля с бели ръкави и якичка и, разбира се, очилата без рамки.

– Мистър Брендън?

– Откъде знаете?

– Познах ви.

– О, да, бяхме заедно на следствието.

Поруменя леко и изглеждаше малко сконфузена, но затова пък похубава.

– Бихте ли седнали? Мисис Крийди няма да ви кара дълго да чакате.

Седнах на един стол, като се мъчех да не изглеждам като турист, на какъвто, знаех много добре, приличах в този момент. Трябваше да отида до бунгалото и да облека най-добрия си костюм. Риза и панталон едва ли бяха подходящо облекло за място като това.

Момичето бе заето с пишещата машина. От време на време поглеждаше над очилата си към мен, сякаш да се убеди, че вижда човек със запретнати ръкави и джинси, а не някакъв продукт на въображението си.

В 15,15 реших, че е време да не допускам повече да бъда баламосван, и станах.

– Е, благодаря ви за стола – усмихнах се широко и дружелюбно. – Беше приятно да дишам един и същ въздух с вас. Също така бе истинско удоволствие да наблюдавам сръчността ви на пишещата машина. Кажете на мисис К., че винаги, когато пожелае да говори с мен, може да ме намери в бунгалото при Ароу Пойнт – и се отправих към вратата. Надвах се по този начин да пробудя известна активност. Така и стана.

– Мистър Брендън?

Спрях, обърнах се и я погледнах, усмихнат въпросително.

– Да?

– Мисля, че мисис Крийди ще ви приеме точно сега. Моля ви, нека я попитам.

Изглеждаше смутена и разтревожена. Въпреки очилата без рамка тя бе хубаво същество и не исках да я виждам нещастна.

– Разбира се, попитайте – и погледнах часовника си. – Излизам отук точно след две минути, затова побързайте.

Момичето напусна бързешком стаята. След двадесет и пет секунди

по моя часовник се появи отново, като задържа вратата отворена пред мен.

– Заповядайте, мисис Крийди ще ви приеме веднага.

Минавайки край нея, намигнах и кратко. Може да е било въображение, но ми се стори, че миглите и трепнаха в отговор.

Бриджит Крийди стоеше до огромен прозорец, обърнат към залива и откриващ поглед към градината с рози. Беше облечена в бледозелена блуза и жълт панталон. Фигурата и бе подходяща за панталони и тя знаеше това.

Обърна се бавно по начин, изучаван в Холивуд, и ми отправи грижливо подбран студен поглед. Това беше кадър 234 от сърцераздирателен филм, режисиран от Сесил Б. Де Мил, гарниран с отрупаната стая, лехите от рози, надничачи през прозореца, и угасваща актриса, печелила в миналото награди „Оскар“ и считаша себе си все още за звезда, но вероятно се мамеше.

– Искали сте да ме видите? – изви вежди тя, без да сменя поглед от запретнатите ми ръкави. – Да нямате някаква грешка?

Пристъпих до едно от креслата и седнах. Неврастеничните жени ми бяха поомръзнали. Имал съм вземане-даване с такива в миналото. Този следобед ми липсваше всякаква симпатия към тях и това се отнасяше най-вече за мисис Крийди.

– Не съм ви поканила да седате – поизпъна се тя и ми отправи стандартен холивудски смразяващ поглед.

– Зная че не сте, но съм изморен. Преживях толкова много вълнения в един ден, а те винаги ме докарват до състояние на умора. Донесох ви револвера – и извадих 38-калибровия колт, сних барабана му, изсипах патроните в шепата си, поставих го обратно на мястото му и и го предложих.

Поколеба се за миг, но го взе.

– Предполагам, че искате пари? – Очите и ме фиксираха презрително.

– Ами струва ми се, че нямате какво друго да ми предложите, нали? – ухилих и се.

Това наистина я вбеси, както и целех. Бях доволен, че изпразних револвера, иначе в същия миг щях вече да бъда труп.

– Как се осмелявате да ми говорите така?! – Слюнки хвърчаха из устата и. – Ако мислите, че можете да ме изнудвате? – Естествено, че мога – прекъснах я. – Престанете да се правите на дете и престанете да се държите, като че ли сте спечелили наградата „Оскар-1984“. Седнете и

ме изслушайте.

Така се бе облещила насреща ми, сякаш не вярваше на ушите си.

– Моят съпруг? – започна тя, но я отрязвах изкъсо с енергично помахане с ръка.

– Не подхвърляйте мъжа си в лицето ми. При все че той е най-главният в този град, едва ли би могъл да предотврати отпечатването на тази мръсна история в „Сан Рафаел Кориир“.

Това я поохлади. Постави револвера на масичката, придвижи се до по-отдалечено кресло и седна.

– Какво по-точно искате да кажете с тази заплаха? – В гласа и звука стоманени нотки.

– Знаете какво. Ако днес не се случи да бъда там, където бях, Трисби сега щеше да е мъртъв или най-малко в болница. Опит за убийство от страна на съпругата на Крийди, щяха да гласят заглавията на всеки вестник в щата.

– Не биха посмели да отпечатат такова нещо! – изсъска тя гневно.

– Не бъдете толкова сигурна.

Успя да превъзмогне гнева си и ме загледа продължително.

– Е, добре, колко искате?

– Аз не съм някой от вашите любовници, мисис Крийди, та да търся пари. Нужни са ми някои сведения.

– Какви сведения? – и очите и се присвиха.

– Разбрах, че сте наели моя партньор да следи Трисби?

Смрази се с извити пръсти и нокти, готови да се забият в коляното и.

– Ако Жак ви е казал това, лъже. Не съм правила нищо подобно.

– Той твърди, че сте.

– Винаги е бил лъжец! – извика разгорещено тя. – Лъжа! Не съм наемала никого да го следи!

– Наемали ли сте Шепи да следи някого?

– Не!

– Знаехте ли, че Трисби се увърта около момиче на име Телма Казънс?

Устата и се присви, а погледът и отскочи встрани.

– Не.

– Потърсихте ли Телма Казънс и предупредихте ли я да се държи настрана от Трисби?

– Не. Никога не съм чувала за тази жена!

– Не можете да ме баламосвате. Вчера бе намерена убита. Новината

беше известена чрез вестниците заедно със снимката и.

– Казвам ви, че нито съм я виждала, нито съм я чувала!

И можех почти да чуя как бие сърцето и, като ми хвърляше унищожителен поглед, пълен с омраза.

Впих очи в нея и тя посрещна погледа ми твърдо. Виждах ясно, че съм изправен пред стена от съпротива, и не можех да я пробия. Притежаваше здрави нерви и сигурно бе съобразила, че нямам други доказателства освен думите на Трисби.

– Вярвам, че нямате нищо против да съобщя казаното ми от Трисби на лейтенант Ренкин? Ако не сте наемали Шепи и не знаете нищо за момичето, няма за какво да се тревожите.

Миглите и трепнаха и за миг допуснах, че е готова да изгуби самообладание, но в следващия момент тя изсъска:

– Можете да му казвате каквото обичате, но ви предупреждавам: ако започнете да ми създавате неприятности, ще ви съдя, докато сте жив, и не си въобразявайте, че не ще успея. Не желая да слушам повече тези глупости, затова, моля ви, въл!

Пуснах в ход последния си коз. Извадих кибрита.

– Тази вещ ваша ли е, мисис Крийди?

Наблюдавах я изкъсо, но не показа никакъв белег на изненада или напрегнатост, както това се бе случило с Трисби.

– Не зная какво значи това.

– Мислех, че ви принадлежи. Искате ли го?

Погледна ме така, сякаш ме смяташе за луд.

– Мисля че е по-добре сега да си вървите.

Изправи се, отиде до кордона на звънеца и го дръпна.

Появи се секретарката. Стъклата на очилата и святкаха, докато държеше отворената врата пред мен.

– Вероятно пак ще се срещнем, мисис Крийди.

Обърна ми гърба си.

Преминах в другата стая. Секретарката, затворила вратата, ме гледаше втрещено.

– Май не успях да взема ума на вашата лейди, как мислите?

Отиде до другата врата и я отвори.

– Ако обичате, все по коридора, моля. Хилтън ще ви покаже пътя навън.

– Благодаря ви – после спрях, загледан в нея. – Необходимо ли е да носите очилата?

Изчерви се и отстъпи крачка назад.

– Защо, не. Аз? аз?

– Ако съм на ваше място, бих ги захвърлил. Издигат телена мрежа около вашата личност, а това е жалко.

Оставих я зяпнала след мен, преминах коридора и отворих вратата на другия му край. Хилтън бе седнал и ме очакваше. Изправи се като стар щъркел, излитащ от гнездо.

– Мистър Крийди пита за вас, мистър Брендън.

– Пита за мен?! Сигурен ли сте?

– Да, мистър Брендън.

– Каза ли ви какво иска?

– Не, мистър Брендън. Нареди ми да ви помоля да го посетите, когато приключите разговора си с мисис Крийди.

– Направо ли да влизам, или ще има да чакам пет часа?

– Разбрах, че мистър Крийди ви очаква веднага.

– Е, тук трябва да има нещо наопаки. Да вървим тогава.

Поехме познатия път през коридори и чакални, докато се изправихме пред тежката, от полиран махагон врата. Хилтън почука и натисна дръжката.

– Мистър Брендън, сър – оповести той и застана встрани.

Тръгнах по двадесетметровото изпитание до бюрото на Крийди.

Той седеше зад него и изтриваше очилата си. Не ме изпусна от поглед през целия път. Лицето му бе безизразно като каменна стена. Ако не бяха движещите се пръсти, щеше да е безжизнен като великия сфинкс – и почти така изразителен.

Достигнах бюрото и му отправих нищо неозначаваща усмивка, целеща да му покаже, че неговите дребни демонстрации не могат да ми направят никакво впечатление. По-нататък, без някой да ме покани, се отпуснах в едно близко кресло и зачаках.

Завърши лъскането на очилата си, изследва ги внимателно и ги постави на мястото им, изгледа ме през тях, а накрая ги бутна върху челото си.

– Какво правите в моя дом, мистър Брандън? – прозвуча мекият му глас.

– Провеждам социално посещение от куртоазия.

– Към кого?

– Не искам да ви ядосвам, мистър Крийди, но наистина не считам, че това е ваша работа.

Присви устни. Не допусках някой някога да е говорил така с него.

– Не посетихте ли моята съпруга?

– Би трябвало да ви попитам дали винаги се интересувате толкова от нея. Това ли е всичко, заради което искахте да ме видите? Ако е така, трябва да бързам да си вървя. Необходимо ми е да си изкарвам прехраната, а времето не чака.

Погледът му се задържа върху мен няколко секунди. След това взе нож за рязане на пликите и го загледа така, сякаш никога в живота си не беше го виждал.

– Направих няколко запитвания относно вашата агенция – започна той, без да ме поглежда. – Научих, че сте добре обезпечен, че развивате добре печелещо малко предприятие и че вашият актив е три хиляди долара.

– Повече е – усмихнах се. – Това е само по счетоводните книги. Лична обаятелност и добра воля са гръбнакът на професия като моята. Добрата воля я имам, култивирам и личното си обаяние, така че трите хиляди не са точната оценка.

– Интересувам се от покупки на добре развиващи се предприятия – и изведнъж заби поглед в мен. Очите му се опитваха да преминават през тялото ми като куршуми. – Готов съм да взема вашата агенция. Да кажем, за десет хиляди долара, включително добрата воля и това, което е създадено в насока на личното обаяние?

– И какво ще стане с мен, ако ви продам агенцията си?

– Ще продължавате да работите, само че под мое ръководство, разбира се.

– Не съм лесно ръководим, и то при предложение от десет хиляди долара.

– Бих могъл да покача покупната цена на петнадесет хиляди – и започна да пробива с ножа дупки върху папката на бюрото си.

– Трябва ли да разбирам, че няма да бъда окуражаван, ако продължа да разследвам убийството на своя партньор?

Стегна устни и нанесе още вреди върху папката.

– Кой ще ви плаща, мистър Брендън, за разследване на убийството на вашия партньор? Мисля, че ще бъде редно, ако закупя агенцията, да се очаква от вас да прилагате таланта си върху нещо, което носи печалба.

– Да – почесах се аз по врата. – Съжалявам. Благодаря ви за предложението. Ценя го високо, но аз ще разследвам този случай до разрешаването му независимо дали носи печалби или не.

Остави ножа, събра заедно пръстите на ръцете си и подпря брадичката си с тях. Погледна ме така, както бихте погледнали паяк, паднал

във ваната ви, когато се къпете.

– Имам намерение да закупя агенцията ви, мистър Брендън. Може би вие ще предложите цената?

– Според теорията, че всеки човек си има своя собствена оценка, можем да допуснем, че цената ще бъде доста висока?

– Това е нещо приемливо. Да не губим време. Днес имам да върша толкова много неща. Кажете вашата цена?

– За моята агенция или за това да не продължавам издирванията си?

– За агенцията ви.

– Но работата опира пак дотам, нали?

– Каква е вашата цена?

– Не продавам – и се изправих. – Ще продължавам проучванията си и никой не е в състояние да ме спре.

Облегна се назад и започна да барабани по бюрото с върховете на пръстите си.

– Не бъдете прибързан. Направих запитвания и за партньора ви. Бил е съвсем безполезна личност. Научих също, че ако не сте били с него, работата му отдавна да е ликвидирана. Научих още, че бил женкар, ако мога да използвам тази дума. Не бил добър детектив. Не заслужава да пропуснете такава хубава възможност заради човек като него. Искам вашето предприятие, мистър Брендън. Ще ви заплатя петдесет хиляди долара.

Втрещих се в него. Не допусках да съм чул правилно.

– Не. Не продавам.

– Сто хиляди! – изрече вече с напрегнато лице той.

– Не – и усетих как дланите ми се овлажняха.

– Сто и петдесет хиляди?

– Стига! – изкрещях и опрях ръце върху бюрото, като се наведох напред, забил поглед в безизразните му очи. – Залагате много евтино, мистър Крийди. Сто и петдесет хиляди долара са нищо, за да запазите името си вън от най-големия скандал по това крайбрежие, нали? Милион ще е нещо по-подходящо, но не ми го предлагайте, защото бих приел него. Ще проведе разследването си и нито вие, нито вашите пари ще ме спрат. Ако изгаряте толкова много от желание да не се разкрива истината, защо не дадете на вашия лакей Херц двеста долара и не му наредите да ви ликвидира? Възможно е да свърши тая работа и за по-малко? Шепи беше мой партньор. Пет пари не давам дали е бил добър или лош. В нашата професия никой не може да убие един детектив и да си замине ей така. Ние гледаме на тези неща също както полицията, когато бъде

убит някой полицай. Вкарайте това в замъгления си от пари мозък и престанете да се опитвате да ме купите!

Обърнах се и поех безконечните си крачки към изхода. Тишината, която увисна зад гърба ми, бе заплашителна.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

I

Подкарах към бунгалото с претоварена от мисли глава. Оставих колата в гаража, за да не стои под палещите слънчеви лъчи. Отключих и влязох в спалнята. Облякох банските си гащета и се отправих към морето. Плувах двадесет минути и се върнах. Разположих се върху верандата на сянка и започнах да обсъждам отделните пунктове, до които се бях добрал.

Трябваше да си изясня кой лъже – Трисби или Бриджит. Разказано от Трисби бе приемливо за мен, а Бриджит имаше всички основания да лъже, но не бях абсолютно сигурен в нито един от тях.

Предстоеше ми също да разреши въпроса, дали Телма Казънс бе набивана в очите ми, за да бъде отвлечено вниманието ми от нещо друго. Бях съвсем сигурен, че кибритът не означаваше нищо за Бриджит, но за Трисби значеше много.

Питах се дали не си заслужава да прескоча до неговата вила, да изчакам излизането му и да поровя из къщата. Възможно бе да разкрия нещо, което би ми дало ключа за разгадаване на мистерията. Чудех се дали има слуга при себе си. Заклучих, че би било добра идея да отида тази нощ там.

Тъкмо палех цигара, когато телефонът зазвъня. Отидох в хола и вдигнах слушалката.

– Ало?

– Ти ли си, Лю? – чух гласа на Марго.

– Не очаквах да се обадиш. Къде си?

– В апартамента. Мислих за онзи кибрит.

Седнах върху облегалката на креслото.

– Почти съм сигурна, че принадлежи на Трисби – продължи тя.

Не казах, че и на мен ми се струва правдива тази вероятност.

– Какво те кара да твърдиш това, Марго?

– Сега си спомних, че по време на вечерята той седеше срещу мен.

Помня, че извади табакерата си. Към нея има и монтирана запалка, но беше повредена. Тогава именно извади този кибрит от джоба си. В това време келнерът вече палеше моята цигара. Жак остави табакерата и кибрита на масата. Бяха все още там, когато стана да танцува с Дорис. Сега

зная със сигурност, че по-късно съм взела този кибрит да запаля цигара. Твърде вероятно е да съм го пуснала в чантата си, без да мисля. Не мога определено да кажа, че съм постъпила тъкмо така, но съм съвсем сигурна, че Жак остави кибрит на масата.

– Това допълва картината – отговорих и. – Оставих го да види кибрита, когато бях днес при него. Реагира като човек, когото са насадили на кабърчета.

– Говори ли с него, Лю?

– Бриджит беше там. Пристигнах точно в най-драматичния момент, когато тя едва не го застреля.

– Да го застреля!? – повиши глас тя. – О, Лю, невъзможно!

– Може да е имала наум само да го изплаши, но, струва ми се, възнамеряваше да го довърши. Току-що се бе отнесъл с нея като с никаквица.

– Трябва да е изгубила ума си! Какво смяташ да правиш във връзка с тази случка? Не си съобщил в полицията, нали?

– Не. Съмнявам се Трисби да признае пред полицаите, че се е опитвала да го убие. Ще си навлека само повече беди, а не мога да си представя полицията да я обвини. Знаеш ли, че тя има собствен револвер?

– Не.

– Мисля, че тя е наела Шепи. Поне Трисби твърди така. Говорих и с нея следобед, но тя обвинява Трисби в лъжа. Той ми призна, че е имал връзка и с Телма Казънс, убитото момиче. Бриджит ги е разкрила и е наела Шепи да ги следи. Такъв е неговият разказ, но тя отрича всичко.

– Та това е фантастично! Ще го узнае ли полицията?

– Възможно е. То ще засегне косвено и теб, Марго. Касае се за убийство все пак.

– Допускаш ли Бриджит да има нещо общо със смъртта на Шепи?

– В този момент не зная какво да мисля.

– Какво възнамеряваш да предприемеш? – В гласа и се прокрадваха тревожни нотки.

– Да се заема отново с Трисби. Знаеш ли дали има слуга, Марго?

– Да, Филипино, но той не спи там. Пристига рано и напуска около осем вечерта.

– Ще отида довечера да поогледам малко.

– Какво очакваш да намериш, Лю?

– Не зная, но понякога човек може да се изненада, като се поразрови, стига да си направи този труд. Кога ще те видя пак, Марго?

– Искаш ли?

– Не е нужно да задаваш такива нелепи въпроси. Можеш ли да дойдеш след 22,30? Може би ще бъда в състояние да ти разкажа какво има у Трисби.

Поколеба се малко.

– Добре. Ще се опитам да се измъкна.

Мисълта, че тази нощ ще бъда отново с нея, разля топла вълна по тялото ми.

– Ще те чакам тогава.

Добре. Бъди предпазлив, Лю. Не доближавай къщата, освен ако си сигурен, че е излязъл. Не забравяй какво ти казах. Опасен и безскрупулен е.

Отговорих, че няма да забравя, и тя затвори.

Седнах и се замислих. Не след дълго позвъних в главната полицейска квартира. Поисках лейтенант Ренкин и след малко чух гласа му.

– Какво искаш? – изръмжа той, като разбра кой го търси.

– Откри ли откъде е този шиш за лед?

– Ти какво си мислиш, да не съм чудотворец? Такъв шиш може да се купи навсякъде из града. Има ги със стотици.

– Звучи, като че ли не правиш никакъв прогрес.

– Не, но още е рано. Не очаквам бързи разкрития. Ти добра ли се до нещо?

– Само до главоболия за твоя сметка. Започвам да мисля, че не Крийди е наел Шепи, а жена му.

– Защо смяташ така?

– Поради подслушан странен разговор. Известно ли ти е тя да има позволително за оръжие?

– Какво си намислил, Брендън? – Гласът му застърга. – Не разбираш ли, че си играеш с динамит, когато се касае до фамилията Крийди?

– Зная, но динамитът не ме плаши. Има ли разрешително за оръжие? Много е важно, лейтенант.

Каза ми да почакам и след известна пауза се появи отново на линията.

– Има разрешително за 38-калибров револвер сериен №4557993. Валидност за три години.

Взех лист и записах номера.

– Благодаря, лейтенант. Още нещо. Докъде стигна, като се порови из минало-то на Телма Казънс?

– Нищо. Тя изобщо няма минало. Попитахме тук-там. Изглежда, Хаан ще излезе прав. Не е ходила с мъже. Не мога да разбера как се е

свързала с Шепи.

– Имаш ли последния и адрес, лейтенант?

– Наемала е стая на „Мериленд Роуд“ 379. Името на хазаяката е мисис Бийчъм. Няма да научиш нищо от нея. Кенди си загуби там един час.

– Благодаря! Ако изскочи нещо ново, ще ти позвъня – и затворих.

Отидох в спалнята, облякох си костюм, мушнах 38-калибровия в презраменния си кобур и в 17,15 бях на път към „Мериленд Роуд“.

След двадесет минути бях у мисис Бийчъм. Представих се за журналист от „Сан Рафаел Кориир“ и обясних, че искам да напиша нещо за бившата и квартирантка Телма Казънс. Старицата отговаряше с готовност на въпросите ми, но не можах да науча повече от известното вече – била дълбоко религиозна, не излизала с мъже, не била посещавана от никого освен от двете си приятелки в службата. Когато я запитах дали скоро преди убийството не е била посетена от елегантна руса жена на около тридесет и шест години, отрече съвсем уверено и това. Показах и снимка на Шепи, но и него не бе виждала. Благодарих и излязох.

Когато приближавах буика, се почувствах потиснат. Разбрах, че не съм по-стигнал никакъв напредък. Ставаше ясно, че Трисби лъже.

II

Около 21,00 потеглих към „Белия замък“. Когато колата изкачваше планинския път, вече се смрачаваше. След залеза небето и морето станаха оранжевочервени. От височината изгледът на Сан Рафаел беше величествен, но не бях в настроение да му се възхищавам. Предстоеше ми да мисля за толкова много неща. Не можех да се освободя и от трепетите на очакването. След час и половина Марго и аз щяхме да бъдем съвсем сами в изолираното от света бунгало.

Подкарах по-бързо със запалени фарове – предупреждение за идващите насреща. Достигнах отклонението към „Белият замък“ малко след 21,30. Оставих колата встрани от пътя и отидох пешком до дървената порта. Бутнах я и тръгнах тихо по пътеката. Вече се бе стъмнило съвсем. Носех електрическо фенерче и два инструмента за отваряне на врати и чекмеджета. Спрях в края на поляната, за да огледам къщата, потънала в мрак. Прекосих затревения терен и я обиколих безшумно. Не се виждаше никаква светлина, но преди да се опитам да вляза, отидох до двойния гараж и бутнах едната врата. Тя се отвори. За моя изненада

втръпе се оказа един пакард-клипър. Пипнах корпуса му и установих, че моторът е студен. Явно, Трисби не бе излизал през целия ден.

Придвижвайки се още по-предпазливо, достигнах терасата и позвъних на затворената входна врата. Изчаках три минути. Никой не се отзова на звънеца. Отидох до френската врата. Някъде от тъмнината изскочи сиамската котка и се отри в крака ми. Хванах дръжката на вратата, опитах се да отворя, но беше заключена. Котката продължаваше да се върти около мен. Наведох се да я погаля, но тя отскочи.

Извадих плоско парче стомана, пхнах го между двете крила и натиснах. Чу се леко щракване и вратата се отвори. Останах заслушан, но не долових нищо. Холът тънеше в мрак. Извадих електрическото фенерче и го запалих.

Безпокоеше ме фактът, че пакардът стоеше в гаража. Може би Трисби не бе напуснал къщата – но защо пък тази тъмнина? Сметнах за най-правдоподобно някой да го е взел с колата си – затова неговият пакард бе в гаража.

Влязох в хола и запалих лампите. Тогава трепнах. В един от ъглите имаше бюро. Чекмеджетата му зееха отворени и купчини хартии, писма и стари сметки лежаха разхвърляни по него и пода. През хола отсреща видях шкаф с чекмеджета, които също бяха отворени и книжата от тях разпръснати наоколо. Изглежда, някой ме бе изпреварил. От устата ми се изтръгна тихо проклетие.

Приближих насрещната врата и я отворих. Откри се голямо преддверие и стълби, водещи към горните стаи. В дъното имаше още две врати. Отворих едната и се намерих в доста просторна столова. И тук всички чекмеджета и шкафове бяха обърнати наопаки. Другата врата водеше в кухнята, която се оказа недокосвана.

Завърнах се в основата на стълбището. Осветих го и се ослушах. Някъде в къщата се чуваше тракане на часовник, иначе всичко бе потънало в потискаща тишина. Стоях и се чудех какво ли е търсил нахлулият преди мен и дали е намерил търсеното. Задавах си също въпроса как ще реагира Трисби, когато се върне и намери тази бъркотия. Интересно бе да се знае дали ще повика полицията, или няма да прави нищо. Щях да се окажа в незавидно положение, ако се появеше тъкмо сега и ме завареше тук. За миг се поколебах да се изкача горе. Бях убеден, че интересното за мен е било вече отнесено, преди да мога да го откроя.

Накрая реших да хвърля бърз поглед на останалата част от къщата и в най-кратко време да изчезвам. Изкачих тичешком стълбите и достигнах широка тъмна площадка. Тогава получих шок, който едва не ме

отхвърли надолу. Като отправих снопа лъчи в другия край на коридора, тръгващ от площадката, видях приведената фигура на човек. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да скочи върху мен.

Сърцето ми се преобърна. Отскочих назад и фенерчето падна от ръката ми, като се търкулна на пода и заподскача по стълбите надолу. Снопът светлина осветяваше последователно ту стената, ту тавана, ту парапета, докато стигна основата на стълбището. Там спря, а аз останах в пълна тъмнина.

Стоях закован, като въздухът свистеше между зъбите ми, а сърцето ми биеше до пръсване. Не се случи нищо. Часовникът продължаваше да цъка, предизвикващ неестествено силно тракане в гробовно притихналата вила. Плъзнах ръка под сакото си и пръстите ми обхванаха дръжката на колта. Измъкнах го от кобура и палецът ми освободи предпазителя.

– Кой е там? – изрекох и установих с досада, че гласът ми звучи като писък на изплашена стара мома, открила мъж под леглото си.

Дълбока тишина продължаваше да ме притиска. Слушах напрегнато, застинал неподвижен, с втрещен поглед, опитващ се да проникне в тъмнината там, Където бях видял приклеknалия човек.

Дали не се промъкваше мъком към мен? Дали няма внезапно да се окаже върху раменете ми, с протегнати към гърлото ми пръсти? Изведнъж си припомних как бе умрял Шепи с шиш за лед, забит в шията му. Не стоеше ли срещу мен убиецът на Джек? Не стискаше ли в ръка смъртоносното оръжие?

Тогава нещо се провря между краката ми. Нервите буквално се изтръгнаха от тялото ми. Пистолетът ми изгърмя с трясък, който разклати вратите, а аз отскочих встрани, облян цял в пот.

Чух тихо ръмжене и драскане с нокти. Разбрах, че котката се бе приближила в тъмното и се бе отрила в краката ми.

Стоях притихнал, притиснал гръб до парапета, студена пот се лееше по лицето ми, а сърцето ми удряше като чук. Бръкнах в джоба си и извадих запалката.

– Стой където си! – чух своя глас в тъмното. – Едно помръдваме, и ще получиш порция олово!

Насочил револвера напред, вдигнах запалката над главата си и шракнах. Мъждукащият пламък ми даде достатъчно светлина да видя, че човекът в другия край не бе помръднал. Стоеше все така приклеknал върху петите си – дребен мургав човек, със сгърчено лице, цепковидни очи и голяма, разтегната в гримаса уста, иззад която се подаваха зъбите. От цялата фигура лъхаше неподвижност и вцепененост, та чак тръпки

ме полазиха. Никой не би могъл да остане толкова време закован така, освен ако не беше жив.

Пламъкът на запалката започна да тлее.

Спуснах се по стълбите до фенерчето, чиято светлина беше насочена през предверието към входната врата.

Вдигнах го и отново се изкачих горе. Насочих снопа лъчи към човека. Досетих се, че той е прислужникът на Трисби. Някой го беше застрелял и той се беше довялякъл до ъгъла, за да умре. Локва кръв блестеше край краката му, а тъмно петно бе зацапало черната дреха на гърдите му. Приблжих се бавно, като прибрах оръжието си. Докоснах с пръсти лицето му. Студената кожа и вдървените под нея мускули говореха ясно, че беше мъртъв от няколко часа.

Поех дълбоко въздух и насочих светлината встрани от застиналото лице. Две светли точки пламнаха в конуса лъчи, когато котката спря на площадката, настръхнала и ръмжаща, както правят сиамските котки, когато са разтревожени. Наблюдавах, я да прекосява бавно коридора с ниско наведена глава и походка на диво животно, гърчещо опашката си. Мина край Филипино, без дори да го подуши, и спря пред вратата срещу мен. Изправи се на задните си крака, а с предните посегна към дръжката. Посягаше и мяукаше зловещо. Отидох до вратата и я отворих. Стаята тънеше в мрак и безмълвие. Котката спря на прага с наострени уши и леко наклонена настрана глава, а после влезе. Стоях неподвижен с разтуптяно сърце и пресъхнала уста.

Насочих фенерчето към животното. Светлата струя я проследи по пода, до основата на леглото, където спря за миг, а след това със скок се качи горе. Светлият кръг я последва и в този миг сърцето ми сякаш спря.

Трисби лежеше напречно на леглото. Все още беше в бялата си фланелка, тъмночервените гащета и сандали. Котката го доближи и започна да души. В снопа светлина блесна ужасната гримаса върху лицето му, конвулсивно притиснатите ръце и кръвта по чаршафите. Нямахме никаква следа от кръв по бялата фланелка, но бях сигурен, че ако го обърна, ще открия раната. Някои го бе застрелял в гръб при опита му да избяга. Умирайки, се бе прострлял напреко на кревата.

III

Обиколих с фенерчето стените, намерих ключа за осветлението и

го превъртах. Светлината заля стаята. Погледнах отново към леглото. Сега Трисби изглеждаше много повече мъртъв, отколкото в ограниченият светъл кръг преди. Котката обикаляше около главата му, извила гръб и обтегнала леко помръдваща опашка, с уши прилепени назад. Гледаше гневно към мен.

Обиколих с поглед стаята.

Цялата бе разбъркана. Вратите на гардероба зееха отворени. Дрехи се търкаляха на пода. Чекмеджетата висяха измъкнати, отрупани с ризи, чорапи, връзки и шалчета.

С вдървени нозе доближих леглото. Котката изсъска и се сниши с втрещени в мене зеници. Посегнах и докоснах ръката му. Беше студена и вцепенена – смъртта вероятно беше настъпила преди пет-шест часа.

Както стоях над него, кракът ми докосна нещо твърдо. Наведох се и вдигнах 38-калибров револвер. Беше оръжието, което върнах на Бриджит Крийди. Бях сигурен в това, но за да се убедя, погледнах серийния му номер. Намерих го в долната част на ръкохватката – 4557993. Извадих барабана. Бяха изстреляни четири патрона – най-малко два от тях са били фатални.

Останах замислен. Цялата инсценировка беше пресилено добра, за да измами човек относно истината. Защо убиецът ще оставя оръжието, за да го намери полицията ли? Бриджит сигурно знаеше, че серийният номер ще бъде проследен. Подмятах револвера умислено от ръка в ръка. Твърде шаблонно – продължавах да си мисля. След това под влияние на внезапен импулс пуснах револвера в джоба си, прекосих стаята, угасих лампите и се спуснах по стълбата.

В хола намерих телефона върху бара и набрах номера на Крийди. Часът бе вече 21,45. Обади се Хамилтън.

– Тук е резиденцията на мистър Крийди.

– Свържете ме с мисис Крийди.

– Ако почакате, ще ви свържа с нейната секретарка, сър.

Няколко щраквания и чух познатия хладен, делови глас:

– Кой е, моля?

– Лю Брендън. Там ли е мисис Крийди?

– Да, но не вярвам да пожелае да говори с вас, мистър Брендън.

– Налага й се да говори, и това не е шега. Свържете ме!

– Не мога веднага. Бихте ли почакали? Ще попитам.

Преди да мога да я задържа, изчезна от линията. Чаках, притиснал слушалката до ухото си със сила, която съвсем не бе нужна. След дълга пауза я чух отново:

– Съжалявам, мистър Брендън, но мисис Крийди каза, че не желае да говори с вас.

Почувствах как устните ми оформиха безрадостна усмивка.

– Може и да не желае, но е наложително. Предайте ѝ, че току-що почина един неин стар приятел. Някой го е застрелял в гърба и представителите на закона сигурно са вече на път да поприказват с нея.

Чух приглушеното ѝ възклицание:

– Какво е пък това?

– Слушайте, дайте ми мисис Крийди! Не може да си позволи да не разговаря с мен!

Настъпи друга дълга пауза, след това се чу пукане и гласът на Бриджит Крийди:

– Ако продължавате да ми досаждате, ще бъда принудена да кажа на мъжа си...

– Много мило, ще изпадне във възторг. Ако това е поведението, считано от вас за най-подходящо, поприказвайте с него още сега, защото летите от беда към беда, и то не по моя вина. Точно в този момент Жак Трисби лежи в леглото си с 38-калибров куршум в гърдите. Така невъзвратно мъртъв, колкото е мъртва възможността да си получите обратно парите за платените данъци от лани [?]. А вашият 38-калибров колт лежи тъкмо в краката му. Чух как поема дълбоко въздух.

– Лъжете!

– Окей, ако мислите така. Стойте си като препарирана и чакайте органите на властта да налетят отгоре ви. Какво ли ме интересува? Пъхам си главата в торбата, като ви се обаждам, вместо да повикам униформите.

Дълга пауза. Чувах само тихата песен на отворената линия и бързото, изпълнено с ужас дишане на Бриджит. Внезапно тя прекъсна тишината:

– Наистина ли е мъртъв?

– Да, съвсем. Слушайте сега. Къде бяхте между 17,00 в 18,00 днес следобед?

– Тук, в стаята си.

– Да ви е посещавал някой?

– Не, сама бях.

– Секретарката влизала ли е при вас?

– Не, беше излязла.

– Какво направихте с револвера, след като ви го дадох?

– Сложих го някъде из чекмеджетата в спалнята.

- Кой може да се е добрал до него?
- Не зная. Всеки може. Оставих го просто там.
- Някой да ви е търсил?
- Не.

Отправих празен поглед в стената насреща и смръщих замислено вежди.

– Не зная защо правя това заради вас, но ще прибера оръжието. Като изследват куршума, може да открият употребения револвер. Ако стане така, загазвате до гуша, но все пак има някакви шансове да не успеят. Изглежда, някой подрежда сцената така, че да ви припише убийството на Трисби, но може и да греша. Стойте си тихо у дома и се молете. Съществува възможност да се измъкнете от тая каша, но тя не е повече от едно на милион.

Преди да успее да отговори, оставих слушалката. Угасих светлината в хола, затворих френската врата след себе си и закрачих бързо към буика.

Не срещнах никаква кола по пътя надолу. На всеки завой пред мен се появяваха блестящите светлини на Сан Рафаел – градът изглеждаше измамно красив.

Наближаваше 22,15, когато ударих спирачка пред потъналото в тъмнина и спокойствие бунгало. Излязох от колата и видях открит кадиллак, сгушен под палмите с угасени светлини. Отидох до входната врата, извадих ключа, и после, като размислих за миг, натиснах дръжката. Вратата се отвори и влязох в хола. Поставих пръст върху ключа за осветлението и застанах заслушан с револвер в ръката си. За един продължителен момент бе съвсем тихо, след което Марго се обади от тъмнината:

– Ти ли си, Лю?

– Какво правиш в тъмното? – пристъпих напред. Светлината отвън бе достатъчна да видя очертанията ѝ.

Беше се изтегнала на миндера, като красивият ѝ профил се открояваше върху залетия от лунна светлина прозорец.

– Пристигнах по-рано. Обичам да лежа, къпана в лунно сребро. Не пали лампите, Лю.

Извадих двата пистолета и ги пуснах в чекмеджето под закачалката до вратата. Захвърлих шапката си на едно кресло и се промъкнах между мебелите до нея.

Доколкото успях да видя, бе покрита само с тъмен копринен шал. Виждаха се голите ѝ колене. Протегна ръка. Ела и седни тук, Лю. Толкова е хубаво, нали? Погледни морето и картините, нарисувани с лунни

лъчи.

Отпуснах се до нея, но не поех ръката ѝ. Мъртвото лице на Трисби стоеше още пред очите ми – отблъскваше всякакво настроение за интимност. Беше достатъчно чувствителна, за да усети това.

– Какво ти е, скъпи? Някакви неприятности?

– Марго... – и спрях за миг, а после продължих: – Някога си била влюбена в Трисби, нали?

Усетих как се сковава. Ръката ѝ замря край тялото.

– Да – промълви след колебание тя. – Бях, някога. Беше едно от тези неочаквани неща. Струва ми се, подлъга ме неговата жизненост и голямото му самочувствие. Всичко това не трая дълго, слава Богу. Никога няма да си простя, че съм била такава глупачка.

– Е, всички правим по нещо, за което после съжаляваме – и запалих цигара. В светлината на пламъка видях как вдигна глава и се взря напрегнато в мен с широко отворени очи.

– Случило се е нещо, нали? Беше ли там горе? Нещо е станало с Жак?

– Да. Мъртъв е. Някой го е застрелял.

Отпусна глава върху възглавницата и покри с ръце лицето си.

– Мъртъв?! – издаде тя приглушен стон. – О, Лю! Зная, че той се държеше с мен безсрамно, но в него имаше нещо... – Лежеше тихо, с ускорено дишане, докато аз бях устремил поглед навън през прозореца. Единствената светлина около нас бе огънчето на цигарата ми.

– Бриджит е, нали? – изведнъж попита тя.

– Не зная.

Внезапно седна на миндера.

– Разбира се, че е Бриджит! Нали се е опитала да го застреля днес следобед? Нали ти каза така? Позволи ли ѝ да си прибере пистолета? – и спусна краката си от миндера. – Върнала се е там и го е убила! Този път няма да се измъкне!

– Какво мислиш да правиш?

– Ще съобщя на татко, разбира се. Той ще изтръгне истината от нея!

– Да допуснем, че успее... а после?

Извъртя глава. Въпреки че не виждах лицето ѝ, знаех, че бе впила поглед в мен.

– Та какво? Ще я изхвърли! Ще се разведе!

– Струва ми се, че ти настояваше да се държи настрана от полицията? – изрекох спокойно.

– Полицията? Ами, разбира се. Полицията не трябва да узнае. Татко няма да се обърне към тях, Ще я изхвърли и ще се разведе.

През прозореца видях бързо приближаващи се фарове на кола по неравния път. Погледът ми бе привлечен от червения прожектор над покрива.

– Не можеш да ги държиш настрана, Марго – изправих се. – Те са вече тук.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

I

В светлината на луната видях да се измъкват от колата лейтенант Ренкин и сержант Кенди. Униформеният шофьор остана зад волана.

Когато доближиха стълбите, излязох на верандата да ги посрещна. Изпречих се пред Ренкин и той спря на второто стъпало.

– Трябва да говоря с вас – каза той. – Да влезем вътре.

– Погледни зад себе си, лейтенант – пошепнах тихо, за да не чуе Кенди. – Сигурно ще промениш намеренията си?

Изви глава и видя открития кадилак. Измести поглед още по-надясно и видя буика, а след това се втренчи въпросително в мен.

– Може ли това да означава нещо?

– Да ти подсказа ли чий е този „кади“? Още не си произведен в чин капитан, лейтенанте. Ха влезеш вътре, и съм готов да се обзаложа, че няма да бъдеш произведен.

Сне шапката си, вторачи се в нея, прекара неспокойни ръка през косата си, наложи я отново и отстъпи назад.

– Елате. Ще поговорим в колата. Трябва да вървим у Трисби.

– Вървете вие, лейтенант, аз съм зает. Сега не ми е до Трисби. Трябва да се погрижа за собственичката на кадилака.

– Доброволно ли ще тръгнете, или насила? – В гласа му звучеше раздражителност.

Кенди се доближи, като плъзна ръка в джоба на самото.

– Окей, ако поставяте въпросите така – заслizaх по стълбите. – Какво имате наум, лейтенант?

– Я не си играйте на криеница! – прозвуча свирепо гласът му. – Нали току-що се завърнахте от вилата на Трисби?

– Малко трудно ще го докажете – настаних се на задната седалка на полицейската кола, Ренкин седна до мен, а Кенди до шофьора.

– Да тръгваме – разпреди лейтенантът. Колата потегли.

Погледнах назад към бунгалото. Какво ли щеше да си помисли Марго. Не видях следа от нея. Могла е за няколко минути да се облече и да се отдалечи. Така ми се искаше сега да не бях ходил до „Белият замък“.

– Предайте ми пистолета си! – обърна се внезапно Ренкин към мен.

– Не е у мен.

Полицаят нареди на шофьора да спре. Колата се закова.

– Къде е?

– В бунгалото.

– Връщай се! – Нотка на нетърпение прозвуча в гласа му.

Шофьорът обърна и подкара бързо по обратния път.

– Върви с него! – заповяда Ренкин на Кенди. Излязох и тръгнах.

Кенди вървеше като опашка подире ми. Отворих вратата, запалих осветлението и доближих закачалката. Опитах да не допусна сержанта до чекмеджето, но той ме избута, отвори го и измъкна моя 38-калибров колт.

– Този ли е?

– Да.

Гледах в празното сега чекмедже и усещах тръпки по гърба си. Пистолетът на Бриджит бе изчезнал.

Кенди отвори револвера и огледа барабана му, подуши го, изгрухтя и го пусна в джоба си.

– Чий е този „кади“ там?

– По-добре попитай лейтенанта.

Зяпна ме, направи гримаса и присви рамене.

– Да вървим!

– Защо е всичко това? – казах, докато се чудех дали Марго ни слуша.

– Кого мислиш да баламосваш? – В тона му звучеше презрение. – Видяхме те, когато влезе у Трисби, видяхме те и когато излезе.

– Така ли? Тогава защо не ме арестувахте, сержанте?

– Досега няхахме заповед за арестуване, но сега имаме.

– Чия заповед?

– На капитана.

– А Холдинг знае ли?

Кенди премести дъвката от едната в другата страна на устата си.

– Можеш да забравиш за Холдинг. От час на час положението в този град се мени. Хайде, не е хубаво да караме капитана да чака.

Върнахме се в колата.

– Прибра ли го? – запита Ренкин.

– Да – подаде му сержантът револвера. – Съвсем скоро е стреляно с него.

– Мога да ви обясня това – намесих се. – Не вярвам да се опитвате да припишете на мен убийството на онези двама?

– Не се опитвам да правя нищо – гласът на Ренкин беше равен и уморен. – Само замълчете, моля ви. Беше ми наредено да ви отведа и аз ви вода.

– Какво чувам за Холдинг?

– Ще разберете – и лейтенантът се отпусна в ъгъла на колата. – Мълчете само.

Нищо повече не беше казано, докато не приключи бързият бяг до Крест.

По време на пътуването помислих малко. И внезапно осъзнах, че съм уловил ключа за разрешаване на загадката. Не можех да бъда абсолютно сигурен, но изведнъж отделните части на мозайката придобиха смисъл. Това бе едно от онези неочаквани и бързи просветвания, когато като по чудо съзираш как липсващото звено се намества между отделните късове, макар че до този момент то не ти е говорило нищо. Нямах време да изпитам възбудата от това откритие, понеже пристигнахме в „Белият замък“.

Излязохме и Ренкин разпреди на Кенди:

– Вземи колата и обратно в бунгалото! Джексън да дойде също с теб. Претърси мястото и донеси тук каквото намериш. Хайде, мърдай!

Сержантът погледна изненадано, но се върна в колата, където шофьорът все още седеше зад волана.

– Мислиш ли, че е заминала досега? – запита ме лейтенантът, когато колата пое.

– Да. Но какво се е случило с Холдинг?

– Сега се движиш по ръба на пропастта, Брендън. Крийди е направил бърза сделка със съдията Харисън. Холдинг е отново ръка за ръка с настоящата администрация. Тъкмо в този момент не съществува никаква опозиция.

Това наистина ме замая.

– Да вървим – подкани Ренкин. – Не бива да караме капитана да чаква. Не предизвиквай повече неприятности. Беше ти казано да не се пъхаш в тази история. Не можеш да се оплачеш, че не си бил предупреден.

– Но Холдинг ми каза да продължавам!

– Не успя ли да разбереш що за птица е той? – отвърна ми нетърпеливо. – Хайде!

Тръгнахме по познатия път. Всички лампи в къщата светеха. Трима униформени полицаи кръстосаха верандата.

Влязохме в хола през отворената френска врата. Цял взвод дактилоскопи и фотографии работеха. Никой даже не ме погледна.

– Капитанът тук ли е? – запита Ренкин един от тях.

– Гор е, лейтенант – отговори той, като се взираше в дактилоскопската картина, открита по ръба на една от масичките.

Влязохме в преддверието. Двама души в бели престилки изнасяха на носилка тяло, покрито с чаршаф. От размерите му можех да съдя, че това беше трупът на Филипино.

– Хайде – подкани Ренкин, – Мини пред мен.

Изкачихме се и влязохме в стаята на Трисби.

Трупът все още беше прострян на леглото. Капитан Кетчън бе изправил огромната си фигура, втренчен навън през прозореца. Двама цивилни полицаи проверяваха чекмеджетата. Нямаше и следа от сиамската котка.

Спрях до леглото. Не поглеждах към Трисби. Ренкин се облегна до рамката на вратата с ръце в джобовете, вперил поглед в широкия гръб на Кетчън, Той не се обърна, а продължаваше да се взира навън. Дим от пура бликаше от устата му и се стелеше на пластове из стаята – вонеше силно и тежко. Не се случи нищо в продължение на две дълги, неприятни минути. Накрая Кетчън изръмжа:

– Прибра ли пистолета му? – Стоеше все така гърбом. Старият метод на игра по нервите с цел отслабване желанието за съпротива.

Щом лейтенантът напусна прага, един от другите полицаи зае неговото място. Това беше предпазна мярка срещу евентуалното ми решение да хукна по стълбите.

Ренкин поднесе оръжието ми на капитана. Ръката му беше огромна и пистолетът изглеждаше като играчка и нея. Той помириса барабана, отвори го, огледа патроните и ги преброи. Повдигна масивните си рамене и го върна обратно на Ренкин.

– Окова ли го в белезници?

Видях как мускулите по лицето на Ренкин се изпънаха.

– Не, капитане.

– А защо не? – Ръмженето на Кетчън би смразило кръвта и на мечка. Не затопли и моята.

– Не счетох за необходимо.

– Не ти се плаща да считаш това или онова. Сложи му ги!

Лейтенантът ме доближи. Опънатото му лице беше безизразно. Извади чифт белезници. Подадох китките си и те щракнаха зловещо.

– Поставени са, капитане – и Ренкин се отстриани.

Едва сега Кетчън се извъртя бавно. Едрото му брутално лице тъмнееше от преливаща кръв. Малките му очи бяха неспокойни и жестоки

като очите на разгневен слон.

– Така значи, въобразяваше си, че ще се изплъзнеш, детективче? – Очите му горяха като въглени. – Фантазираше си твоят защитник Холдинг, че може да ме задържи далеч от шията ти? Е, готов съм да ти покажа колко много си се мамил. – Докато говореше, пристъпваше към мен и можех да видя малки червени пламъчета в погледа му. – Очаквах това свиждане с теб, детективче, но да съм проклет, ако съм се надявал, че ще мога да те прикова с обвинение в двойно убийство.

– Не можеш да ми прикачиш подобно нещо – отвърнах, впил поглед в него. – Мъртви са отпреди пет-шест часа и ти знаеш това.

За човек с неговия ръст сигурно бе възможно да удря бързо. Видях левия му прав, летящ към главата ми, и се изместих тъкмо навреме. Усетих кокалчетата на юмука му едва да докосват ухото ми, но няхах възможност с вързаните си ръце да блокирам тежкия му десен прав. Попадна в мен като ритник на катър. Свлякох се на пода с подвити колене, мъчейки се да си поема въздух. В продължение на една дълга минута това не ми се удаваше. Чух ръмженето на Кетчън:

– Изправете го!

Един от полицаите ме подхвана и ме изправи на крака. Люшнах се към него, превит надве. Той ме блъсна и се отдалечи. Докато се окопитвах, настъпи тягостна тишина. След малко успях да застана прав. Видях Кетчън пред лицето си, с озъбена жестока усмивка.

– Заминаваш за главната квартира, детективче – от-хапваше като със зъби всяка дума – и ще бъдеш заключен в килия, но ще имаш и компания. Имам три-четири момчета, които обичат да омекоत्याват бръмбари. След като поработят над теб, ще бъдеш готов да изповядаш и четири убийства, да не говорим за двете.

Знаех, че ако кажа нещо, ще ме стовари отново, а сега само това ми трябваше. Стоях и го гледах.

– А ако не мога да ти лепна убийствата, детективче, ще се уловя за проникване с взлом в чужда къща, Ще получиш три месеца и всеки ден едно от момчетата ще те търкаля. Предупредих те да държиш муцуната си по-далеч от всичко това. Сега има да съжаляваш, че не си ме послушал – и се обърна към Ренкин: – Е, отведи го в главната квартира и го запиши в книгата като обвинен в убийството на Трисби и Филипино. Това ще го задържи, докато разгледаме доказателствата. Все ще бъдем в състояние да му прикачим нещо.

Ренкин се доближи с непроницаемо изражение и ме хвана под ръка.

– Хайде – подкани ме той.

Кетчън от другата страна заби в ребрата ми пръст с размер на банан.

– Ще те накарам да съжالياваш, че не си мъртъв, бръмбар такъв – озъби се той и ме удари през лицето така жестоко, че политнах към Ренкин. – Махай този хапльо от очите ми – ръмжеше той – и го хвърли в тъмницата.

Лейтенантът ме повлече въвн от стаята. Излязохме от вилата. Надолу по пътеката към паркинга никой от нас не продума. Полицейската кола с Кенди току-що беше пристигнала и от нея излезе сержантът.

– Намери ли нещо? – запита Ренкин.

– Друг колт-38, с изстреляни наскоро четири куршума – извади Кенди от джоба си пистолета на Бриджит.

– Къде го намери? – намесих се аз. Изгледа ме накриво.

– Под леглото ти... където си го сложил. Поклатих глава отрицателно.

– Не съм го слагал там, но не очаквам да ми повярвате. Ренкин ме гледаше, смръщил вежди.

– Ще го отведе в главната квартира – обърна се той към Кенди. – Ще поискам да се изследва този револвер. Намери ли нещо друго?

– Не.

– Вземи една от колите и си отивай вкъщи. Капитанът има горе достатъчно хора.

– Добре. Ще отведете Брендън сам?

– Да.

Спогледаха се. Стори ми се, че Кенди намигна леко с лявото си око, но може и да съм сбъркал. Той изчезна в нощта.

Лейтенантът ми посочи една от полицейските коли.

– Ти ще караш.

– Чакай, какви ги приказваш?!

– Ти ще караш.

– Как? С беззниците ли?

Извади ключ и свали железните гривни от ръцете ми. Седнах зад волана и запалих мотора. Той се настани до мен, извади цигарите си и запали.

– Тръгвай! Доближихме шосето.

– Ще трябва да бъдеш много внимателен с този пистолет. Какво мислиш да правиш с него? Принадлежи на мисис Крийди.

– Ще бъда внимателен – обеща той.

– Що за идея е това да ме откарваш по такъв начин? Трябва да се

запише в историята на щатската полиция. За първи път затворникът откарва сам себе си в килията с полицейска кола, а полицаят пуши до него.

– Не те откарвам в килия. Това е идея на Кетчън. Иска да се пише много умен. Надява се, че е всял достатъчно страх у теб, за да изчезнеш от този град и да не се връщаш повече. За мен остана да ти предоставя благоприятна възможност да избягаш.

Бях така изненадан, че не продумах през следващата половин миля, после отново се замислих и започнах внезапно да се смея.

– Е, наистина, поизплаши ме той, но не толкова много, та да ме на кара да бягам от града. Беше ли ти наредено да ми съобщиш този план на Кетчън?

– Не. Трябваше само да гледам на другата страна, когато ти побегнеш – обясни ми Ренкин с глас, преливащ от досада. – Изведнъж ми дойде наум, че ти изобщо може да не се опиташ да бягаш.

– Никога не бих го сторил. За нищо на света не бих рискувал да получа куршум в гърба. Ясно е, че идеята е на Крийди. Като се опита да ме купи със сто и петдесет хиляди и не успя, сега се мъчи да ме отстрани по този начин – и издух бузи. – Как разбрахте, че съм бил във вилата на Трисби?

– Крийди бе поставил мястото под наблюдение. Когато неговият човек те видял да влизаш, телефонира на Крийди. Той пък повикал Кетчън и му наредил да ти връчи обвинение за насилствено нахлуване в чужд дом. Наредил му да те изплаши до смърт, да те обработи и да те принуди да бягаш. Теб те изтървахме за малко, но намерихме Трисби. Тогава Кетчън реши да ти лепне и обвинение в убийство.

– Без да дава и пет пари за това кой наистина е убил Трисби?

Ренкин присви рамене.

– О, той ще направи нещо и по този въпрос, когато реши, че му е дошло времето.

– Човекът на Крийди видял ли е убиеца?

– Не. Пристигнал е на пост едва когато се е стъмнило. – Той извади пистолета на Бриджит и го повъртя из ръцете си. – Това ли е оръжието, с което бе убит Трисби?

– Да.

– Тя ли го е убила?

– По-добре питай нея. Аз мисля, че не.

– Не можеш да си позволиш да отправяш такива въпроси към съпругата на Крийди. Не можеш да си позволиш изобщо да й поставяш

въпроси, ако искаш да запазиш службата си.

– Не бива да се допуска никой да съсредоточи толкова власт в ръцете си. Така значи, Крийди направи сделка и със съдията Харисън?

– Да. Това не му се е отдало много трудно. Съдията не притежава нито цент, а има екстравагантна жена. Крийди откупи неговата разпаленост и той с готовност се оттегля от политическата сцена. Ще го прочетеш утре във вестниците.

– „Сан Рафаел Кориир“ ще бъде „приятно“ изненадан?

– Те не са в състояние да направят нищо по този въпрос. Можеш да караш до бунгалото. Най-добре ще бъде после да опаковаш багажа си, да скочиш в колата и да изчезваш.

– Още не съм готов да изчезвам. – Бяхме слезли от планинския път и стъпихме на булевард „Франклин“. – Ще си тръгна, когато изясня смъртта на Шепи и в никакъв случай по-рано.

– По-разумно е да изчезваш още тази нощ, Брендън. Кетчън даде заповеди по отношение на теб. Ако след два часа не си вън от града, ще си изпатиш здраво. Момчетата от патрулните коли на капитана са специалисти да инсценират катастрофи. Можеш да загубиш и крака си при някое майсторско сблъскване от тяхна страна.

Взрях се в него.

– Баламосваш ли ме?

– Никога не съм казвал нещо по-вярно. Бъди извън Сан Рафаел до два часа, защото иначе ще се превърнеш в болничен случай. Нищо не можеш да направиш във връзка с това. Тези патрулни коли връхлитат със страшна сила. В града ги има около тридесет и всяка може да те закове на място. Не се самозалъгвай. Нямах никакъв шанс да реагираш. Ще бъдеш щастлив, ако останеш жив. Майстори са на тези номера.

Мислех за това, докато се клатехме по неравния път към бунгалото. Когато се измъквах от колата, попитах:

– Нужен ли ти е този пистолет? Може да ми свърши някоя работа, докато на теб може и да ти попречи.

– Все още си по петите на Крийди, нали? – втренчи се в мен Ренкин.

– По петите съм на убиеца на Шепи. Това оръжие може да има някакво отношение. Ще ти го върна по-късно. Поколеба се, а после присви рамене.

– Окей. За мен не е кой знае какъв подарък, а Кетчън ще го „изгуби“ веднага, щом разбере чия собственост е.

– Е, благодаря, лейтенант. Направи много за мен. Съществува

надежда, че все пак ще бъдеш произведен – и му подадох ръката си.

Стиснахме си ръце, даде ми револвера и седна зад кормилото.

– Не можеш да прекатуриш тази система, Брендън – отправи ми той сериозен поглед. – Тези бандити са твърде големи, твърде силни и твърде добре организирани, за да може човек сам да ги преобърне. Зная това. Аз се отказах и вече не правя напразни опити. Бягай и не се връщай. Кимна, обърна колата и излетя в нощта.

II

Тъкмо бях тръгнал към бунгалото, когато видях светлините на бързо приближаваща кола. Профуча при разминаването си с колата на Ренкин и всеки момент щеше да бъде тук. Поставах револвера на Бриджит в празния си презрамен носач и зачаках. Изведнъж се почувствах съвсем изморен. От удара на Кетчън ме болеше всичко и в този момент не желяех нищо друго освен малко сън.

Колата спря и висок слаб човек излезе от нея. Приблужи се към мен. На лунната светлина не виждах много нещо от него – изглеждаше само съвсем млад. Шапката му бе килната назад.

– Мистър Брендън?

– Да.

– Аз съм Франк Хипъл от „Сан Рафаел Кориир“. Мистър Трой ми нареди да се свържа с вас. Намирате ли, че е късно за разговор?

Никак не ми беше до разговор в този час, но Трой ми беше представил младежа като много подходящ, а аз се нуждаех толкова много от помощ, че го поканих да влезе.

– Как ме намерихте тук? – запитах на път към бунгалото.

– Обадих се следобед на лейтенант Ренкин и той ме насочи. Имам новини за вас и сметнах за уместно да дойда направо да ви ги съобщя.

Бунгалото беше притихнало. Имах усещане за празнота. Чувствах парфюма на Марго в горещия застоял въздух. Запаших лампите и влязохме в хола. Часовникът върху камината показваше 23,20. Представях си как сега щях да лежа в прегръдките на Марго, ако Ренкин не беше ме завлякъл във вилата на Трисби.

Извадих от бара бутилка уиски и напълних две чаши догоре. Поставах ги върху една масичка и погледнах към Хипъл. Той стоеше изправен с гръб към камината и ме наблюдаваше.

Беше около тридесетгодишен, с фини, приятни черти, умни очи и

издадена напред брадичка – човек, когото трудно можеш да спреш, ако е решил да преследва някаква цел.

– Заповядайте – кимнах към пълните чаши и притиснах с ръка стомаха си, който от удара на Кетчън сякаш се беше обърнал наопаки.

Младият човек вдигна една от чашите и отпи солидна глътка.

– Мистър Трой ме посъветва да се занимая с Хаан – обясни ми той.
– Задълбах доста в миналото му и открих златна жилка.

– В какъв смисъл?

– Отидох в свърталището му и го помолих за интервю. Той не пропусна възможността да получи безплатна реклама чрез вестника ни. Да не грешите с този приятел. Голям скулптор е и разбира от работата си. Убедих го да ми изработи груб модел от глина и да ми го подари. Беше съвсем сурова творба, но върху нея имаше чудесен комплект отпечатьци от пръстите му – и Хипъл се усмихна широко, доволен от стратегията си. – Днес преди обед отнесох този модел на федералните власти в Лос Анжелос. Те провериха отпечатьците и цялата му история излезе наяве. – Взе чашата, отпи и я размаха възбудено. – Истинското име на Хаан е Джек Бредшоу. Излежал е двегодишна присъда за контрабанда с наркотици през 1941 година. Когато напуснал затвора, заминал за Мексико и го изгубили от очи. Появил се отново четири години по-късно. Бил уловен да прекосява границата с два куфара, натъпкани с хероин. Този път си спечелил осем години. Когато го освободили, отделът за борба с наркотици не го изпускал из очи, но сега вече той се отдал на легален живот. Известно им е неговото училище по керамика и даже са го преглеждали. Твърдят, че там не се върши нищо тъмно. – Той се наведе напред и насочи пръст в мен. – Сега идва тази част от историята, която ще ви заинтересува най-много. Когато е изтърпявал последната си присъда, Хаан се е сприятелил с човек на име Хуан Туармец, попаднал в затвора също за търговия с опиати. Напуснали заедно затвора. У мен възникна съмнение по отношение на този Туармец и ги помолих да ми покажат снимката му. И знаете ли кой е той?

– Кордец?

– Точно така – кимна Хипъл. – Кордец от „Мъскитиър Клъб“. Как ви харесва всичко това?

– Знаят ли федералните власти, че той е тук?

– О, да, но не могат да направят нищо. Излежал е присъдата си, а на всичко отгоре управлява един преуспяващ клуб за хора от най-висшата класа. Изненадват го от време на време с внезапни проверки, но не установяват нищо от старите му занимания.

– Не си ли задават въпроса откъде идват парите за този изискан клуб?

– Питали са и за това. Кордец им отговаря, че група финансиста стоят зад гърба му.

– А за Хаан?

– Същата история.

– Някаква идея кои могат да са финансистите?

– Разбира се, Крийди.

– Не им ли се струва на федералните малко съмнително как тези две килийни птици са свили гнездо в един и същ град?

– От известно време и двамата са под наблюдение. Кордец никога не е стъпвал в училището, а Хаан – в клуба. Не са се срещали, откакто са в Сан Рафаел.

За момент се замислих,

– Чух, че съдията Харисън се отказал от политическото си поприще?

Хипъл направи гримаса на отвращение.

– Стара змия. Крийди го купи.

– Ще публикувате ли това?

– Не, за Бога! Нямаме доказателства, но това е истината. Ще трябва да мине известно време, докато намерим някой да заеме неговото място, Междувременно бандата ще лудува като у дома си, тъй като няма да има никаква опозиция. Както изглежда, ще имаме нова вълна от издевателства.

– Може би да, може би не. Чухте ли за стрелбата в „Белият замък“?

Хипъл кимна.

– Но това сигурно няма нищо общо с Кордец и Хаан?

– Още не зная. Тъкмо работя по тая загадка. Имате ли солиден сейф във вашия кабинет?

– Разбира се – и лицето на Хипъл изрази учудване.

– Притежавам нещо, за което моля да се погрижите – и извадих револвера на Бриджит. – Бихте ли го задържали в сейфа си, докато ви го поискам?

– Искате ли питане!

Взе револвера, огледа го и го подуши. Изведнъж погледна остро към мен.

– Не е възможно това да е оръжието, което уби Трисби?

– Възможно е. Предстои ми да го докажа. Не искам да го загубя. Вашият сейф, изглежда, е най-подходящото място за него.

– Не трябва ли да се предаде на полицията?

Поклатих глава отрицателно.

– Не. Те по всяка вероятност ще го „изгубят“.

– Да знаете кой е притежателят му? – прехвърляше той револвера от ръка на ръка.

– Имам известна представа, но това не значи, че притежателят е убил Трисби.

Револверът изчезна в джоба му.

– Е, добре. Надявам се, знаете какво вършите,

– Не е нужно да се тревожите. Ако ми провърви, утре ще поднеса за вашия вестник чудесна история. Този револвер може да се окаже най-безспорният факт в нея.

– Мога ли да направя нещо за вас?

– Стойте в редакцията си утре през целия ден. Може да ми потрърбате спешно и ми е необходимо да зная как бих могъл да ви намеря.

Отправи ми напрегнат поглед, а лицето му изразяваше безпокойство.

– Под впечатление съм, че знаете за престъплението много повече, отколкото ми казвате. Възможно е да сте стъпили върху много тънък лед, Брендън. Не считате ли за по-уместно да ми разкажете всичко и да се запретнем двамата на работа?

Поклатих глава отрицателно.

– Още не съм готов, Хипъл. Главата ми гъмжи от хипотези, но нямам реални факти.

– Защо не ми изложите теориите си? Допуснете, че преди да сте готов да говорите, ви връхлети някаква беда? В този град съществуват хиляди начини човек с търсец ум да бъде сполетян от беда. Представете си, че ви затворят завинаги устата, преди да сте успели да проговорите? Това няма да ни бъде от полза, нали?

Стоях на ръба на изкушението да му разкажа какво бушува в главата ми, но съзнавах, че не е дошло още времето му. Ако наистина ми предстоеше да издърпам чергата изпод краката на Крийди, нуждаех се от абсолютна сигурност по отношение на фактите.

– Ще ви се обадя утре – приключих с колебанията си. – Това е най-доброто засега.

– Добре, ето какво. Не оставайте сам тази нощ. На километри сте от всякаква жива душа. Тук би могло да ви се случи всичко и никой нищо няма да разбере. Защо не дойдете у дома? Ще се насипите на кушетката ми.

Поклатих глава.

– Не се тревожете за мен. Тук съм сигурен. Нищо няма да ми се случи до утре сутринта. Тогава, надявам се, ще бъде твърде късно да се случва каквото и да било.

Той присви рамене.

– Е, добре, но съм убеден, че рискувате страшно много. – Извади портфейла си и ми подаде визитна картичка. – Тук е моят домашен телефон. Ако ви потрябвам, ще бъда вкъщи до осем сутринта, а след това в редакцията.

– Пазете много бдително този револвер.

– Отивам да го заключа още сега. До скоро виждане!

– По някое време утре сутринта!

— И се пазете!

— Разбира се.

Останах загледан след него, докато стигна колата. После се обърна, махна ми с ръка и потегли. Стоях така, докато задните светлини на автомобила му се стопиха в тъмнината.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

I

Луната плуваше високо над палмите, като рисуваше под тях тъмни сенки и светли петна. Морето приличаше на сребърно огледало. Чувах се само лекото плискане на вълните и съвсем тихият шум на минаващите по крайбрежния път коли. Застанал на верандата, загледан в светлините на Сан Рафаел, имах чувството за пълна откъснатост от света. Питай се дали не беше по-разумно да бях заминал с Хипъл. Ако някой възнамеряваше да ме очисти от лицето на земята, не съществуваше по-удобно място за целта от това усамотено бунгало.

Подпрях ръце на парапета и приведох рамене. Усещах се така умерен, че с усилие поддържах хода на мислите си. Далеч надясно трептяха светлините на училището по керамика. Удивлявах се какво ли прави в този момент Хаан, чието истинско име беше Джек Бредшоу.

Сега мистерията с кибрита беше разгадана, но все още не бях абсолютно сигурен кой е убиецът на Шепи. Имах чувството, че стоя на прага на разкриването му. Оставаше само още едно малко късче от мозайката да легне на своето място и картината да бъде напълно завършена.

Не виждах никакъв смисъл да стоя навън в тъмното и реших да се отпусна на леглото. До утре не можех да направя нищо повече. Обърнах се и влязох в хола. Заключих френската врата и прибрах двете чаши в бара.

Огледах се наоколо, за да се убедя, че в пепелниците не е останала някоя горяща цигара, и пристъпих към електрическия ключ. Тъкмо посягах да угася лампите, когато извънредно лек шум ми подсказа, че вече не съм сам в бунгалото. Една секунда останах неподвижен, силно изплашен, а устата ми внезапно пресъхна. Спомних си с ужас, че нямам никакво оръжие – Ренкин беше взел пистолета ми, а колта на Бриджит бях предал на Хипъл. Като далечно ехо прозвучаха в главата ми и думите на Хипъл за неблагоприятното ми да остана сам тук: „На километри сте от всякаква жива душа. Всичко би могло да ви се случи и никой нищо няма да разбере.“

Шумът идваше от човек, влязъл в спалнята. Отчетлив, макар и тих шум от крак, поставен върху голия под – някой, промъкващ се крадешком.

Натиснах електрическия ключ и стаята потъна в мрак.

Лунна светлина нахлуваше през големия прозорец и образуваше обширно сребристо езеро върху килима в отдалечения край на хола. Мястото, където стоях, беше потънало в тъмнина.

Стоях напрегнат, заслушан с разгуптяно сърце.

Шумът от придвижване в спалнята се повтори, а после вратата изскърца леко и започна да се отваря бавно.

– Стой, където си! – изкрещях. – Иначе ще получиш куршум в червата!

Веднага след това се отпуснах на коляно, очаквайки изстрел от пистолет, но вместо него чух тих, сподавен вик:

– Лю?

Гласът на Марго.

Изправих се и запалих лампите. На прага стоеше Марго. Очите ѝ бяха разширени от уплаха, лицето ѝ – напрегнато. Беше облечена в найлонова нощница, прозрачна като стъкло. Изглеждаше много повече от красива – видение, дошло от друг свят.

– О, Лю! Изплаши ме до смърт!

– До смърт? А това, което ми причини ти? Едва не ми се пръсна сърцето! Какво правиш тук?

– Върнах се. Толкова се безпокоях за теб, скъпи! Не знаех какво да правя. Откарах колата до пътя и се върнах пеша. Чаках навън в тъмното. Полицаите пристигнаха пак, а после си заминаха. Стана ми студено и влязох да те дочакам. Току-що се събудих.

Извадих носна кърпа и изтрих лицето си.

– Съжалявам, че те изплаших, мила, но и аз едва не пробих тавана. Помислих си, че е дошъл последният ми час.

– Толкова съжалявам! Бях заспала. Събудих се точно когато светлината угасна. Помислих, че най-вероятно си ти, но не смеех да те повикам, понеже не бях сигурна. Промъкнах се до вратата да се послушам. Когато викна с този страшен глас, ти ме ужаси.

– Преживяхме едно и също нещо.

Приблужи се бързо и обви с ръце шията ми. Усещането за нежното и зовящо тяло накара сърцето ми да се обърне. Плъзнах ръце по стройния и гръб и извивката на хълбоците и и я притеглих към себе си.

– Целувай ме, Лю?

Устните ми намериха нейните. Тя въздъхна тихо и се притисна силно в мен.

– О, мили...

Беше необходимо огромно усилие на волята, за да я отстраня от себе си, но го направих.

– Тичай в леглото, Марго. Ще се простудиш... Наклони глава на една страна и ме погледна – лицето и леко гореше, устните и бяха полуотворени, а в очите и светеше онзи поглед, който бях виждал преди. Беше най-опустошаващо желаната жена в света.

– Няма да се простудя, Лю, но ще се върна в леглото. А ти?

– Как мислиш? Нека по-напред взема един душ. След това ще бъда и аз там, с теб.

– О, Лю, ти не ми каза... какво се случи? Защо полицаите...

Вдигнах я на ръце и я отнесох в спалнята. Върху възглавницата, където бе лежала главата и, имаше малка трапчинка, а чаршафът беше отхвърлен на една страна. Поставих я на леглото, покрих я и се загледах в нея. Мислех си колко е красива.

– Полицията? Получих заповед да се измитам от града още сега. Вярват, че съм дошъл много близо до убиеца на Шепи, Марго.

Нейните тъмни очи се отвориха широко и протегна ръка да помилва лицето ми.

– Ще заминеш ли, Лю?

– Предполагам. Няма да ми се отрази добре на здравето, ако остана. Преди да си тръгна, успях поне да се доближа плътно до една от гангстерските машинации тук. Открих тайнственото значение на онзи кибрит.

– Успя ли? Какво означава той?

Седнах на ръба на леглото и взех нейната ръка в своята.

– Кибритените клечки са парола за тайно получаване на наркотици.

– Парола за наркотици? Какво искаш да кажеш? Беше впила поглед в мен. Очите ѝ изразяваха недоумение и учудване.

– Съвсем просто е. Кордец и Хаан са тайни съдружници и нелегални търговци на опиати. Те са добре известни на федералните органи за борба с наркотиците и са поставени под постоянно наблюдение. Вече са изтърпявали присъди за контрабанда на опиати. Знаят, че следващата им присъда ще бъде доживотна. Образуваха си съдружие и са изработили схема, съвсем сигурна според техните разбирания. Ето как са постъпили. Настанили са се в един от най-богатите градове на страната. Намерили са финансова подкрепа да открият две съвсем легални предприятия: единият – клуб, другият – керамична работилница. Властите за борба с наркотици са проверявали работата им, но не са откривали нищо съмнително. Хаан и Кордец са проследявани, но не е установено

някога да са се срещали или да са образували съдружие. Разбира се, те продължават да са заедно в търговията с наркотици и ето как са я подредили: Хаан е организиран притока, съхранението и раздаването на наркотичните средства, а Кордец снабдява срещу заплащане клиентите с тях. Доста богати хора посещават клуба на Кордец. Мнозина са привикнали с употребата на опиати и търсят да засишат тази страст. Кордец им продава кибритчета на баснословни цени, те отиват в училището на Хаан – доста сигурно място, понеже там винаги има поток от хора – и в замяна срещу кибритените клечки получават наркотици. Хаан връща клечките на Кордец, който пък срещу тях изплаща полагащия му се дял. По този начин всеки е доволен и сигурен – и търговците, и потребителите.

– Та това е фантастично, Лю!

– Не чак дотам. Пренасянето на наркотиците е гангстерска работа, Марго. Властите, заети с това, знаят почти всичките им пътища. Преуспяващите търговци трябва да се държат винаги на един скок пред преследвачите си. Кордец и Хаан успяваха досега със своята схема. Работилницата на Хаан е идеално разположена с оглед доставката на „стоката“. Нощем там може спокойно да пристигне лодка и никому няма да дойде наум какво има в нея. Ето, това е. Готов съм да заложа и последния си долар, че това е загадката с мистериозния кибрит. – Посегнах в задния си джоб и извадих кибрита. – Вероятно всеки клиент има свой номер, за да бъде идентифициран. Ако кибритът бъде изгубен, никой друг не може да го ползува. Тази вещ прилича на ваканционен билет за ада. Шепи се е добрал до един от тези кибрити. Затова е бил убит и затова неговата и моята стая бяха обърнати наопаки.

– Тогава Жак е употребявал наркотици? – Марго беше впила очи в мен.

– Вероятно. Във всеки случай той знаеше значението на кибрита. Когато запалих една клечка пред него, едва не се издаде. Не можеше да гледа как в пламъка изгаря добра доза наркотик. – Поставих кибрита обратно в задния си джоб. – Е, утре с тяхното предприятие ще е свършено. Ще предам кибрита на властите в Лос Анжелос и те ще оправят цялата тайфа.

– А след това ще си заминеш? – Пръстите й стиснаха здраво ръката ми. – Не искам да си отиваш, Лю!

Усмихнах й се.

– Не мога да остана тук. Трябва да се грижа за препитанието си във Фриско. Там са моите корени. Какво те възпира и ти да дойдеш във

Фриско?

– Татко, разбира се. Няма да ми позволи. Изправих се.

– Знаеш ли каква е бедата ти? Желаяш силно своите долари и радостите, доставяни от тях. Помисли върху това. Може би не е лоша идеята да забравиш своя старец и да вкусиш какво значи сама да изкарваш прехраната си, а?

Лежеше по гръб, а очите ѝ заблестяха изведнъж подканващо.

– Може и да опитам, скъпи, но какво става с този твой душ?

– Идвам след малко.

Съблякох самото, панталона и ризата си и ги метнах на един от столовете. След това, само по гачета, влязох в банята.

Затворих вратата, пузнах душа и се обърнах, като сърцето ми беше лудо. Останах така десетина секунди. Улових дръжката на вратата и завъртях съвсем тихо. Открехнах я леко дотолкова, че да мога да наблюдавам стаята.

Марго беше застанала до стола с дрехите ми. Ръката ѝ беше в задния джоб на панталона и в същия миг измъкна кибрита. Върху лицето ѝ последователно се изписа израз на ужас, а после на успокоение. Това ме накара да се почувствам съсипан.

Спрях душа, отворих широко вратата и влязох при нея.

Марго се извъртя мигновено с разширени зеници и пое бързо дъх в кратък писък.

Не погледнах дори към нея. Отидох до леглото, улових възглавницата, върху която все още стоеше вдлъбнатината от главата ѝ, и я запратах на пода.

Върху чаршафа, на мястото на възглавницата, блестеше шиш за лед с жълта дръжка.

II

В настъпилата тишина, притиснала ме като огромен товар, обърнах очи към Марго. Тя стоеше, сякаш беше превърната в камък, с кибрита в ръка и безкрайно разширени очи.

– Наистина ли вярваше, че ще успееш да се измъкнеш, Марго? Наистина ли допускаше, че ще ти провърви за трети път?

Нейните устни мръднаха, но не се чу звук.

Взех шиша за лед и го преобърнах между пръстите си. Върхът му бе изпилен така, че приличаше на игла. Ледени тръпки ползиха гърба

ми, съзнал колко близо съм бил до смъртта.

– Беше ловка, но не съвсем – наблюдавах я от упор. – Като артистка бе превъзходна, но като лъжец беше второстепенна. Вършеше всичко с финес, докато се опита да ми пробуташ идеята, че Трисби е собственикът на кибрита. Тази вечеря в клуба, описана от теб, никога не се е състояла. Специално тази вечер Трисби е бил зает с новата си приятелка, а Бриджит го е чакала във вилата му. Това беше неудачна лъжа, Марго, и тя ме доведе право при теб.

Внезапно се отпусна на стола и закри лице с ръце.

– Удивлявах се също защо ми отстъпваш бунгалото си. Това беше съвсем непривично за класата ти деяние, но сега виждам, че си взела предпазни мерки. Ако започнех да ставам опасно досаден, можеше лесно да се отървеш от мен. Това усамотено място е удобно да се убие човек, нали?

Вдигна глава. Лицето ѝ беше станало бяло, а очите ѝ хвърляха искри. Все още изглеждаше хубава, но това бе жестока, опасна красота.

– И сложи това под възглавницата си – повдигнах шиша за лед. – Ето обяснението защо убийството на Шепи бе така майсторско и защо това на Телма Казънс така непохватно. Когато мъжът е в прегръдките ти, Марго, толкова е лесно да бръкнеш под възглавницата, да докопаш шиша и да го забиеш в тила му. Така беше намислила да направиш и с мен, нали? Когато си нанасяла удара, Телма, разбира се, е стояла настрана от теб и в това положение е било трудно да свършиш „чисто“ работата. Е, кажи нещо? Ти уби Шепи, нали? Поклати глава.

– Нищо не разбираш – продума най-сетне. – Той ме изнудваше. Намери кибрита и го открадна от мен. Заяви, че няма да ми го върне, докато не му се отдам. Насили ме и го убих в самоотбрана.

– Трябва да се научиш да лъжеш по-добре, Марго. Шепи никога не е бил изнудвач и насилник. Имаше много недостатъци, но никога не би паднал толкова ниско. Било е много по-сложно. Нека аз ти кажа как е станало – и седнах на ръба на кревата. – Ти и Трисби сте останали без пари. Била си влюбена в него, а, ясно е, и той в теб. Измъквал е пари от Бриджит и сте ги пилеели заедно. Оказало се обаче, че Бриджит не е глупачка. Започнала да подозира какво става. Накара е по всяка вероятност някой като Хамършълт да наеме Шепи да ви следи. За Шепи сигурно е било забавно да ви следва нагоре-надолу. Държа бас, че той е паднал в прегръдките ти много по-бързо от мен. Убедила си го да баламосва Бриджит и да не издава, че си метреса на Трисби. Напълно съм уверен, че достойно си му се отплащала за това. За нещастие, разкрил е

историята с кибритчетата. Набарал е твоя кибрит. Трябвало е да си го върнеш на всяка цена. Не ти е било възможно да живееш без редовната си доза наркотик, нали? Тогава ти си решила да го убиеш.

– Не! – изкрещя тя, удряйки юмруци един о друг. – Нямахме нищо подобно. Той ме нападна...

– И си имала подръка в кабината готов шиш за лед? Планирала си всичко предварително, Марго.

– Не съм! Трябва да ми повярваш!

– А защо отиде в хотела му толкова майсторски дегизирана? Черната перука, огромните тъмни очила и целия камуфлаж, зад който се чувстваше скрита, когато го примамя в плажната кабина. Трябваше да си сигурна, че никой в хотела няма да те познае, ако те види повторно. Хотелският детектив беше достатъчно прозорлив да види истината под дегизацията ти, но аз се оказах глупак и не се вслушах в думите му. Понеже мамеше Бриджит, Шепи е възприел лесно твоя камуфлаж. Достатъчно е било да му кажеш, че в никакъв случай Бриджит не трябва да ви види заедно, за да приеме с готовност перуката ти. Между другото сигурно и на него си хвърляла същите подканващи погледи, както и на мен? Не е давал пет пари за цвета на косата ти, щом като си се държала добре след отправяните покани. Съблазни го в кабината и го уби. Когато си разбрала, че кибритът не е у него, взела си от дрехите му ключа на хотелската стая и си я обърнала наопаки, но не си го намерила.

Скръсти ръце на гърдите си и потрепера.

– Не искам да слушам повече! Това не е вярно!

– Разбира се, че е вярно. Ще ти кажа и още нещо. Разкрила си, че Трисби се увърта около Телма Казънс. Започнала си да му дотягаш, разбрала си, че невинна девойка като Телма би го освежила. Знаела си, че полицията ще търси момичето, с което Шепи е бил видян. Съзряла си възможността наведнъж да объркаш диренето и да се отървеш от съперницата. Посещавала си редовно заведението на Хаан за опиатите си и положително си познавала Телма. Навярно не е било трудно да я склоняеш да излезете заедно да поплувате. Вероятно си й обяснила, че искаш да поприказвате за Трисби. Отвела си я до кабината, където уби Шепи. Полицията бе затворила мястото, така че двете сте били сами. Намушкала си я и си я оставила да умре. Разполагала си с време само да се прибереш и преоблечеш, преди да те посетя аз. Ти прикри умело страха си, Марго, но когато си отидох, си започнала да се питаш колко и какво зная. И така, реши да ми се обадиш и ме уведомиш, че Шепи не е посещавал „Мъскитиър Клъб“. Като най-голям глупак аз ти разказах за

кибрита. Ти нахлу в стаята ми, намери кибрита и бе достатъчно съобразителна да го подмениш с един от обикновените, с надеждата да не открия разликата.

Тя разтърси диво главата си.

– Не, Лю... грешиш! Кълна се, че не...

– Трисби е знаел, че взимаш наркотици. Знаел е също, че имаш мотиви да се отървеш от Телма. Разбрала си, че може да те зареже. Когато ти съобщих, че Бриджит за малко не го уби, ти съзря възможността едновременно да затвориш неговата уста и да припишеш на Бриджит престъплението, та по този начин да се отървеш и от нея. Бих казал, че наистина си страхотна, Марго. За теб е било съвсем лесно да се добереш до пистолета на Бриджит. После си отишла във вилата на Трисби и си го застреляла. Прислужникът му е бил по това време там и ти се е наложило да ликвидираш и него. Не зная как си се чувствала, когато си разбрала, че чантата ти е тук и кибритът ти е отново у мен, но сигурно си била съвсем отчаяна. Тогавя именно си взела решение да умра и аз, така ли?

Вдигна глава и ме изгледа. Очите ѝ тъмнееха от злоба.

– Не си в състояние да докажеш нито частица от това – изрече с хрипящ глас. – Не се страхувам от теб!

– Страхуваш се, Марго. Виновните винаги се страхуват.

Внезапно тя се изправи.

– Нищо не би могъл да ми направиш! Не би посмял да ми направиш нищо!

– Съжалявам, Марго, но не може да ти бъде позволено да се измъкнеш след всичко това. Четири души загинаха от ръката ти!

– Баща ми няма да ти позволи да ми сториш нищо! – Бе останала без дъх.

– Сега вече и баща ти е безсилен. Ще съобщя всичко на Ренкин. Даже сегашната корумпирана администрация не е в състояние да потулва убийства.

Докато говорех, тя бавно отстъпваше, достигна отсрещния скрин, извъртя се бързо и бръкна в едно от чекмеджетата. Устремих се към нея и в същия миг спрях като закован. Беше с 25-калибров колт в ръка.

– Сега... – изсъска тя със святкащ поглед – ще ти покажа, че не ме е страх.

Мек женствен глас прозвуча откъм прага:

– Не се дръж като глупачка, Марго!

Марго издаде приглушен писък и се извърна нататък. Хвърлих бърз поглед през рамо.

На прага се бе изправил Лий Крийди. Беше облечен във вечерен официален костюм, а на ревера му бе въткната бяла камелия. Очилата блестяха на челото му и пура димеше между тънките устни.

– Дай ми револвера! – протегна ръка той.

Без да се колебае нито за миг, тя се доближи и му го подаде. Лицето ѝ беше тебеширенобяло и трепереше като лист.

– Сложи нещо върху себе си! В това одеяние приличаш на проститутка!

Тя изгича до един от гардеробите, грабна рокля и влезе в банята, като затръшна вратата.

Безизразните очи на Крийди се преместиха върху мен.

– Облечете се и вие. Ще почакам в хола – и напусна спалнята.

Намъкнах набързо дрехите си. Когато обличах самото, Марго излезе от банята, придърпваща роклята по тялото си.

– Няма да ти позволи да ми сториш нищо – изрече задъхано тя. – Няма да допусне, знам.

Изгича покрай мен в хола и аз я последвах.

Крийди кръстосваше стаята нагоре-надолу. Колтът все още беше в ръката му. Лицето му беше истинска маска.

– Седни – посочи кресло на Марго, а после и на мен. – Седнете и вие.

Седнахме. Той продължи да кръстосва още няколко секунди, после проговори:

– Бриджит ми каза, че си приела мъж тук. Сметнах за редно да мина и видя кой е. Ти ме разочарова, Марго. Но повечето от децата са разочарование за родителите си. Смя да заявя: като твой баща не бях на мястото си, а майка ти беше развалена и създаваща грижи жена. Това обаче никак не може да отмени твоята вина – и той се спря до нея. – Чух всичко, казано от Брендън. Истина ли е?

Тя отбягваше студения му пронизващ поглед.

– Не, разбира се! Не е истина! – отговори, като свиваше и разпускаше пръстите си. – Той лъже.

– Тогава обясни ми, защо този шиш за лед беше под възглавницата ти?

Отвори уста и после застина така. Изведнъж загуби красотата си. Изглеждаше стара, рухнала и напълно опустошена.

– Нямах отговор, нали? Сега изслушай ме, Марго. Аз контролирам този град. Полицията изпълнява моите разпореждания. Брендън не разполага с никаква сила тук. Няма за какво да се страхуваш от него. Искам

от теб само истината, а след това аз ще бъда в състояние да преценявам положението. Ти ли уби Шепи?

Вдигна очи към него. В погледа ѝ заблестя преданост.

– Трябваше да го направя, татко. Нямах друг изход.

Стегна болезнено устни, но иначе изражението му не се промени.

– Какво разбираш под това „нямах друг изход“?

– Беше на път да уведоми полицията за Кордец. Не можех да му позволя.

– Защо?

Направи движение на безпомощност.

– Би трябвало да разбираш...

– Опитваш се да ми кажеш, че си наркоманка, така ли?

– Да допуснем, че е така.

Той свали очилата си, втренчи се в тях, сложи ги на носа си, а после ги бутна на челото.

– А това момиче, Телма Казънс – продължи да кръстосва стаята, – и нея ли промуши, както казва той?

– Налагаше се, татко,

– И Трисби?

Затвори очи, притиснала ръце на гърдите си.

– Да.

– Изглежда, направила си доста мръсна каша от целия си живот, Марго – заключи той, без да я поглежда.

Седеше неподвижна, сплела здраво пръстите си.

– Че, добре. Всеки има право да води живот, какъвто сам си избере. – Крийди изведнъж се отпусна в едно кресло. – Знаеш колко трудно е да се повярва, че ти си извършила всичко това, Марго. Много трудно е също така да бъдеш измъкната от тази мръсотия.

Тя се наведе напред напрегнато. Ръцете ѝ бяха така здраво вкопчени една в друга, че пръстите ѝ побеляха.

– Няма да им позволиш да ме напъхат в затвора, нали, татко?

– Не, няма да им позволя.

Докато мислеше, седеше като вкаменен, забил поглед през прозореца навън.

Стаята бе потънала в гробна тишина с изключение на тежкото ѝ, изпълнено с животински страх, дишане.

Наблюдавах ги, без да мръдна. Не забравях, че пистолетът е в ръката му.

След едноминутно размишление той проговори;

– Слушай сега, Марго. Трябва да напуснеш Сан Рафаел незабавно! – Извади от джоба си дебела пачка банкноти и ги хвърли така, че паднаха в скута ѝ. – Ще ти трябват пари. Иди в къщата на леля си. Остани там и се постарай да поправиш поведението си. Аз ще уредя необходимото тук. Вземи колата на Брендън. Тя е във, така че ползувай нея. Искам да стигнеш до леля си колкото може по-бързо, разбра ли ме?

– Но чакайте... – започнах и спрях веднага, щом Крийди насочи пистолета в мен.

– Дръжте устата си затворена! Трябва ми съвсем малко, за да ви застрелям. Задачата ми щете да бъде далеч по-лека, ако бяхте мъртъв. Не ми давайте повод! – Продължавайки да ме държи под прицел, се обърна към Марго: – Разбра ли всичко?

– Да – кимна тя.

– Тогава тръгвай!

– Ти ще оправиш всичко тук, нали?

– Разбира се. Сега изчезвай! Вземи колата на Брендън. Ще се погрижа за неговата компенсация. – Тя се изправи, а той продължи: – Надявам се новият живот да ти донесе много повече щастие от досегашния!

Тя не слушаше повече. Искрящият ѝ поглед беше впит в мен. Стисках здраво парите, с триумф в очите. После изтича навън през верандата, а след секунди чух мотора на буика.

– Вие можете да баламосвате нея, но не и мен – викнах му – Вие сте чудовище! Няма да се намери съдийски състав да я прати в газовата камера. Не може да постъпвате така с нея! Защо я прашате на смърт?

– Нито една моя дъщеря, дори да бяха сто, не може да си позволи да попадне пред съда или в затвора! – отвърна ми озъбено.

Изправи се, плъзна пистолета в джоба си и отиде до прозореца да наблюдава заминаващата кола.

Обърнах се и изскочих от бунгалото.

Крийди бе пристигнал тук с голям черен кадилак. Стоеше под палмите и фаровете му още светеха. Изтичах до него, седнах зад волана, запалих, насочих го към пътя и поех зад буика със състезателна скорост.

III

Марго бе тръгнала доста преди мен. Видях задните светлини на буика, когато зави по крайбрежния път. Бях на около петстотин метра зад нея. Натиснах педала на газта. Колата се затресе по дупките. Излязъл на

пътя, видях само за миг светлините на колата пред себе си, тъкмо когато се насочи по кривата на булевард „Франклин“. Горях от желание да узная дали ще се отбие до апартамента си. Тази мисъл подхранваше надеждата ми да я настигна.

Не се осмелявах да карам много бързо. Знаех от Ренкин за тридесетте кръстосващи по пътищата патрулни коли. Да бъда спрян тъкмо сега за превишена скорост означаваше край на всичките ми шансове да я догоня.

Отново ми се мярна буикът, летящ по булеварда, но от устата ми се изтръгна проклятие, когато профуча край блока с апартаменти – и така, не бе спряла пред дома си. Питях се дали не е забелязала кадилака и повеличих скоростта, за да намаля разстоянието между двете коли.

Тя караше бързо, но не опасно. На една от преките видях патрулен полицаи, който се закова, когато буикът мина край него. Загледа се подир колата, подвоуми се дали да изсвири предупредително. Допрях леко спирачката. Когато го отминах, натиснах отново газта.

Разбрах, че се насочва към планинския път. В този момент голяма патрулна кола изведнъж изскочи отстрани и се плъзна между мен и Марго. Ако не бях ударил мигновено спирачка, щях да се сплескам в задницата ѝ. Моята кола загуби скорост и буикът изчезна от погледа ми, когато Марго зави по криволичещото планинско шосе. Патрулният пред мен подскочи, гумите му изсвистяха по първия завой и се понесе след буика.

Случи се това, от което се страхувах. Ренкин не беше ме залъгвал. Заповедта да бъда премазан, като се имитира катастрофа, беше вече издадена. Двамата цивилни копои в полицейската кола бяха разпознали моя буик и сега се носеха след него, за да изпълнят нареждането. Беше твърде тъмно, за да различат кой седи зад кормилото. Естествено бе да заключат, че съм аз. Не се съмнявах вече кой се е разпоредил да се инсценира катастрофа – Крийди бе авторът. Той беше сложил Марго в буика и я беше насочил към планинския път. Знаеше също, че щом забележи полицейската кола зад себе си, тя ще напъне всички сили да избяга. Знаеше още, че за нея не съществува никакъв шанс да спечели в това страшно надпрепускане към смъртта. Такова бе неговото разрешаване на проблема – никаква публичност, никакъв съдебен процес – дегенериралата и покварена дъщеря изчезва от пътя му, без да застраши името и парите на неговата империя. Всъщност Марго беше продукт на тая империя.

Нямах вече никаква възможност да спра смъртоносната игра, но

продължавах напред с ревящия кадилак по кривините на пътя.

Чух продължителния виещ рев на полицейската сирена пред себе си. Завоите по шосето не ми даваха възможност да видя двете коли, но от време на време ми се мярваха за миг играещите им из планината светлини.

В един момент внезапно ги видях, само че много по-високо от мен по виещия се като змия път. Натиснах спирачка. Не бих повярвал, че е възможно Марго да кара така бясно, беше на около една миля далеч от мен. Скочих въвн от колата и застанах на тревистия банкет, вперил очи нагоре. Пътят се виеше продължително по огромен хълм и отделните му отсечки бяха видими.

Патрулната кола беше само на около двадесет метра зад буика. Фаровете ѝ блестяха ослепително върху задните му брони. Сирената виеше отчаяно.

Никой не би бил в състояние да поддържа такава скорост на такъв път за дълго време. Изведнъж видях пред тях остър завой – по-остър от прав ъгъл. Марго също трябва да го е забелязала. Шофьорът на полицейската кола положително е знаел за него, защото вече бе намалил скоростта и изостана с около сто метра. Марго влезе в завоя с около сто километра в час. Чух писъка на колелата, когато тя натисна спирачката. Блестящите дълги струи светлина от фаровете се протегнаха през тъмната бездна под нея като пипалата на огромно насекомо, усетило опасност.

Почувствах косата ми да се изправя, когато буикът напусна шосето и се изстреля в пространството. За миг ми се стори, че продължава пътя си във въздуха. Във вцепенеността на тишината прозвуча ужасеният писък на Марго, смразил кръвта ми.

Буикът се преобърна, а миг по-късно се удари в огромна скала, подскочи от нея, обви се в облак прах, изкоренявайки малки дървета и камъни, търкалящи се с трясък пред него. Накрая с грозен тъп удар се спря на не повече от двеста метра от мястото, където стоях.

Затичах се както никога досега. Първата ми мисъл бе да я извлека, преди развалината да пламне. Колата лежеше на една страна, подпряна върху голяма канара. Когато поех малкото изкачване до нея, усетих миризмата на бензинови изпарения. Пристигнах. Беше много тъмно, за да видя вътрешността на разбитата кола. С разтреперана ръка извадих електрическо фенерче и насочих светлата струя вътре.

Марго лежеше превита върху вратата до волана. Тънка струйка кръв се спускаше от устата ѝ надолу по брадичката. Нейната

коприненоруса коса закриваше по-голяма част от лицето ѝ. Видях как пръстите ѝ помръдват – свиваха се бавно в юмрук и после отново се отпусаха.

Посегнах през прозорчето и внимателно придърпах настрана меки-те златисти коси. Очите ѝ бяха затворени, но при докосването ги отвори. Погледите ни се срещнаха.

Устните ѝ мръднаха безсилно – опитваше се да каже нещо.

– Няма да те оставя – промълвих. – Ще те извадим, без да те нараним...

Безсмислени думи, но не можах да измисля нещо по-добро.

Помръдна едва забележимо глава, а след това лицето ѝ се изопна. Опита се още веднъж да каже нещо, последва немощна патетична гримаса и издъхна.

Отстъпих назад и в този момент фарове на кола заиграха по пътя. До кадилака спря един линкълн. От него изскочи Франк Хипъл и се затича към мен.

– Забелязах, че я следвате – извика той, – и поех след вас? Мъртва ли е?

– Да.

Доближи разбитата кола, извади електрическо фенерче и се взря във вътрешността. Седнах на един камък и запалих цигара. Чувствах се разглобен. Вярно е, тя уби Шепи, но заплати за това.

Хипъл отиде до колата, донесе фотоапарат, направи снимки и се върна.

– Хайде – подкани той. – Ще ви откарам обратно. Предполагам, че сте готов да говорите?

Вдигнах глава към шосето. Патрулната кола се спускаше по извивките на пътя. Седнахме в колата на Хипъл.

Крийди няма да може да избегне публичността, от която се боеше, помислих си. „Сан Рафаел Кориир“ притежаваше револвера, с който бе убит Трисби. Полицията не бе в състояние да потули този факт. Хипъл щеше да докаже, че парите на Крийди са финансирали Кордец и Хаан. Когато историята за организираната търговия с наркотици стане публично достояние, тя ще погребее името на Крийди и неговото царуване в Сан Рафаел.

Поех дълбоко тютюнев дим и се отпуснах на облегалката.

– Да – Казах. – сега съм готов да говоря.

КРАЙ

© 1957 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Минчо Чучев, превод от английски

James Hadley Chase
The Guilty Are Afraid, 1957

Набиране на текста: Светослав Иванов, 2006

Публикация:

ВИНОВНИТЕ СЕ СТРАХУВАТ. 1992. Изд. Атика, София. Поредица Международни бестселъри. Серия Crime & mystery. Криминален роман. Превод: от англ. Минчо ЧУЧЕВ [The Guilty Are Afraid / James Hadley CHASE]. Формат: 20 см. Страници: 192. Цена: 13.99 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/268>]